

Giới thiệu Nữ Thần Huyết Săn

Một tựa truyện ngôn tình hiện đại của tác giả Mực Nguyệt với tựa đề Nữ Thần Huyết Săn lấy bối cảnh diễn ra vào năm 2030, sau khi cuộc cách mạng chủng tộc diễn ra, thế giới loài người đã bị đẩy sâu vào vùng đất chết.

Dịch bệnh và sự đói khát khiến cho loài người bị đẩy vào bờ vực tuyệt chủng, làm mời cho sinh vật xác sống và vampire hùng mạnh.

Chính lúc này, những hậu duệ của tộc Huyết săn chỉ còn sót lại số lượng rất ít. Bạch Ngưng là hậu duệ cuối cùng của tộc huyết săn hùng mạnh nhất trong thế giới khoa huyền loài người nhưng cô có tính cách ham sống sợ chết và vô cùng lười biếng.

Một ngày nọ, kẻ đứng đầu của chủng tộc hùng mạnh nhất lục địa, vua của lũ Vampire mang bộ dạng sống dở chết dở tới trước cửa cầu xin cô giúp đỡ, cô không suy nghĩ gì mà lập tức ra tay tương trợ vì cứ nghĩ anh ta là nhân loại giống mình. Ai ngờ khi tên đó nhún đầu cô xuống đòi cưỡng hôn, cô lập tức phát hiện ra có gì đó không đúng. Tìm hân ta thế mà không đập. Lúc này hối hận cũng không kịp, cô quyết định mang hân rêu rao khắp lục địa và tạo nên thanh danh đáng ghi vào truyện hay sử sách.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Săn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Kỉ Nguyên Hủy Diệt

Năm 2017, thủ đô Cairo, Ai Cập.

Chiếc xe Jeep lăn bánh leo lên những cồn cát trải dài vạn dặm, tiếng lạo xạo của bánh xe ma sát với từng đụn cát nóng rẫy tạo nên một chuỗi âm thanh chét chóc, tang thương.

Trên xe là hai cô gái mặc trang phục đi sa mạc có trang bị đầy đủ mũ áo với hai chiếc balo linh kinh đồ đạc.

“Lão đại, vụ này không mấy khả thi đâu. Lũ nhà khảo cổ đã kéo đến và phong tỏa toàn bộ lăng mộ ngay sau khi nó được khai quật. Em thấy chúng ta nên đến Hi Lạp thì hơn”. Cát lời là một cô gái trẻ trạc 20 tuổi, ngũ quan xinh xắn, lạnh lợi.

“Miêu Miêu, bọn chúng vẫn chưa phát hiện ra cổ vật trong lăng tẩm do chưa tìm được đích xác vị trí của lăng mộ chính. Đây rõ ràng không phải lăng tẩm của một vị vua bình thường! Jame đã gửi hình cho chị và chị nghĩ có lẽ đây là một...lăng ngục!”. Bạch Ngưng cất tiếng nói nhẹ nhàng trào phúng.

“Lăng ngục? Vậy đó không phải là nơi đã bị nguyên rửa để giam giữ thân xác và linh hồn của một tội đồ hoàng thất theo nghi lễ của người Ai Cập cổ sao?”. Miêu Miêu run sợ cất giọng hỏi.

“Đúng vậy! Nhiệm vụ của chúng ta là tới đó và lật nắp quan tài của kẻ bị nguyên rửa trước khi lũ khảo cổ kịp phát hiện ra sự bất thường trong đó. Chúng ta sẽ kiếm được không ít từ vụ này đâu Miêu Miêu. Chắc chắn trong quan tài sẽ cất giữ toàn bộ trang sức của kẻ bị nguyên rửa bởi một lời nguyên vạn năm”

“Lão đại, dù sao đó cũng là lời nguyên, em thấy hay thôi chúng ta bỏ vụ này đi. Nghe đâu nói nhiều kẻ vì có tò mò muốn biết bí mật của vua chúa Ai Cập cổ mà bị trừng phạt hết sức kinh khủng bởi những lời nguyên chết chóc rợn người. Lấy Huyết ngọc tại cung điện hoàng gia tại Hi Lạp không phải dễ hơn sao?”

“Thứ cổ vật trăm năm đó sao sánh bằng cổ vật có niên đại 6000 năm ở Ai Cập chứ, yên tâm đi, có chị ở đây em sao phải sợ! Vụ lần trước bị Jame hăng tay trên chị đã không hài lòng rồi, lần này có cơ hội lớn sao không thử sức chứ”. Bạch Ngưng ra sức thuyết phục Miêu Miêu cùng cô tới lăng mộ mới được khai quật ở ngoại ô Cairo.

“Nếu hân ta thấy vụ này béo bở, hân sẽ lập tức xoi tái chứ không phải nhờ chị đi hộ đầu. Em nghĩ hân ta đã đánh hơi thấy mùi nguy hiểm trong vụ này nên mới rút lui đây!”

“Sai! Là hân ta không dám đối mặt với lời nguyên! Và còn vì, tri thức của hân về nền văn minh Ai Cập cổ đại là zero”. Bạch Ngưng nói bằng giọng đầy tự tin, cô chắc rằng số “đạo trích” trong nhóm không ai có kiến thức về Ai Cập cổ tốt hơn cô.

“Được rồi em nghe theo lão đại!”

Bên trong lăng mộ

“Diện tích là 120 mét vuông, độ sâu 50m, độ rộng khoảng 30 thước, điều kiện yếm khí cao...”. Miêu Miêu nhanh chóng báo cáo chi tiết phán đoán cho Bạch Ngưng – người đang mài mê đánh giá toàn bộ hầm mộ này.

“Một lăng mộ sẽ không đơn giản là hẹp như thế này, chắc chắn có đường thông ra hướng khác! Miêu nhi, dùng máy dò đường đi!”. Bạch Ngưng cất cao giọng

“Lão đại, lại đây xem này, ở đây có nước! Chị mau xem đi”

“Đây không phải nước. Là thủy ngân!”. Nhìn dòng chảy sóng sánh trong tay Bạch Ngưng nhanh chóng đánh giá tình hình. Một lăng tẩm tồn tại dòng thủy ngân lạnh chảy từ mái vòm xuống dưới, vậy vị trí cất giữ xác ướp là ở trên mái vòm. Nơi này không có lối đi thì chắc chắn có cơ quan nào khác để dẫn lên cao.

“Miêu nhi, mau tìm cơ quan đi, nó nằm đâu đây thôi!”

Bạch Ngưng không nghĩ cô sẽ theo vụ này cho tới khi Jame – một cộng sự trong nhóm gửi cho cô một bức ảnh. Trên đó là hình chỉ đường vào lăng mộ và một dòng chữ rất thu hút ngay trên vách lăng: “Vampire King’s”.

Lăng mộ được các nhà khảo cổ Mỹ đánh giá là có niên đại hàng ngàn năm tọa lạc ở ngoại ô thủ đô Cairo của Ai Cập, vậy mà trên vách lăng lại khắc một dòng chữ Latin cổ, điều này hết sức kì lạ và thần bí, nó gọi lên trí tò mò trong con người cô. Chính vì vậy cô mới nhận vụ này!

“Cạch...”

“Miêu nhi, mau lại đây, cơ quan mở ra rồi!”. Trong lúc thất thần suy nghĩ, cánh tay của Bạch Ngưng vô tình chạm vào một chiếc đầu dơi bằng đá chạm khắc tinh xảo trên tường, lập tức cửa cơ quan thông với mái vòm mở ra. Vội tiến về phía cầu thang, một động lực vô hình nào đó thôi thúc cô phải tiến về phía trước.

Lũ dơi đen ản mình lâu ngày trong bóng tối lao ra và nhe hàm răng lởm nhồm xông tới tấn công hai cô gái. Miêu Miêu lập tức rút súng nhà đạn liên hồi vào lũ dơi, cô không ngờ lũ dơi vô hại lại có lúc hung hãn tấn công con người như chỉ hận không xia được miếng thịt tươi cuối cùng trên người họ vậy.

“Miêu nhi, dừng ngay lại, chúng ta sẽ bị lộ, cất súng đi, dùng dao, mau rọi đèn pin vào mắt chúng!”. Bạch Ngưng vừa cất giọng vừa dùng dao cắt đứt cổ một con dơi đang lao về phía mình. Lũ dơi sợ ánh sáng, cô cần bình tĩnh phân xét tình hình.

“Á... lão đại, em bị cắn rồi...”

“Chạy mau, leo lên cầu thang theo hướng 9 giờ”.

Hai cô gái chạy thục mạng lên cầu thang, lũ dơi đuổi theo nhưng lập tức bị chặn lại sau cánh cửa cơ quan khi chúng khép lại.

“Phù... Miêu nhi, em không sao chứ!”

“Em bị cắn rồi, em vừa bị một con xé thịt, đau quá.”

“Yên tâm đi, dơi không có độc. Có lẽ sống yếm khí lâu ngày nên chúng hơi hăng máu thôi. Nhìn phía trước đi, chúng ta tới rồi...”. Bạch Ngưng cất giọng an ủi Miêu Miêu cho cô bớt hốt hoảng.

“Quan... quan tài”. Miêu Miêu mấp má môi khẽ bật lên vài tiếng kinh hãi.

Phía xa, một cỗ quan tài bằng ngọc thạch màu trắng nằm chôn vùi giữa dòng thủy ngân đang nóng chảy bốc khói nghi ngút. Chát ngọc trong tối mức dường như thời gian không ảnh hưởng tới sắc trắng của nó.

“Đây không phải quan tài của người Ai Cập cổ đại, họ ngày đó chưa biết sử dụng ngọc để làm trang trí, họ vẫn thường sử dụng đồng để chạm khắc một cỗ quan tài cho người hoàng thất khi chết đi rồi đặt xác ướp vào trong. Việc sử dụng ngọc để cất giữ các di thể chỉ có người Anh cổ đại hay làm với các vị vua chúa và các vị danh tước được phong hiệu trong thị tộc hoàng gia cổ”.

Bạch Ngưng lập tức đưa ra phán đoán theo bản năng, cô không ngờ lăng quách của người Ai Cập cổ lại cất giữ thân xác của một hoàng gia Anh. Có lẽ phán đoán ban đầu của cô đã đúng, người nằm trong cỗ quan tài này có lẽ đã bị nguyên rủa bởi người Ai Cập cổ. Nhưng hoàng gia Anh tồn tại cách đây chỉ vài thế kỉ trong khi nền văn minh Ai Cập cổ đã tồn tại mấy nghìn năm. Việc này quá mâu thuẫn!

“Miêu nhi! Em làm gì vậy... hoảng...”

Miêu Miêu rút súng bắn vào sợi xích đỡ chiếc quan tài trong hồ thủy ngân. Lập tức chiếc ròng rọc khởi động đưa chiếc quan tài rời khỏi mặt thủy ngân tiến về phía hai cô gái đang đứng.

“Dừng hành động khinh suất như vậy. Chúng ta sẽ bị lũ nhà khảo cổ phát hiện ngay..rõ chưa?”

“Lão đại, mở nắp quan tài đi. Mục đích của chúng ta là châu báu và cổ vật trong quan tài, việc gì phải mất công chờ đợi làm gì. Một phát súng là xong...”

Bạch Ngưng vội tiến tới định mở nắp quan tài ngọc, quá vội vàng cô quên không quan sát rằng trên nắp quan tài có một dòng chữ Latin cổ. Vừa kéo nắp quan tài ra Miêu Miêu đã xông tới gạt cô sang và ngó vào trong. Một luồng khói đen lan tỏa khắp không gian khiến Miêu Miêu ho sặc sụa.

Bạch Ngưng lại gần quan tài, cô chỉ thấy bên trong là một thân xác khô quắt như trái táo bị ép sạch nước cao gần 2m. Dựa vào độ dài cơ thể có thể phán đoán đây là một người đàn ông, điều kì lạ là mái tóc màu bạch kim rủ xuống vai của người này dường như không bị thời gian làm cho khô héo, nó vẫn suôn mượt óng ánh dài tới tận hông. Bộ quần áo đen cổ ren đứng khoác trên người sạch sẽ như thể vừa mới mặc hôm qua.

Trong quan tài không hề có trang sức như mong đợi mà chỉ có một chiếc dao bằng thép chạm khắc hoa lệ, chuôi dao gắn một viên ngọc đỏ thẫm tinh khiết như màu máu đang im lìm mà ghim vào trái tim của người đàn ông trong quan tài.

Mắt của Bạch Ngưng không khỏi mở lớn, cô chưa từng nhìn thấy viên ngọc nào đẹp tới vậy, sắc đỏ như xoáy vào lòng người từng hồi rung cảm mãnh liệt. Đặt tay lên chuôi dao, cô nhẹ rút nó ra khỏi lồng ngực người đàn ông...

“Miêu nhi...chúng ta sắp phát tài...phập...”

“Miêu nhi! Em!...”.

Miêu Miêu như lên cơn điên loạn, cô ta cầm dao đâm tới Bạch Ngưng nhưng chỉ xẹt qua cánh tay. Mắt cô ta chuyển thành màu đỏ ghê sợ, cơ mặt co rúm đang rữa ra thành từng mảng. Máu thịt lẫn lộn, một cỗ hôi thối xộc tới khiến Bạch Ngưng không ngừng nôn khan.

“Miêu nhi, mau tỉnh lại đi...”.

Dường như tiếng gọi không đủ đánh thức thần trí của cô gái. Cô ta xông tới gầm gừ như muốn xé tan cơ thể của Bạch Ngưng. Mỗi tiếng gầm một miếng thịt trên mặt cô ta lại tứa xuống vương vãi khắp nền đất lạnh băng của hầm mộ.

Bạch Ngưng không thể tưởng tượng cô gái tinh nghịch hay đi bên mình lại có thể có bộ dạng ghê sợ như vậy. Nét mặt này giống hệt như một con Zombie trong mấy bộ phim kinh dị của Mỹ.

Đúng vậy! Zombie!

Miêu Miêu liều chết xông tới, Bạch Ngưng chỉ né tránh chứ quyết không đánh trả. Cô vẫn không đủ dũng cảm để giết người chị em cùng vào sinh ra tử với mình bao lần. Có lẽ khí độc trong quan tài cùng với vết cắn của loài dơi ăn thịt người đã khiến Miêu Miêu bị nhiễm độc Zombie, cần phải lập tức nghĩ cách cứu cô ấy.

Máu từ vết thương của Bạch Ngưng theo quán tính văng ra vấy vào miệng kẻ đang nằm trong quan tài ngọc. Cô chỉ đang cố gắng né những chiêu tấn công vô thức của Miêu Miêu mà không hề hay biết rằng máu mình vừa đánh thức một sinh mệnh vĩnh hằng đã nằm trong bóng tối hàng ngàn năm!

“Miêu nhi, chị là Bạch Ngưng, mau tỉnh lại...”.

Khi Bạch Ngưng còn đang ra sức thức tỉnh Miêu Miêu thì từ đằng sau cô gái đó xuất hiện thêm hàng chục tên xác sống khác. Chúng vừa đánh hơi thấy mùi máu tanh và đã thức tỉnh, có lẽ chúng chính là những kẻ đã bị chôn sống cùng cỗ quan tài này để canh giữ không cho linh hồn người trong quan tài có dịp thoát ra khỏi hầm mộ theo lời nguyên kinh hoàng của người xưa.

Một mình Miêu Miêu thì Bạch Ngưng tin rằng cô thừa sức đối phó nhưng tính cả thêm mười tên xác sống này thì mọi thứ lại trở nên khó khăn hơn nhiều.

Chúng đang khát máu, chúng cần máu tanh, mà cô lại là sinh vật duy nhất còn có sự sống trong lăng mộ này!

Một tên xác sống ập tới, Bạch Ngưng tung người qua vai gã và dùng con dao nhọn đâm phập vào hộp sọ của hắn, nó gầm lên một tiếng rồi gục xuống tức khắc.

“Nào! Lại cả đây đi chứ, lũ quỷ tha ma bắt!...”

Một tên khác lại lao đến, rõ ràng tốc độ di chuyển của chúng không hề chậm chạp mà linh động như một con người. Hắn dang tay giữ lấy tay của Bạch Ngưng, cô hét lên một tiếng vịn vào cánh tay của tên xác sống rồi leo lên vai hắn, chiếc dao rơi xuống đất do va đập khiến tay Bạch Ngưng trống không. Cô dùng cánh tay bị thương ra sức đâm vào đầu hắn nhưng ngoài lớp thịt thối rữa thì không còn gì khác, thậm chí não màu trắng xám hôi thối của gã cũng trôi cả ra theo những cú đâm như vũ bão của cô.

Mấy tên còn lại ngửi thấy máu vội xông tới nhằm đúng cánh tay còn lại của cô mà gặm. Nhưng ngay sau giây phút đó chúng bỗng kêu gào và lăn ra đất.

Một đoàn người trang bị vũ trang tiến vào, họ nã súng tiêu diệt toàn bộ những tên xác sống còn lại trong lăng mộ. Một người tiến lại phía cô cất giọng:

“Cô là ai? Sao lại vào được đây? Cái xác trong quan tài đâu?”.

Nhưng do mất máu quá nhiều, Bạch Ngưng cảm thấy đầu óc mụ mị, cô ngất xỉu ngay khi chưa kịp trả lời.

Trung tâm nghiên cứu

“Cô Bạch, cô tỉnh rồi à!”. Một người đàn ông trẻ tuổi ngũ quan âm áp tiến tới gần và cất giọng hỏi cô.

“Đây là đâu?”

“Đây là viện nghiên cứu huyết học và khảo cổ niên đại? Cô Bạch, tôi biết cô là một “đạo chích” nhưng giờ thì hãy cho tôi biết cái xác trong cổ quan tài ngọc đó đang ở đâu? Cô không nên giấu giếm vì bạn của cô - người đã cùng cô vào căn mộ đã biến mất cùng cái xác đó rồi.”

“Tôi không biết cô ấy đi đâu, các anh không thấy tôi đang chiến đấu với mấy tên xác sống đó thì các người ập đến sao?”

Bạch Ngưng không thấy đám người đã cứu cô đáng tin, họ nhìn thấy xác sống mà không có phản ứng sợ sệt, điều này chỉ có thể khẳng định họ đã quá quen với việc này. Một đoàn người đã quen với việc chiến đấu với đám xác sống thì không hề bình thường.

“Nếu cô không nói chúng tôi buộc phải dùng biện pháp mạnh. Cô Bạch, chắc cô không muốn thế đâu!”. Gã đàn ông cất giọng đe dọa, gương mặt hằn không còn nét âm áp ban đầu mà thay vào đó là vẻ dữ tợn hung bạo.

“Các người bắt giữ người trái phép, tôi có quyền kiện các người tội giam giữ...”

Bạch Ngưng lặng lẽ đánh giá nơi này. Khi cô cất tiếng nói có cảm giác âm thanh dội về hơi oang, điều này chỉ có thể có ở tầng hầm dưới lòng đất. Việc thoát thân e rằng hơi khó.

“Cô Bạch, tôi nghĩ mình không thể nói chuyện nhẹ nhàng với cô rồi! Alen, mang cô ta tới phòng thí nghiệm đi. Tiêm cho cô Bạch đây một liều TX1201.”

Người tên Alen lập tức tới và mang Bạch Ngưng tới phòng thí nghiệm. Khi ông tiêm lạnh lẽo đâm vào da thịt cô mới nhận ra rằng chúng đã tiêm thuốc mê trước đó khiến cơ thể cô bải hoải vô lực không còn sức phản kháng.

“Tiến sĩ, máu cô ta có thể cô lập dòng virus tiêm vào cơ thể, nó lập tức sinh ra kháng nguyên mạnh mẽ giết chết toàn bộ virus TX1201”.

“Cậu nói sao Alen, được lắm, phân tích kĩ máu của cô ta đi”. Hạo Trạch cất tiếng trầm khàn trong không gian trắng xoá của phòng thí nghiệm. Âm thanh của hắn vì thế càng thêm rợn người. Tiến về phía giường bệnh nơi Bạch Ngưng đang nằm, hắn khẽ cất giọng êm ru.

“Cô Bạch, tôi cần cô giúp tôi giải đáp chút vấn đề! Sẵn lòng chứ?”

“Rốt cuộc các người là ai? Đây là đâu? Các người không phải là nhà khảo cổ! Mẹ kiếp! Các người muốn gì.”

Bạch Ngưng nghĩ cô sẽ chết trong hầm mộ đó khi bị chọc tên xác sống xâu xé nhưng khi tỉnh lại cô đã ở đây. Chỉ vừa mới thôi khi gã đàn ông tên Alen đó tiêm mũi thuốc vào cơ thể cô đã thấy cánh tay thối rữa chỉ còn trơ lại xương trắng hếu dưới lớp áo khoác của hắn, giống hệt đám xác sống trong ngôi mộ cổ.

“Cô muốn biết sao? Vậy hãy cho tôi đáp án tôi muốn, cô Bạch. À! Phải gọi là hậu duệ của tộc Huyết sắc chứ, phải không?”. Hạo Trạch cất tiếng cười man rợ, vẻ ngoài hắn bỗng thay đổi, lớp da đẹp đẽ bị bóc xuống để lộ gương mặt thối nát kinh tởm, hốc mắt hắn sâu hoắm đen đặc, con ngươi như muốn rớt ra khỏi tròng mắt theo tiếng cười của gã.

Bạch Ngưng muốn nôn nhưng lí trí không cho phép. Cô bình tĩnh đối mặt. Bọn chúng không phải người, e rằng đám người tới cứu cô đã bị bọn chúng xoi tái.

Chúng một mực muốn biết tung tích của cái xác trong cổ quan tài ngọc thì cái xác đó phải có gì đó quan trọng. Cô cần trao đổi ngang giá với chúng để tìm cơ hội thoát thân và thông báo việc này cho các thành viên trong gia tộc.

“Tôi sẽ cho anh biết cái xác đó đang ở đâu nhưng tôi muốn anh đáp ứng điều kiện của tôi”.

“Cô không có quyền đặt điều kiện với tôi, nhưng tôi sẽ cho phép cô làm điều này. Đi theo tôi. Hãy dịch đoạn văn tự này, đừng có qua mặt tôi, nếu không cô sẽ không còn sống sót để ra khỏi đây đâu.”

Bạch Ngưng nhìn vào cổ quan tài ngọc, trên chất ngọc trắng có một dòng chữ Latin cổ mờ mờ.

“Death is but the doorway to new life. We live today we shall live again in many form shall we return”

(Cái chết chỉ là con đường dẫn tới kiếp sau. Hôm nay ta sống rồi ngày mai ta sẽ trở lại bằng nhiều hình hài khác nhau)

Estienne de Blois

“Tôi không chắc nhưng có lẽ đây là một lời nguyền xa xưa”. Bạch Ngưng cảm thấy lạnh gáy sau khi đọc xong dòng chữ này. Cô sẽ không cho Hạo Trạch biết thông tin chính xác nếu hắn ta không chịu thả người.

“Nói chi tiết hơn đi, cô không muốn chết chứ. Có muốn xem thứ này không? Loài người ngu xuẩn của các cô đang quần quai trong đau đớn khi bị binh đoàn xác sống thức tỉnh xoi tái. Nghe này, chỉ cần cô lừa dối tôi, cô sẽ bị tôi ném ra khỏi căn cứ và làm mồi cho lũ xác sống khát máu. Mau nói đi”.

Rõ ràng hắn ta đã lấy lại bộ mặt ban đầu nhưng vẻ ngoài hung tợn lại không hề thay đổi. Bạch Ngưng liếc đôi môi khô cất tiếng. Cảnh tượng được chiếu qua màn hình HD ảo đã cho thấy cục diện hỗn loạn bên ngoài, máu lênh láng, xác thịt chồng gối lên nhau. Cô không tin đây là sản phẩm công nghệ vì nét

tuyệt vọng trên mặt của con người khi bị ba bốn tên Zombie xâu xé là không thể giả được.

“Hạo Trạch mau rút thôi, tổng bộ đến rồi. Bọn họ đã hạ gục toàn bộ New York, để bọn chúng phát hiện ta tự ý rời khỏi cương vị sẽ không hay đâu”. Tiếng Alen sột sắng vang lên.

Lũ Zombie hình dạng con người này chắc chắn là sĩ quan cao cấp trong binh đoàn xác sống, có vậy chúng mới có thể sử dụng lớp da người để hành xử.

“Mẹ kiếp! Đi thôi!”. Hạo Trạch cất bước đi mà không hề có ý định đem theo Bạch Ngưng, hẳn ta sẽ không dại mà đem một ả Huyết săn theo cạnh, ả ta có thể giết hẳn bất cứ lúc nào khi thuốc mê hết tác dụng.

“Rầm...rầm...”. tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc. Bạch Ngưng vội lao về phía phòng thí nghiệm. Cô nghĩ bây giờ chỉ có nơi đó an toàn hơn cả, trước khi thuốc mê mất tác dụng cô phải lẩn trốn lũ Zombie.

Tiếng lũ Zombie tiến tới gần phòng thí nghiệm, chỉ còn cách khung cửa bằng thép siêu cứng chúng đã có thể tiến vào. Vết thương nơi cánh tay có lẽ đã toả mùi máu dẫn dụ bọn chúng nhanh chóng tìm ra vị trí đích xác của cô.

“Quan tài, cổ quan tài...”. vội leo vào chiếc quan tài và nằm im bất động. Chiếc quan tài bỗng rung mạnh và rơi xuống cơ quan ngầm giữa phòng thí nghiệm đúng lúc lũ Zombie kịp phá cửa xông vào.

Một cỗ hàn khí băng lãnh áp tới, không gian chật hẹp của cỗ quan tài càng lúc càng như co lại.

Bạch Ngưng không biết chính cỗ quan tài này đã giúp cô bảo toàn cơ thể nguyên vẹn trong hơn 20 năm chôn vùi dưới lòng đất tăm tối của thời loạn lạc.

Nhân loại thất thế trong cuộc chiến đẫm máu với Zombie. Số người còn lại đang không ngừng quặn quai tìm cơ hội sống sót giữa đám xác sống.

Không ai biết chôn vùi dưới nền đất lạnh là một cô gái thuộc chủng tộc Huyết săn cường thế!

Tiến sĩ Hàn Trạch người đã nghiên cứu thành công virus TX1201 gây độc Zombie được vua Zombie cấp hàm và giao nhiệm vụ càn quét tất cả nhân loại còn sống sót trên trái đất để mở ra một kỷ nguyên mới: “Kỷ nguyên của Zombie”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Săn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cách Mạng Chủng Tộc

Tác giả: Mục Nguyệt

“Tôi là ai? Đây là đâu? Sao tôi lại ở đây? Lạnh quá! Có ai không? Thật là tối!”

“Asland sao chị ta mãi không chịu tỉnh chứ? Mày đã nói là không hề có vết thương cơ mà”. Lên tiếng là một cậu thanh niên trẻ tuổi đẹp trai tên Kris. Cậu ta đang tức điên với con robot tên Asland do chính mình tạo ra.

“Cô ấy tỉnh rồi chủ nhân, còn nữa tôi đề nghị cậu dừng ngay việc lên giọng với tôi. Tôi có quyền kiện cậu tội phỉ báng lên liền mình cấp cao của chủng tộc robot tại “vùng đất tái sinh” thưa cậu!”.

“Chị tỉnh rồi à! Tôi còn tưởng Asland nhặt về một cái xác ướp lạnh chứ! Chị không biết lúc gã khốn này mang chị về đây cùng với chiếc quan tài ngọc đó trông chị kinh khủng thế nào đâu, còn tởm hơn cả lũ zombie.” Kris huyền thuyên

“Tôi đã nói rồi thưa chủ nhân, cậu đang...”

“Phỉ báng mày và mày muốn tống tao vào ngục giam dành cho loài người tàn bạo trên “vùng đất tái sinh” chứ gì!”.

Bạch Ngưng nghĩ dung lượng não của cô không đủ rồi. Có ai làm ơn nói cho cô biết tại sao sau khi ngủ một giấc dài trong quan tài lúc tỉnh lại cô phải chứng kiến cảnh một con robot biết nói tiếng người đang cãi cọ với một tên điên đáng đả sinh viên đại học không chứ.

Chẳng lẽ cô ngủ quá lâu nên thế giới thay đổi rồi. Vẫn biết con người không ngừng phát triển trí tuệ nhân tạo nhưng một con robot nói tiếng người và cãi vã với con người thì đúng là có hơi quá sức chịu đựng rồi!

“Xin lỗi các vị, đây là đâu vậy? Các vị đã cứu tôi sao?”

“Thưa quý cô xinh đẹp! Tôi là Asland đáng yêu, quản gia cao cấp đã tốt nghiệp khóa đào tạo trong “Liên minh Robot” tại vùng đất tái sinh, người phụ

trách công việc vất trong khu căn cứ dành cho các nhà khoa học nghiệp dư của loài người!”

“Mày im đi! Cứ gặp ai cũng thao thao bất tuyệt cái màn giới thiệu rách nát đó! Kris lên tiếng nạt nộ Asland rồi quay sang phía Bạch Ngưng.

“Xin chào chị gái nhỏ, tên tôi là Kris, một nhà khoa học vĩ đại nhất trong lịch sử loài người. Tôi đã nhặt được chị ở bãi phế thải quân sự tại biên giới giữa “vùng đất tái sinh” và căn cứ của lũ Zombie. Lúc đó trông chị chẳng khác gì xác ướp Ai Cập, nhìn rất kinh khủng!”

“Từ đã, cậu nói “vùng đất tái sinh”? “căn cứ Zombie”, tôi không hiểu lắm, rốt cuộc tôi đang ở đâu?”.

Bạch Ngưng nhanh chóng tìm ra mấu chốt trong câu nói của Kris. Cô cảm thấy đầu óc quay cuồng không theo kịp tiết tấu của cậu ta nữa, rốt cuộc cậu ta có phải nhà khoa học không thể, toàn nói nẩy từ khó hiểu.

“Chị gái nhỏ này! Chị là người ngoài hành tinh sao? Chẳng lẽ địa cầu của chúng tôi lại tiếp tục phải đón nhận một chủng tộc khác đến từ ngoài trái đất sao?. Và có vẻ như tôi vừa cứu chị, tôi đang bóp chết cơ hội sống sót còn lại của loài người! Thật đáng sợ.”

“Chủ nhân, cô ấy là nhân loại, có nhịp tim, có bán cầu não, các mạch máu phát triển bình thường, nhãn tử có khả năng co giãn,...đích thị là con người! Cậu lại phán đoán sai rồi!”

Asland lên tiếng khẳng định để kéo ảo tưởng của Kris ra khỏi đầu.

“Phù may quá! Chị gái nhỏ! Chị năm nay bao nhiêu tuổi vậy?”

“23”

“Ồ vậy là hơn tôi 3 tuổi! Chị gái nhỏ, chị đang ở trong căn cứ dành cho các nhà khoa học của loài người trực thuộc “vùng đất tái sinh”. Chị có lẽ là công cụ thí nghiệm đã hỏng cho một nhóm nghiên cứu nào đó của loài người rồi bị họ cho đông lạnh rồi nhét trong quan tài chôn dưới lòng đất. Nếu không phải tôi và Asland tới căn cứ chính để lấy lương thực trợ cấp thì e rằng chị đã không có mặt ở đây rồi”

Bạch Ngưng càng nghe càng cảm thấy mù mịt.

“Cho hỏi, bây giờ là năm nào vậy?”.

Cô nhớ mình vì tránh sự truy sát của lũ zombie mà đã chui vào trong chiếc quan tài ngọc được lấy ra từ lăng ngục của người Ai Cập cổ đại. Cô chắc rằng với binh lực và chiến hỏa mạnh mẽ như vậy, quân đội Mỹ và các nước đồng minh sẽ hạ gục một đám zombie nhỏ nhoi chứ. Sao lại có cục diện rằng bọn chúng vẫn tồn tại thành căn cứ nữa!

“2040! Chị đang ở thời đại mà trái đất đang tạm bị thống trị bởi chủng tộc ma cà rồng hùng mạnh do đức vua Estienne de Blois đứng đầu. Loài người bị tiêu diệt quá ¾ và đang trên bờ vực diệt vong! Có lẽ chị bị đông lạnh lâu quá nên đầu óc chưa kịp thích nghi lại với hoàn cảnh.”

Bạch Ngưng nghĩ thật sự dung lượng não cô sắp cạn rồi! Sao lại có hai tên điên(thực chất là một người một máy) ngang nhiên sống tự do mà không bị tống vào bệnh viện tâm thần thế này! Cô trốn lũ zombie năm 2017, sao vừa tỉnh dậy đã là hơn 20 năm sau chứ! Thật là vô lí!

“Tôi nghĩ có hiểu nhầm ở đây, tôi tên Bạch Ngưng, là một cô gái của năm 2017. Các cậu không nhầm chứ. Mặt khác trái đất tôi sống chưa từng có người ngoài hành tinh xâm nhập, rất yên bình và phát triển. Tôi chưa từng nghe về zombie hay ma cà rồng gì đó. Có lẽ hai cậu đang ảo tưởng thì phải?”

“Chết thật Asland, 2017? Là 2017 đấy. Mày có nghĩ chúng ta đang gặp một cô gái tới từ quá khứ cách đây 23 năm và bị ướp lạnh trong quan tài ngọc không? Chuyện quái quỷ gì đã xảy ra vậy!”.

Kris nghĩ cậu thực sự gặp ma rồi, số người sống sót qua đại chiến 2017 đã ít mà qua “cách mạng chủng tộc” lại càng khan hiếm. Sao giờ cậu lại có điểm phúc lộc được một cô gái tới từ 2017 chứ.

“Chủ nhân, tôi nghĩ cậu không hề nhầm, máy kiểm tra độ chính xác của lời nói và mẫu phân tích cơ thể cho thấy cô gái này đã từng bị tiêm TX1201 – loại virus zombie nửa mùa của gã nhà khoa học ròm Hạo Trạch đó”. Asland nhanh chóng cầm báo cáo trên tay đưa cho kẻ đang đứng hình kia.

“Chờ chút, Hạo Trạch? Các cậu biết gã đó!”

Bạch Ngưng vui mừng, đây là lần đầu tiên từ sau khi tỉnh lại cô nghe thấy một cái tên quen thuộc như vậy. Đó không phải gã zombie một lòng muốn cô giải đáp dòng văn tự trên chiếc quan tài cổ đó sao?

“Đó là gã zombie ngu ngốc với thứ virus đần độn đã bị tôi nghiên cứu ra cách giải trừ cách đây hơn 10 năm!”

Giọng tên nhóc nào đó vô cùng tự mãn, cậu ta cho rằng nhà khoa học hàng đầu của binh đoàn xác sống chỉ là tên “mọt” ngu xuẩn không đáng để tâm mà thôi. Nhưng vì sao sau khi bị tiêm độc zombie mà chị ta không bị phát tác độc chứ? Không lẽ là...huyết sản?

“Chị gái nhỏ, chị là Huyết sản sao?”

Đúng lúc này trên màn hình 3D ba chiều hiện lên hình ảnh của một cuộc chiến nào đó. Nó làm Bạch Ngưng nhớ tới câu nói cuối cùng mà cô nghe được trước khi rơi vào trạng thái ngủ đông trong quan tài ngọc.

“Hạo Trạch mau rút thôi, tổng bộ đến rồi. Bọn họ đã hạ gục toàn bộ New York, để bọn chúng phát hiện ta tự ý rời khỏi cương vị sẽ không hay đâu”.

Rốt cuộc cô đã lưu lạc tới mức nào rồi chứ!

“Nếu cậu muốn biết việc đó thì hãy cho tôi biết mọi thứ đã xảy ra trong 23 năm qua tại trái đất đi”. Bạch Ngưng đau đớn trả lời.

“Asland. Máy mau vận dụng khả năng đi. Vụ này mày giỏi hơn tao mà!”. Kris ghét nhất là diễn thuyết, cậu nhớ tới cảnh mình nói lắp bắp khi diễn thuyết trước mặt một nhóm đại úy trong quân đội loài người khi nghiên cứu thành công “phần TX1201” là lại đau lòng không thôi.

“Vâng thưa chủ nhân, việc này quả thật nằm trong giới hạn năng lực vi diệu của tôi!”

“Thưa Bạch tiểu thư! Chuyện là thế này!”

Năm 2017 khi loài người đang sống trong yên bình, thịnh thế(tính lược 1000 từ hoa mỹ dông dài khác) thì một nhóm zombie đã đổ bộ tới Trái Đất, chúng đến từ hành tinh mẹ Ossinit cách chúng ta 3 triệu năm ánh sáng. Kẻ đứng đầu nhóm này chính là Hạo Trạch, hẳn ta là nhà khoa học trên tinh cầu Ossinit. Hắn đã nghiên cứu thành công virus TX1201 và tham vọng đem virus này tới trái đất để tiêu diệt loài người và độc chiếm địa cầu làm của riêng. Nhưng kế hoạch đó nhanh chóng bị vua zombie phát hiện, zombie vương đã ra lệnh cho hắn tiêu diệt toàn bộ loài người và chuẩn bị cho cuộc đổ bộ lớn của toàn bộ tinh cầu Ossinit lên Trái Đất. Hắn ta sợ bị “thánh phạt” nên lấy cớ lấp liếm qua mặt zombie vương bằng cách ngang nhiên lạm sát loài người, tìm virus TX1201 khắp nơi hòng biến con người thành nô lệ cho chúng sai bảo.

Kế hoạch này rất thành công, loài người bị tiêu diệt vô số, xác người chồng chất bị chúng biến thành xác sống. Vua zombie đã phong Hạo Trạch làm nguyên soái thủ lĩnh và ban cho hắn ta nhiều vùng đất rộng lớn trên địa cầu.

Loài người sống sót còn lại bị đẩy lui tới phía nam lạnh giá và luôn sống trong trạng thái lo sợ tuyệt vọng. Đúng lúc này thị tộc Huyết sắt nổi dậy. Họ là những nhân loại mang trong mình dòng máu quý có thể độc chết zombie. Họ anh dũng thiện chiến và có rất nhiều cách để tiêu diệt lũ zombie. Chính vì thế thị tộc này được phong tước vị cao trong quân đội loài người, cùng sát cánh bên nhân loại trong “thế chiến zombie”.

Nhờ có huyết sắt, loài người dần lấy lại một số vùng đất nhỏ đã mất, con người được dịp gia tăng số lượng nhằm phục vụ cuộc chiến lâu dài với lũ zombie.

Nhưng tới năm 2030, mọi việc bỗng trở nên khó khăn hơn nhiều bởi chủng tộc Vampire cao quý, họ đến từ một hành tinh xa lạ và mang trong mình năng lực chiến đấu cường thế cùng khả năng bất tử. Đương nhiên, ngoại hình cũng là cực phẩm!

Chủng tộc này vừa mới tới đã tuyên chiến với binh đoàn xác sống. Cuộc “cách mạng chủng tộc” diễn ra rất ác liệt. Zombie có nhược điểm thấy rõ là tốc độ khá chậm và dễ bị tiêu diệt nhưng số lượng lại vô cùng đông đúc còn chủng tộc Vampire lại không có lấy một khuyết điểm, năng lực cường thế, cho dù ít ỏi cũng đủ tiêu diệt phần lớn sinh lực của lũ zombie, buộc chúng phải kí kết vào bản “Tạm ước” hòa bình giữa hai bên và cam kết giao 2/3 số đất đai đang chiếm giữ cho Vampire.

Chủng tộc Vampire hùng mạnh từ đây nắm quyền kiểm soát đại lục và tạo nên thế chân vạc giữa 3 thế lực: loài người, zombie, vampire. Tuy vậy họ không hề lạm sát loài người như zombie, họ cam kết nếu loài người phục tùng và tự nguyện “hiến máu” họ sẽ thực hiện hòa bình giữa hai bên. Nhưng loài người không chấp nhận, thủ lĩnh loài người: ngài Dương Kỳ Phong kiên quyết giữ tôn nghiêm và không chịu khuất phục trước hai chủng tộc còn lại.

Đó là nguyên do số lượng nhân lực của ta ngày càng ít ỏi, họ quá tự mãn cho rằng Huyết sắt có thể chiến đấu với cả zombie và vampire nên đã đẩy thị tộc này đến bên bờ vực diệt vong phải làm mọi cho xác sống và một bộ phận ma cà rồng khát máu.

Sau hơn 10 năm củng cố địa vị, cả loài người, zombie và vampire đều đạt những bước tiến quan trọng trong lĩnh vực khoa học công nghệ, trong đó dẫn đầu là Vampire. Họ đã có thể an tâm mà đầu lại cả zombie và loài người nếu cả hai thị tộc này có liên kết với nhau.

Vua của Vampire ngài Estienne de Blois – một ma cà rồng vĩ đại nhất trong lịch sử đã phát minh ra robot cấp cao và mở đầu cho kỉ nguyên trí tuệ siêu việt. Người chính là cha đẻ của Robot chúng tôi. Ngài đẹp như huyền thoại, cao quý lãnh diễm như đóa hoa đêm, nhan sắc...

“Im đi Asland, mày có thể dùng ca ngợi người hùng trong lòng mày rồi đó. Mày đã nhìn thấy ngài ấy đâu!”. Kris gào rống, có vẻ cậu ta đã quá quen với vẻ si mê này của Asland dành cho kẻ đứng đầu của “chủng tộc hấp huyết” đó rồi.

“Chủ nhân, ngài tuyệt đối không được phi báng ngài Estienne! Đây là lời cảnh cáo của quân gia là tôi đây!”

“Mày...”

“Estienne de Blois? Nghe quen quá, hai người có thể dừng lại rồi!”. Bạch ngưng lên tiếng để chấm dứt cuộc cãi vã đang diễn ra giữa một chủ một tớ trong phòng.

Cô cảm thấy thế giới quan suy sụp nghiêm trọng. Có ai nói cho cô biết 23 năm cô ngủ thế giới này tại sao lại diễn ra nhiều chuyện kinh khủng vậy không?

“Cô Bạch, cô là một huyết sắt, cô cần tới căn cứ tối cao của loài người báo danh để chuẩn bị ra trận trong cuộc chiến sắp tới với lũ zombie”.

Asland dừng đôi co với tên chủ nhân xấu xa đã dùng giọng điệu nhạo báng khi nhắc về người hùng trong lòng của cậu.

“Ok tôi đích thực là một Huyết sản nhưng năng lực của tôi vẫn chưa được đánh thức, muốn đi báo danh ra trận chẳng khác nào tự nộp mạng cho zombie xơi tái. Các cậu nếu không muốn thấy tôi thì hãy tìm người trong tộc của tôi tôi đây, chỉ có họ mới đánh thức được năng lực chiến đấu trong tôi thôi!”

“Chị nói người trong tộc của chị là ai? Tôi sẽ tìm giúp chị!” Kris cũng chán phải nói chuyện với tên quân gia chết tiệt một lòng si mê Estienne nữa.

“Gia tộc Bạch Huyết!”

“cái gì...”

“Cái gì...Bạch Huyết?”

Một người một máy đồng thanh!

“Đó là gia tộc huyết sản hùng mạnh nhất trong thế giới loài người! Chị thực sự là người của Bạch Huyết sao? Việc này gay rồi, người trong gia tộc của chị đã hy sinh toàn bộ trong cuộc “cách mạng chủng tộc” rồi!. Nói cách khác bây giờ chị là tộc nhân duy nhất của gia tộc này, tôi gặp may rồi!”.

“Asland, mày đừng có ngu ngốc khuyên chị ấy gia nhập quân đội, chị ấy ở đây – bên cạnh chúng ta thì chẳng tên vampire hay zombie nào dám đến đâu!”

“Chủ nhân, như vậy là vi phạm pháp luật của loài người!”

“Im đi, mày thì biết gì chứ. Mau nghĩ cách giúp chị ấy phóng thích năng lực đi!”

“Được rồi chủ nhân, đây là việc thuộc chuyên môn của cậu mà! Tôi chỉ phụ trách việc nội trợ thôi!”

“...”

“Tôi sẽ không gia nhập quân đội. tôi chưa muốn nạp mạng, tôi hứa sẽ bảo vệ hai người khi bọn chúng tới nhưng hai người phải lo ăn ở sinh hoạt của tôi, được chứ?”

Bạch Ngưng cố thuyết phục hai tên nhóc trước mặt. Cô chưa quen với cuộc sống nơi này, ra ngoài khéo là chết ngay!

“Đương nhiên, nào cô Bạch, tôi dẫn cô tới phòng của cô và nói cho cô về mọi thứ ở đây nhé...”

“Cái tên nịnh nọt!”. Kris hừ mũi khinh thường hành động thiếu nghĩa khí của gã robot mà chỉ vài phút trước gã cứ khẳng khẳng bắt Bạch Ngưng vào quân đội ghi danh.

“Khoan đã Asland, cỗ quan tài của tôi đâu?”. Bạch Ngưng hỏi tên nhóc robot đang lải nhải ngay cạnh.

“Đây thưa cô Bạch!”

Trên cỗ quan tài vẫn là dòng chữ Latin cổ đó

“Death is but the doorway to new life. We live today and we shall live again in many form shall we return”

Estienne de Blois

“Khoan đã! Estienne de Blois! Thủ lĩnh của chúng tộc Vampire”

Bạch Ngưng kinh ngạc không thôi, người đàn ông trong quan tài lại là kẻ đứng đầu trong chủng tộc hùng mạnh nhất đại lục!

“Trời ơi! Cô Bạch! Cô có thể giải thích vì sao trong quan tài của cô lại có tên của ngài Estienne không?”

“Đó là một sự trùng hợp! Một sự trùng hợp đau lòng! Tôi đang muốn chết đây. Chính tôi, tôi đã phóng thích cái gã vampire đó khỏi bóng tối nghìn năm! Chính tôi đã khiến loài người gặp nạn. Tôi có thể nói như vậy không!”

Bạch Ngưng đau lòng tột độ, nhưng cô nhanh chóng lấy lại phong độ, với kẻ đứng đầu đó, có ai nhìn thấy cô mở nắp quan tài cho hắn đâu? Càng chẳng ai biết gã đó sống lại có phải nhờ cô không? Đúng vậy chứ!

“Cô Bạch sao cô có vẻ như sắp chết thế! Cô khó chịu ở đâu sao, cô cứ nói, nghề tay trái của tôi chính là bác sĩ đấy!”

“Không sao, tôi chỉ đang nghĩ không biết vì sao tôi lại nằm trong chiếc quan tài đó nữa. Chẳng biết kẻ nào đã nhét tôi vào, thật khủng bố”

Bạch Ngưng giả ngu nói. Có chết cô cũng không thừa nhận đã thả Estienne đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Sản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Căn Cứ Của Loài Người

Bạch Ngưng ở thời đại này cũng đã được hơn 3 tháng, đối với mọi thứ cũng dần thích nghi phần lớn.

Còn nữa, ngày nào cô cũng phải chứng kiến màn cãi cọ như đồ lửa giữa Kris và tên quản gia robot Asland. Họ có thể tìm những việc rất vặt vãnh để cãi nhau âm ỉ mà nguyên nhân chủ yếu là do Asland cứ ngày ngày lái nhái về Estienne – người đứng đầu chủng tộc Vampire. Tên này cứ khen anh ta không tiếc lời nào thì đẹp, hoàn mỹ, năng lực phi thường gì đó đến cô nghe cũng muốn vỗ đầu hưởng chỉ là người nóng tính như Kris.

Mặt khác tới giờ mặc dù thử qua vô số cách nhưng Kris vẫn chưa thể đánh thức năng lực tiềm ẩn trong người của Bạch Ngưng. Cậu ta rất tức giận vì việc này nên đã ra sức trang bị các loại vũ khí tối tân nhất cho cô nhằm giúp cô phòng hộ bản thân và bảo vệ hai tên nhóc năng lực chiến đấu thấp tới mức không có cấp bậc nào có thể đo được này.

Bây giờ tên nhóc quản gia Asland đang chuẩn bị đồ cho cô và Kris tới tổng bộ của loài người tại “vùng đất tái sinh”.

“Bạch Ngưng, lần này ra ngoài vô cùng nguy hiểm, không biết lũ zombie có mai phục không, chúng ta phải hết sức cẩn trọng!”.

Hôm nay Bạch Ngưng sẽ đưa Kris tới khu căn cứ tối cao trên “vùng đất tái sinh”. Công bằng mà nói cô có năng lực chiến đấu thuộc hàng cao cấp dù chưa được đánh thức khả năng của Huyết sắt, nhưng năng lực này ở thời đại mà zombie và vampire đầy rẫy trên đường thì cũng như không.

Kris còn đang hần học với Asland. Cậu ta đang tức chết với tên quản gia ngu xuẩn một lòng muốn tới liếm chân cho Estienne. Cậu vẫn biết đó là một huyền thoại nhưng khi thấy con robot do mình tạo ra lại cứ một lòng hướng về phía người khác thì muốn vui cũng không nổi.

“Chủ nhân cậu mang đầy đủ vật dụng cá nhân chưa vậy?”. Tên nhóc quản gia nào đó vẫn ngây thơ không biết mình vừa chọc giận chủ nhân. Asland cho rằng với người vĩ đại như quý ngài Estienne thì việc khen ngợi hay tán dương là việc rất đổi bình thường.

“Mày không cần lo! Bạch Ngưng chúng ta đi thôi!”

Chiếc ô tô tự lái lăn bánh trên đường. Đây là lần đầu tiên Bạch Ngưng ra khỏi phòng thí nghiệm của Kris để đi tới một nơi xa tới vậy. Mặc dù cô đã đi thăm dò một vòng quanh “vùng đất tái sinh” nhưng tới tổng bộ thì vẫn chưa dám.

Cô khá hào hứng muốn xem lũ zombie hiện nay ra sao? Có khác so với đám xác sống trong hầm mộ hơn 20 năm trước không. Cô cần biết để rèn luyện thêm bản thân mới mong muốn sống sót được ở thời kì loạn lạc này.

Ngoài ra gần đây cô cũng mới biết thêm rằng nếu loài người bị tiêm độc zombie TX1201 hay trực tiếp bị zombie cắn thì sẽ biến thành “xác sống”. Lũ zombie thuần chủng tới từ hành tinh Ossimit đã dùng binh đoàn xác sống này ra trận chém giết loài người và ma cà rồng.

Còn chủng tộc Vampire, họ mạnh hơn bất cứ ai, lại có nề nếp kỉ cương chứ không hề lộn xộn như nhân loại yếu ớt hay lũ zombie hăng máu. Có vẻ dưới sự lãnh đạo của kẻ thống trị Estienne, chủng tộc này phát triển thịnh thế hơn cả. Tuy vậy bọn họ cũng không hẳn quá hoàn mỹ vì bị kéo lại bởi một đám đông ma cà rồng hăng máu, chúng tàn sát vô tội và tạo nên vụ “thanh sát” quy mô lớn với nhân loại hồi năm ngoài. Chính điều này khiến mối quan hệ giữa loài người và vampire trở nên gay gắt hơn bao giờ hết.

Chiếc xe ô tô chạy một mạch tới khu căn cứ của tổng bộ mà không gặp bất cứ khó khăn nào trên đường, điều này làm Bạch Ngưng hơi ngạc nhiên nhưng cô không vội thắc mắc làm gì. Có ai lại muốn giữa đường xảy ra chuyện đâu.

“Chị đứng đây chờ tôi, tôi lên đó báo cáo nghiên cứu mới nhất rồi sẽ ra ngay. Nhớ đừng chạy đi đâu để tôi phải tìm nhé”.

“Cậu coi tôi là trẻ em sao? Mau đi đi!”

Bạch Ngưng quan sát xung quanh để đánh giá tình hình. Bằng con mắt của một “cựu đạo chích” cô thấy nơi này không bình thường chút nào, không khí có chút quỷ dị. Rõ ràng hôm nay là ngày các nhà khoa học tài giỏi nhất của loài người sẽ tề tựu để báo cáo kết quả nghiên cứu của họ trong vài tháng qua, nhưng nơi này lại được canh phòng rất lỏng lẻo. Ngoài cổng ra vào có vài tên lính gác và hệ thống quét mã tự động thì tại các nơi khác hoàn toàn không có mấy người canh gác.

Rõ ràng với một hội nghị quan trọng như thế này thì vị thủ lĩnh họ Dương đó phải trang bị vô vàn cảnh mật để canh gác chứ không phải trống vắng như bây giờ. Phải biết nếu lũ zombie hay ma cà rồng tới đây thì loài người sẽ thực sự lâm nguy rồi. Mất đi các nhà khoa học lớn sánh ngang với việc mất đi tộc huyết sắt vậy.

Bạch Ngưng rào bước đi xung quanh để đánh giá tình hình toàn bộ khu căn cứ. Cô nhìn thấy một gã lùn mang theo súng ống đang lấp ló sau bức tường cách li. Tiến tới gần và xách hân ta lên một cách nhanh gọn, cô vội bày ra dáng vẻ đe dọa.

“Này anh, sao anh lén la lén lút tại tổng bộ vậy? Làm chuyện gì mờ ám phải không? Tôi là lính gác ở đây, anh mau xuất trình giấy tờ đi!”.

“Tôi không có! Đừng bắt tôi, tôi là người đi theo một nhà khoa học khác tới đây, tôi chỉ đang đứng đây chờ anh ấy ra thôi!”.

Tên này có vẻ rất nhất gan vô hại nhưng đáng vẻ chờ đợi sao lại lên la lên lút vậy chứ.

“Còn dám nói dối, tôi thấy anh thập thò ở đây này giờ. Nói mau, tên anh là gì, những binh lính canh gác đâu hết rồi? Sao chỉ có mình anh ở nơi này?. Không còn người nào khác đi tới cùng anh sao?”. Bạch Ngưng tiếp tục bày bộ dạng dọa nạt tên nhỏ con này. Cô cần phải nắm chắc để moi toàn bộ thông tin từ gã nhằm bảo đảm an toàn cho Kris, cậu ta và Asland hiện tại là người thân duy nhất của cô tại thời kì loạn lạc này.

“Tên tôi là A Sừ! Bọn họ vừa bị một đám lính đưa đi rồi, lúc tôi đi vệ sinh trở về đã thấy mấy người tới cùng tôi bị giải đi. Tôi cũng không biết gì nên mới trốn ở đây. Cô không phải lính gác ở đây sao? Cô cũng không biết họ đi đâu rồi à!”.

Tên nhỏ con này lấp bắp lo sợ. Có vẻ như hắn không nói dối. Vậy thực sự đám người tới đây đã bị đem đi tới một nơi khác hết cả rồi. Thông thường sẽ không ai rảnh tới mức quản bọn họ. Họ sẽ tự tìm chỗ tại đại sảnh để chờ chủ mình đi ra. Chắc chắn có điều không bình thường nào đó đã xảy ra tại nơi này. Nhưng đây là tổng bộ của loài người, sẽ không có chuyện dễ dàng gây chuyện tại nơi tối cao như vậy, rốt cục đã xảy ra việc gì? Bạch Ngưng vắt óc suy nghĩ hướng giải quyết. Tên lùn chỉ chờ có vậy vội vã lên đi nhưng lại bị cô kéo lại.

“Mau dẫn tôi tới hướng mà bọn họ bị kéo đi, mau lên, nếu không tôi sẽ cho anh một phát đạn!”.

Bạch Ngưng rút súng ra đe dọa khiến tên lùn sợ xanh mặt. Hắn ta run run đi trước chỉ đường cho cô. Chẳng mấy chốc cô tới trước một khu tập trung binh lính nằm ở bên ngoài tổng bộ. Nơi này có rất nhiều tên lính trang bị vũ trang quân dụng đang canh gác, thỉnh thoảng trong đó lại vang lên tiếng hét thê lương nhưng do nằm cách li với bên ngoài nên nếu đứng trong tổng bộ sẽ không thể nghe thấy rõ âm thanh đang vang lên.

Bạch Ngưng yên lặng đánh giá tình hình, trước cửa có khoảng 20 tên lính canh gác, chúng đeo trùm kín mít không lộ diện khiến cô không thể nhìn rõ tướng mạo nhưng cô có thể hoàn toàn chắc chắn chúng không phải binh lính canh gác của tổng bộ. Binh lính của tổng bộ sẽ không ngang nhiên dám tra tấn hay dùng hình với nhân loại giống mình mà chưa rõ nguyên do. Nhất định có mờ ám ở đây!

Bạch Ngưng men theo tường rào sau căn phòng tiến vào. Tên lùn bên cạnh vẫn bám theo cô sát từng bước. Cô vội quay lại nói khẽ:

“Này, anh không cần đi theo tôi. Tôi vào bên trong xem xét tình hình, anh đứng bên ngoài lúc cần thì đi gọi viện trợ là được rồi! Theo tôi làm gì.”

“Tôi theo cô an toàn hơn, nơi này lạ lẫm, toàn bọn binh lính lạ hoắc. Lần trước tôi theo cậu chủ đến đây đã gặp binh lính ở tổng bộ, họ trông không giống hôm nay chút nào. Tôi nghĩ cô là binh lính cũ, mặc dù cũng chưa gặp cô nhưng tôi biết cô là người tốt!”

“Người tốt? Chưa ai nói tôi là người tốt bao giờ! Bây giờ theo sát tôi, đừng phát ra tiếng động kéo rút dây động rừng!”

“Tôi biết rồi!”

Hai người bọn họ khẽ bước nhẹ từ phía sau căn phòng rồi bất ngờ gặp một cửa sổ nhỏ. Bạch Ngưng ghé đầu qua ô cửa đánh giá toàn bộ căn phòng. Nơi này ước chừng có khoảng 13 nhân loại, họ đang bị trói chân tay và ném vào góc phòng.

Bên trong có hai tên lính cao to đang cười lên người một cô gái trẻ xinh đẹp. Bạch Ngưng có ngu cũng biết bọn chúng đang cưỡng hiếp cô gái đó. Tiếng cô gái van xin trong đau đớn khiến chúng càng thêm khoái trá mà ra sức hành hạ.

Góc phòng có một tên lính khác đang cầm cánh tay của một người đàn ông ra sức găm cắn, máu tươi văng tung tóe khắp nền đất bẩn thỉu. Tiếng hét vừa rồi có lẽ là của anh ta. Tên lính quay mặt lại, gương mặt vằn vện khát máu, trên làn da xanh thẫm nổi lên những hoa văn chìm hình thù kì quái khiến hắn trông càng dữ tợn.

“zom...zombie!”. A Sừ khẽ rên lên trong kinh hãi.

Bạch Ngưng lo sợ không thôi, nếu là xác sống cô hoàn toàn có thể anh dũng mà liều mạng cứu họ ra nhưng zombie có năng lực chiến đấu hơn xa lũ xác sống, việc tiêu diệt chúng sẽ khó khăn hơn nhiều.

“A Sừ anh nghe này, bây giờ tôi sẽ đánh lạc hướng chúng, anh ở lại cứu mấy người họ ra, tôi sẽ quay lại sau. Đưa bọn họ lên xe và chạy trước đi, gặp người nào thì kêu họ tới giúp, rõ không?”

“Rõ...rõ rồi. Còn cô thì sao, zombie đã tới được cả tổng bộ rồi chúng sẽ không tha cho cô đâu! Đừng mạo hiểm, hay chúng ta đi thôi!”

“Anh có tình người không, họ là nhân loại giống chúng ta. Không cứu họ để họ chết ở đây sao? Anh không muốn làm anh hùng của loài người à, cảm giác không tồi đâu! Mau hành động đi!”

“Được, cô hãy bảo trọng!”

Bạch Ngưng tung người qua lan can chạy tới trước mặt lũ zombie. Cô rút khẩu súng lazer huỳnh quang mà Kris đã chuẩn bị riêng cho mình và nhắm đúng hộp sọ gã zombie đang đứng gác mà bắn- đây là nơi yếu ớt nhất trên cơ thể chúng, vừa bắn cô vừa chạy về phía trước. Cô đã thành công thu hút sự chú ý của mấy tên còn lại, chúng ra sức đuổi theo với tốc độ đáng kinh ngạc.

Bạch Ngưng hy vọng tên lùn có thể xử lí nốt hai tên zombie còn lại trong phòng.

Chạy tới một khúc cua, cô mượn vóc dáng nhỏ nhắn ẩn mình vào trong đội chúng tới gần.

“Nó vừa mới ở đây thôi, mau tìm đi. Có mùi con người gần đây, bắt sống nó lại!”

Bạch Ngưng lao tới gần gã zombie khi hắn đã thấy cô, thân thủ cô nhanh gọn bẻ ngoặt tay hắn về đằng sau và đập vào bụng gã một cú thật mạnh, rút dao găm thép ra đâm một nhát chính giữa hộp sọ của gã, gã ta gục xuống trong khi mắt vẫn mở lớn như không thể tin bản thân lại có thể bị giết dễ dàng như vậy.

Lũ zombie khác nghe tiếng động đồng loạt lao tới nhà đạn laze về phía Bạch Ngưng. Cô nhanh chóng né tránh chờ cơ hội phản công. Toàn bộ nơi này e rằng đã bị zombie chiếm đóng, tính mạng của Kris chắc chắn đang gặp nguy hiểm. Cô không từ mẩu tới mức đi cứu toàn bộ số người trong tổng bộ, cô sẽ chỉ cố gắng giảm thiểu ít nhất số thương vong thôi.

Không giống lũ zombie đang ở ngoài sáng, Bạch Ngưng lẩn mình trong bóng tối nên có thể đánh lén từng tên một. Cô dùng chiếc roi biến hình nhẹ vòng qua cổ gã zombie rồi siết mạnh, hắn ta nhanh chóng phản ứng và thúc tay lại rồi xoay người đập vào cánh tay đang cầm roi của cô khiến chiếc roi leng keng rơi xuống. Hơn chục tên zombie nhanh chóng vây cô lại thành một vòng tròn, gương mặt chúng hứng thú nhìn ngắm, một tên tiến lại nâng mặt cô lên. Chỉ chờ có vậy cô lập tức dùng lựu đạn quang hóa ném về phía chúng khiến mắt lũ zombie bị rơi mù đột ngột vì thứ ánh sáng quá chói này. Lựu đạn chỉ có 3 cái, cô phải hết sức tiết kiệm lợi dụng lúc chúng còn yếu ớt rút súng nhắm đầu chúng mà nhà đạn.

Kĩ năng bắn súng của Bạch Ngưng vô cùng chuẩn xác, nó từng lấy được sự tán phục không thôi từ Kris và Asland. Và đương nhiên giờ này nó cũng thành công giết chết hơn chục tên zombie cùng lúc mà không phạm một viên đạn trượt nào.

Tiếng động đã gây chú ý tới hai gã zombie trong phòng trong lúc chúng đang định cắn cổ kẻ vừa mới liều mạng xông vào là A Sừ. Hai tên nhanh chóng chạy ra ngoài tới chỗ 13 tên zombie vừa bị giết. Bạch Ngưng chạy vội về phía căn phòng nhỏ, A Sừ đang cúi trối cho họ. Tên này bị thương cũng không nhẹ, xem ra đã cố gắng hết sức. Nghe tiếng động của cô đám người quay lại cảnh giác, A Sừ kịp thời lên tiếng:

“Nữ binh sĩ, cô trở lại rồi lũ zombie vừa đi hết cả, tôi đang chuẩn bị đưa họ đi”.

“Để cô gái và chàng trai đó ở lại, bọn họ bị thương chúng ta không thể đem bọn họ theo được”. Bạch Ngưng lạnh lùng lên tiếng ngăn cản hành động cứu 2 người vừa bị lũ zombie hành hạ trong căn phòng của một người đàn ông trong nhóm bị bắt.

“Vì sao chứ? Họ bị thương nhưng chúng ta có thuốc phòng trừ độc zombie phát tác, không thể cứ bỏ lại họ như vậy được”

“Ngoài kia có tổng cộng mấy trăm tên zombie trang bị vũ khí, anh nghĩ chúng ta có địch nổi chúng không? Mang theo họ chẳng khác nào tự nạp mạng anh hiểu không? Nhân ái là tốt nhưng trong hoàn cảnh này đó là ngu xuẩn!”

“Tôi... chúng ta chờ viện binh tới, họ sẽ không bỏ rơi chúng ta đâu”.Đám người cùng đồng thanh. Họ một lòng tin tưởng rằng đại tướng Dương Kỳ Phong sẽ nhanh chóng tới cứu họ. Nhưng họ không hiểu nếu người đứng đầu đó muốn tới ứng cứu thì đã nhanh chóng tới rồi còn cần chi họ chờ đợi lâu đến như vậy. Có lẽ chính ông ta cũng đang bị vây khốn như chính họ cũng nên.

“Viện binh? Vậy các người hãy ở đây mà chờ viện binh đi. Ai muốn đi thì theo tôi”

A Sừ là người đầu tiên chạy theo cô, sau đó là khoảng 10 cùng theo, số còn lại ngoan cố đứng chờ viện binh loài người tới cứu.

Dẫn theo 11 người chạy về phía phòng hội thảo. Vừa chạy được một quãng cả đám đã nghe tiếng hét thảm thương từ phía căn phòng họ vừa đi ra. Hắn là lũ zombie đã trở lại, chúng thấy đồng đội bỏ mạng đương nhiên sẽ không tha cho đám người còn ngoan cố ở lại. Có tiếng ai đó không kim được mắng chửi.

“Một lũ ngu ngốc, không phải bảo họ chạy sao? Còn ở đó làm mồi cho lũ zombie làm gì chứ!”

“Nữ binh sĩ! Cô có thể đi cứu các nhà khoa học được không. Bọn họ có lẽ đã bị chúng bắt giữ rồi. Xin cô hãy cứu họ, không thể để họ rơi vào tay zombie được, nếu không loài người thực sự gặp nguy rồi...”

“Tôi cũng có bạn trong đó, tôi chắc chắn sẽ đi cứu cậu ấy. Còn các bạn, các bạn có muốn cứu những tình anh của loài người đó không?”

“Có! Chúng tôi cùng cô tới đó. Chúng ta có thể chết chứ bọn họ không thể xảy ra chuyện được!”

Cả đám người hùng hực ý chí chiến đấu và ngoan cường vực dậy tinh thần. Họ sinh ra trong thời loạn nên họ không thể nhát gan mà phải liều mình để bảo vệ từng hơi thở cuối cùng của loài người.

“Tốt lắm, chắc chắn loài người sẽ khắc ghi công lao của các bạn. Còn nữa, tên tôi là Bạch Ngưng!”

Vừa rồi lúc xử lý xong 13 tên zombie cô đã nhanh tay lấy vũ khí của chúng. Giờ mang đưa cho đám người trước mặt để phòng thân. Họ là người dẫn các nhà khoa học tới đây thì ít nhiều cũng có năng lực hơn người. Cô tin tưởng việc kéo dài thời gian là không quá khó khăn.

Sóng điện từ nơi này đã bị làm cho suy yếu không thể liên lạc được khiến nơi đây cô lập hoàn toàn với bên ngoài, việc gọi viện binh tới ứng cứu chỉ còn là vô vọng. Mong rằng sẽ có đội huyết sắc nào đó tại khu vực phụ cận phát hiện nơi này có vấn đề mà tới giải vây thôi.

“Đi chung với nhau rất dễ bị phát hiện, chúng ta chia lẻ người thành 3 nhóm ra hành xử”.

Bạch Ngưng nhanh chóng chia nhóm theo số lượng, bốn người ở một nhóm như vậy vừa có thể phòng ngự lại dễ dàng tấn công. Chia xong cô vội vã hướng phòng hội thảo mà đi.

Bạch Ngưng cùng A Sứ thuộc một nhóm, hẳn ta rành đường đi nơi này sẽ giúp cô không ít việc. Dưới sự dẫn đường của hẳn, nhóm người nhanh chóng tiến đến một khu hội thảo rộng lớn. Có điều lũ binh lính giả dạng nhân loại ngày càng đông, có lẽ động thái ở căn phòng đó đã khiến chúng đề cao cảnh giác hơn.

Trước cửa phòng họp hội thảo lúc này xuất hiện thêm mấy chục tên lính canh gác. Bọn chúng đang hết sức cảnh giác phòng ngừa sự tấn công bất ngờ.

Có vẻ như chúng vẫn chưa đưa đám nhà khoa học đi nơi khác, có vậy mới bố trí canh phòng nghiêm ngặt tới như vậy. Các nhà khoa học đó xem ra có giá trị với chúng nên mới không bị giết.

“Bạch Ngưng, đây là sơ đồ bố trí phòng hội thảo, cô hãy xem đi”. Một trong bốn người cùng nhóm tên Tiêu Phong tiến đến và đưa máy tính bảng cho cô xem.

“Tôi là một hacker!”

“Tốt lắm!”. Bạch Ngưng vội quan sát cách bố trí phòng hội thảo. Các hướng đều được canh phòng cẩn mật không một chỗ yếu điểm. Xem ra căn phòng này ngay từ đầu đã được bố trí hoàn mĩ cho các buổi hội thảo khoa học cấp cao.

“Bạch Ngưng, xem ra chỉ có đụng độ trực diện với chúng thôi, căn phòng bố trí hoàn mĩ quá!”. A Sứ sốt ruột lên tiếng.

“Không! Hãy quan sát kĩ căn phòng này đi. Toàn bộ không gian kín không có lấy một cửa sổ ngoài một cửa chính. Việc bố trí phòng như vậy sẽ khiến hệ thống thông tin bị gián đoạn do bọn zombie sử dụng thiết bị nhiễu sóng rada để phòng trừ chúng ta liên lạc ra ngoài. Nhưng Tiêu Phong vẫn có thể kết nối thông tin với hệ thống bảo an khi đứng gần căn phòng này. Điều này rất vô lí”

Bạch Ngưng cho rằng nơi này phải có hệ thống thông tin độc lập với các khu khác mới có thể có việc như vậy xảy ra. Nhưng cô lại không hiểu vì sao lũ zombie lại có thể sơ suất một vấn đề trí mạng như vậy chứ.

“Sẽ không hề vô lí nếu căn phòng này có tầng hầm dưới lòng đất. Tầng hầm đó có thể đặt hệ thống bảo an đặc biệt có thể kết nối được. Lúc vừa rồi tôi đã phá vỡ tường lửa bảo vệ của hệ thống nên mới lấy được bản đồ chi tiết của phòng hội thảo”.

“Vậy thì tốt rồi, giờ chúng ta chỉ cần tìm lối thoát của tầng hầm đó là có thể tiến vào trong rồi. Tiêu Phong, cậu mau tìm cách khôi phục cấu trúc không gian của toàn bộ phòng hội thảo bao gồm cả tầng hầm đi”.

“Được!”

Trong lúc chờ Tiêu Phong thiết lập kết cấu phòng hội thảo Bạch Ngưng liền dùng chiếc đồng hồ cảm ứng điện não mà Kris cho cô hồi sáng để kết nối với cậu ta. Đây là sản phẩm công nghệ mới mà Kris định trình bày trong hội thảo khoa học. Nó có chức năng cảm biến bằng xung điện não giữa hai người đeo. Hai người sẽ cảm nhận được sự tồn tại của đối phương nếu cùng tập trung tinh thần một lúc.

Khi cô vừa chuẩn bị kết nối thì đèn led trong đồng hồ sáng lên rồi phụt tắt. Ngoài cô và Kris thì không có người thứ 3 biết sử dụng đồng hồ này. Đèn vụt sáng chứng tỏ cậu ta còn sống nhưng cậu ta lại không chiếu màn hình 3d cho cô xem toàn cảnh cuộc hội thảo. Điều này cho thấy cậu ta có lẽ đã bị đám zombie phát hiện và tiêu hủy chiếc đồng hồ.

“Bạch Ngưng! Làm được rồi, cô mau xem đi!”

Con đường vào là từ ngọn đồi phía sau tổng bộ. Xem ra người thiết kế căn phòng thực sự nghĩ sẽ có ngày gặp nguy hiểm mà tìm đường thoát chạy đây.

“Các bạn trấn giữ ở đây khi cần thì yểm trợ cho tôi. Minh tôi vào đó thôi! Nhiều người sẽ gây chú ý!”

“Được, bảo trọng!”

Bạch Ngưng tiến vào đường hầm dưới lòng đất. Cô nhẹ nhàng di chuyển từng bước để đánh giá tình hình và phòng trừ nguy hiểm ập đến. Xung quanh tối tăm không có hơi thở của sự sống. Xem ra lũ zombie vẫn chưa phát hiện ra nơi này.

Bỗng trước mặt cô xuất hiện một bệ đỡ gắn thiết bị truyền tin. Đây hẳn là công cụ để tổng bộ có thể liên lạc với nhau trong tình huống bất trắc mà vừa rồi Tiêu Phong mới hack được.

Tầng hầm dài này sẽ dẫn trực tiếp tới bên trong phòng hội thảo, Bạch Ngưng nhẹ bước và nhấn nút công tắc mở cửa tầng hầm. Cánh cửa nhẹ nhàng khởi động và mở ra. Nếp mình trong góc khuất của bức tường lớn cạnh phòng, cô đã quan sát được toàn thể mọi thứ diễn ra bên trong, ước chừng có khoảng 10 nhà khoa học và bảy, tám tên zombie. Trong số đó có một tên zombie mà cô biết, là Alen – gã cận vệ bên cạnh tên Hạo Trạch.

Có thể do trong phòng có loài người nên mùi thịt tươi trên người cô khiến chúng không phân biệt được. Màn hình lớn trên cao là hình ảnh của tên khốn Hạo Trạch. Hắn ta đang thong dong thưởng thức ly rượu trên tay và nói với các nhà khoa học.

“Các vị, nếu muốn sống mà ra khỏi đây thì hãy mang toàn bộ phát minh của mình ra đi, đừng ngoan cố nữa. Tổng bộ của các người đã bị bao vây,

Dương Kỳ Phong đã bị bắt. Loài người sụp đổ rồi, đừng cố chống chọi vô ích nữa.”

“Mẹ kiếp, ông đây có chết cũng không giao phát mình ra đâu. Lũ ngu ngốc chúng mày có chết vạn lần thì trí tuệ vẫn không thể cải tạo được”. Một nhà khoa học lớn tuổi cất tiếng chửi mắng trong phần nộ. Ông không thể chấp nhận dâng cống hiến khoa học của mình cho lũ zombie chỉ vì để đổi lấy sự sống được.

“Đoàng...”

“Ai không nghe lời sẽ phải chịu sự trừng phạt như thế này, các vị hãy suy nghĩ cho thật kĩ đi!”

Nhiều người đã run sợ tới trắng mặt. Bạch Ngưng liếc nhìn Kris, cậu ta vẫn cúi gằm mặt suy tư điều gì đó. Cô biết trong đám nhà khoa học này cậu ta là nổi trội nhất, cậu ta chắc chắn sẽ tìm cách thoát thân chứ không ngồi chờ chết đâu. Xem ra lũ zombie đã mang thiết bị liên lạc đặc biệt vào căn phòng này mà không hề hay biết là nơi đây vốn có thiết bị kết nối dưới hầm.

Cách tốt nhất bây giờ là ngắt kết nối trong phòng sau đó giết mấy tên zombie đang đứng gác để phòng tên Hạo Trạch đó biết sẽ tăng cường viện trợ.

Ngay lúc Bạch Ngưng đang suy tính thì kết nối tắt phụp và màn hình liên lạc tối đen. Kris đang cúi đầu bỗng ngẩng đầu cười thỏa mãn, xem ra vụ này do cậu ta làm. Đèn trong phòng cũng vụt tắt theo. Chỉ chờ cơ hội này, Bạch Ngưng từ chỗ nấp tiến đến rút súng laser bắn vào tên zombie đang đứng gần cô nhất.

Cục diện bỗng hỗn loạn hơn rất nhiều. Cô vốn là một tên “trộm mộ” nên việc ở lâu trong bóng tối đã trở nên hết sức quen thuộc, lũ zombie này xem chừng cũng được đào tạo vô cùng bài bản, chúng nhanh chóng định thân rồi lao về phía cô.

“Tất cả nghe tôi nói! Chui xuống gầm bàn đi!”. Bạch Ngưng cất giọng hét lớn.

Cô tin tưởng đồng bọn của mình sẽ xử được mấy tên zombie ngoài kia. Trong giây phút này niềm tin có ý nghĩa hơn cả, nếu họ thất bại thì ngày hôm nay cô sẽ phải chết ở đây, kết thúc 46 năm cuộc đời(bao gồm 23 năm trong quan tài ướp lạnh).

“Tôi biết thế nào chị cũng đến mà!”

“Cậu còn không trốn đi, ở đây mà rước họa cho tôi à!”

Lao vào cuộc chiến với đám zombie, Bạch Ngưng cầm súng laser bắn tới tấp. Nhưng lũ zombie này trưởng thành trong mưa máu và xác thịt, đòi hỏi chúng đứng yên cho cô hành xử. Chúng lao đến nhanh như cắt gió cánh tay lực lưỡng tóm gọn cô, lắc mình tránh thoát, nếu bây giờ cơ thể cô thức tỉnh năng lực thì tốt rồi. Siêu năng lực ấy sẽ khiến cô mạnh gấp trăm lần bây giờ chứ không cần ngoan cố để đánh đấm với lũ khốn này.

Cuộc chiến chỉ kéo dài hơn 10 phút đã khiến Bạch Ngưng đuối sức, lũ zombie tiến vào phòng càng nhiều, cửa chính mở ra khiến ánh sáng ngập tràn làm lũ zombie càng có lợi. Chúng điên cuồng lao đến, hăng máu và liều mạng.

“Cẩn thận, cô ta là Huyết sản của gia tộc Bạch Huyết”. Tiếng khàn khàn của Alen cất lên khiến mấy nhà khoa học trong căn phòng giật mình vui sướng vì có cơ hội sống sót, lũ zombie càng thêm cảnh giác.

Hắn ta đã nhận ra cô. Trên mặt Alen mang theo sự kinh ngạc tột độ, hắn ta không thể ngờ người này có thể sống sót trong thảm cảnh mà cơ thể bị tiêm thuốc mê liều nặng như vậy. Quả nhiên là thành viên của gia tộc Bạch Huyết!

Bạch Ngưng không ngừng lẩn trốn và tìm khuyết điểm của lũ zombie mà hạ chúng, nhưng cô đã bị trúng một phát đạn vào bụng, tốc độ di chuyển chậm đi rất nhiều. Chúng quá đông khiến cô không thể nào trở tay kịp, hết tên này tới tên khác lao đến.

Máu từ vết thương tỏa trong không khí khiến chúng càng thêm hăng chiến. Bạch Ngưng nghĩ cô thực sự chỉ còn có thể sử dụng hạ sách dùng máu của mình để tiêu diệt chúng. Cô không thêm đỡ vết thương nữa mà dùng sức lao vào chúng. Máu của cô vậy khắp nền nhà lát đá.

Lũ zombie lao đến định cắn xé thịt của cô nhưng bị một giọng nói ngăn lại.

“Máu của cô ta là kịch độc với zombie, chúng mày muốn chết sao!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Sản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Đức Vua Estienne De Blois

Bạch Ngưng không nhớ rõ cuộc sau đó đã xảy ra chuyện gì, cô chỉ biết khi tỉnh lại cô đang nằm trên một chiếc giường trắng toát, bên cạnh là vô số dụng cụ thí nghiệm và giải phẫu.

“Chào mừng đến với thế giới zombie, Bạch Ngưng!”

Tiếng nói như ma quỷ vang lên khiến đầu óc của Bạch Ngưng tỉnh táo hẳn. Cô đánh mắt quan sát toàn bộ khung cảnh nơi này, chắc hẳn đây là một phòng thí nghiệm, xung quanh trắng xóa không có một tia tạp chất, mùi thuốc khử mùi gay nồng bao trùm cả không gian rộng lớn.

“Nào! Bạch Ngưng, hãy nói cho tôi biết rốt cục cô làm sao có thể thoát khỏi đội quân zombie thuần chủng hùng mạnh đó mà sống cho tới tận bây giờ. Dù sao tôi và cô cũng được xem như bạn hữu mà phải không?”

“À! Còn nữa, chiếc quan tài ngọc đâu? Cả cây “huyết chùy” cắm lên tim của cái xác trong quan tài đó cô đã mang tới nơi nào rồi. Nói thật đi nhé! Tôi hoàn toàn không thích sự dối trá đâu. Nếu để tôi phát hiện ra cô cố tình dấu diếm điều gì thì cô sẽ chết một cách rất đau đớn đấy! Mau nói đi”

“Tôi...tôi không biết. Khi tôi tỉnh lại đã phát hiện ra mình ở thế giới này rồi. Không hề có chiếc quan tài nào cả, cây “huyết chùy” đó tôi quả thực đã thấy trong ngôi mộ cổ nhưng khi tôi giao chiến với lũ xác sống có lẽ Miêu Miêu đã cầm nó đi rồi. Có một nhà khoa học trẻ loài người đã nhặt được tôi từ bãi rác quân sự. Tất cả những gì tôi biết chỉ có thế!”

“Vậy sao? Bạch Ngưng, xem ra không chịu chút đau đớn sẽ không moi được một chút thông tin nào từ cô đâu! Cô biết rõ bản thân mình chưa đánh thức được năng lực của một Huyết sản, vậy cô lấy đâu ra năng lực để sống sót dưới tay của hơn chục zombie thuần chủng chứ? Trừ phi... cô đã nằm trong chiếc quan tài ngọc đó”.

“Tôi không nói dối, tôi thực sự không biết gì về chiếc quan tài cả! Nếu biết tại sao tôi lại không nói cho anh chứ!”

“Nào, cô gái ngoan cường! Đến đây thử sản phẩm do chúng tôi mới nghiên cứu đi. Nó sẽ làm cho cô vạn phần thống khổ đấy. Nếu không muốn phải chịu đựng thì mau nói ra tung tích chiếc quan tài và cây “Huyết chùy” đi!”

Vừa dứt lời Bạch Ngưng cảm nhận rõ một cổ đau đớn trên cổ. Dòng chất lỏng màu xanh nhạt ấy đang đi vào trong cơ thể cô qua mũi kim sắc nhọn.

“Bạch Ngưng! Hãy cố chịu đựng đi!”

“A... đau quá”. Cái cảm giác đau đớn như xé tim gan lan tới đại não. Bạch Ngưng cảm thấy như có ai đó bóp nghẹt trái tim cô không cho nó được phép đập vậy, khí trong phổi dần bị rút sạch không còn một chút nào, não bộ như có ngàn vạn con ngựa đang giày xéo. Bàn tay cô co quắp, móng tay vươn dài ra màu đen sì, từng đường gân trên mu bàn tay hằn lên xanh ngất đang dần lan rộng lên trên mặt.

Cô cố gắng áp chế không cho tác dụng của thuốc phát tác nhưng hoàn toàn vô dụng, cơ thể nhận rõ sự biến hóa. Đây là những dấu hiệu khi bị nhiễm bệnh độc zombie.

“Kris, loại virus này của cậu khá lắm, thậm chí nó còn hạ gục được một huyết sản của gia tộc Bạch Huyết nữa. Lần này cậu lập công lớn rồi!”

“Kris...vì sao...lại là cậu?”

“Hắn đã đầu quân cho zombie! Bạch Ngưng, có cảm thấy đau đớn không khi người mà mình không màng sống chết để cứu ra lại vì lợi ích của bản thân mà bán đứng cô? Cậu ta đang biến cô thành một zombie giống chúng tôi. Sau này tôi cũng muốn cô mang chính loại độc MX0204 này tới đầu độc đám Huyết sản cùng thị tộc với cô.”

Bạch Ngưng dùng chút thần trí còn lại nhìn cậu thanh niên trước mắt mình. Vẫn là vẻ thanh tao trong trẻo ấy, không hề có dấu hiệu bị khống chế, vậy thì vì sao cậu ấy lại có thể lừa dối cô tới như vậy? Vì sao chỉ vì bản thân mà đẩy cô tới chỗ chết.

“A...không!”.

Tiếng thét của cô gái cất lên đầy đau đớn, máy đo mức độ năng lực bên cạnh hiện lên mức cao nhất đã đánh dấu sự thức tỉnh của dòng năng lực Huyết sản trong người Bạch Ngưng đồng thời dòng năng lực ấy cũng hòa cùng với khả năng của một zombie thuần huyết.

Hạo Trạch lùi ra xa để quan sát tình hình. Hắn luôn không dừng lại ở ham muốn với mấy vùng đất bé nhỏ, hắn tha thiết với khao khát làm bá chủ của cả địa cầu, giết chết hết nhân loại, thủ tiêu toàn bộ lũ Vampire để xưng bá. Muốn làm được việc này hắn cần một kẻ phụ trợ đắc lực, một kẻ có năng lực chiến đấu cường thế có thể khắc phục mọi yếu điểm của zombie và vampire. Mà cô gái trước mặt là một sự lựa chọn không tồi! Chỉ cần hắn tiếp tục cải tạo và không ngừng nâng cao năng lực chiến đấu cho cô ta, hắn sẽ có được một trợ thủ hoàn mỹ không ai sánh bằng. Cô ta sẽ là cỗ máy nghiền thịt siêu việt trên tiền tuyến.

“Bạc Ngưng!...”

Hắn cất tiếng gọi trong niềm sung sướng cực hạn và chờ câu trả lời.

“Vâng, thưa chủ nhân!”

Cô gái vừa chịu đau đớn dường như đã không còn mà thay vào đó là một người khác với đôi mắt trắng dã không một tròng đen đầy vô cảm và lãnh huyết. Làn da trắng nõn nhấp nhô những mạch máu xanh lét đáng sợ. Cô đã thực sự biến thành một zombie thuần chủng mặc cho Hạo Trạch sai bảo.

“Tốt lắm! Từ nay ta sẽ là chủ nhân trực tiếp của ngươi!”

“Vâng!”

“Bạch Ngưng! Nào, giờ thì hãy chứng minh sự trung thành tuyệt đối của ngươi với ta bằng cách giết chết người đã bán đứng ngươi đi! Hắn ta đã phụ tấm lòng của ngươi!”

“Vâng!”

Di chuyển đến bên Kris với tốc độ chớp nhoáng tới mức cả hai người trong căn phòng đều không nhìn ra bóng hình của cô gái. Nắm chặt cần cổ của cậu thanh niên trẻ và nhấc bổng lên cao. Đôi mắt vô hồn của cô gái vẫn lên tia chết chóc băng lãnh, lực tay càng lúc càng mạnh như muốn rút sạch không khí trong phổi của Kris. Cậu ta lắp bắp hét lên từng tiếng tuyệt vọng về phía của Hạo Trạch

“Hạo Trạch, ngươi là đồ khốn, ngươi nói sẽ tha cho ta nếu ta nghiên cứu thành công chủng virus mới thay thế cho TX1201 của ngươi, nhưng giờ ngươi lại muốn qua cầu rút ván mà giết ta”.

“Kris... cậu quá ngây thơ rồi! Khi đồng ý việc này cậu nên biết rằng zombie chúng tôi sẽ không bao giờ giữ lại một mầm tai họa. Hôm nay cậu ham sống sợ chết mà bán đứng loài người thì ngày mai cậu hoàn toàn có thể đầu quân cho vampire để bảo toàn tính mạng! Tại sao tôi phải giữ một quả bom nổ chậm như vậy chứ! Mặt khác tài năng của cậu... vốn không nên tồn tại nữa. Cậu biết không, diệt cỏ phải diệt tận... gốc”

“Rắc...rắc”.

Âm thanh vỡ nát vang lên kết thúc sinh mạng của một nhà khoa học trẻ. Ánh mắt cậu ta vẫn mở lớn như không tin được cái chết lại đến với bản thân nhanh như vậy!

Từ ngày giết chết Kris, Hạo Trạch còn dùng rất nhiều biện pháp để thử lòng trung thành của Bạch Ngưng. Hắn ta đã yêu cầu cô phải giết chết 2 Huyết sơn trước mặt gã. Bạch Ngưng không hề suy nghĩ mà ra tay kết liễu họ nhanh như chớp mà không mấy may có lấy một chút cảm xúc. Thử duy nhất mà Hạo Trạch có thể thấy chỉ là máu tanh, vô tình, phục thù tuyệt đối và tia khát máu tiềm phát.

Hắn ngày càng tin tưởng Bạch Ngưng, thậm chí hắn đã bắt đầu cho cô tham gia nhiều cuộc họp giữa hắn và tiền tuyến thông qua màn hình điện quang. Đôi khi hắn sẽ yêu cầu cô vạch rõ đối sách cho kế hoạch chinh phục địa cầu, quét sạch loài người và vampire của hắn. Cô rất trung thành hiến kế giúp binh đoàn xác sống do hắn chỉ huy thắng nhiều trận lớn, tiêu diệt lượng lớn vampire và khiến loài người buộc phải tạm chiến để bảo toàn lực lượng.

“Bạch Ngưng! Kế hoạch công phá lần này cô hãy tham gia chỉ huy. Ta sẽ giao cho cô binh lực và quyền chỉ huy tối cao. Hãy giết sạch đám vampire đó đi!”. Hạo Trạch nói bằng giọng đầy cuồng vọng, hắn ta tin rằng kế hoạch chinh phục địa cầu của hắn chỉ còn là nay mai.

“Vâng, chủ nhân! Tôi sẽ không để người phải thất vọng!”

“Tốt lắm!”

“Thống lĩnh, cô ta vẫn chưa có kinh nghiệm thực chiến chỉ e sẽ không đủ sức lãnh đạo cả một đại đội lớn như vậy”. Alen ra sức ngăn cản, hắn cho rằng hành động công phá biên giới của Hạo Trạch lần này để cho Bạch Ngưng chỉ huy là hết sức phiêu lưu. Hắn lo sợ lũ vampire sẽ phản công! Người thống lĩnh tối cao của vampire là đức vua Estienne là một tên lão luyện trong việc dùng binh, lại là người cực kì thông minh, hắn ta sẽ không dễ dàng cho qua mọi thứ như vậy.

“Alen cậu nên biết thân phận của mình, cậu chỉ là phụ tá của tôi! Đứng ra lệnh cho tôi!”

Những lời khuyên của Alen vô tác dụng với kẻ đang thèm khát quyền lực đến điên cuồng như Hạo Trạch. Hắn vẫn giữ vững quyết định này và ở xa quan sát trận chiến thông qua màn hình điện quang.

Hai ngày đầu trong trận chiến với vampire, đại đoàn do Bạch Ngưng chỉ huy liên tiếp thắng hai trận lớn, tiêu diệt được tương đối quân địch. Việc này khiến Hạo Trạch rất hưng phấn, hắn điều thêm 3000 tên zombie thuần chủng có năng lực chiến đấu mạnh mẽ đến hỗ trợ cho cuộc chinh phạt biên giới của vampire.

Ngày dẫn binh công phá căn cứ chỉ huy của vampire tại thành cổ Hambus là một ngày mưa lớn. Điều kiện thời tiết này rất thuận lợi cho vampire. Họ là quỷ hấp huyết nên luôn yêu thích những cơn mưa và sự ẩm ướt, tuy vậy không có nghĩa là họ sẽ trở nên vô dụng trước ánh mặt trời. Họ vẫn có thể tham chiến dưới ánh nắng chói chang nhưng năng lực chiến đấu cũng giảm sút rõ rệt. Có lẽ sống quen với điều kiện địa cầu nên chủng tộc này càng lúc càng giống loài người.

“Bạch Ngưng! Hãy cho ngừng ngay lại trận chiến. Thời tiết như vậy rất bất lợi cho binh đoàn xác sống, họ sẽ bị cản trở tầm nhìn bởi nước mưa!”

“Alen, nếu không tham chiến bây giờ thì lũ vampire sẽ xin viện binh đến lúc đó chúng ta sẽ không bao giờ địch lại chúng. Ở đây bây giờ tôi là chỉ huy, anh phải nghe lời tôi. Chấp hành mệnh lệnh đi.”

Xác sống không giống zombie thuần chủng có khả năng chịu đựng cao và năng lực chiến đấu mạnh mẽ. Họ rất khó chết hoàn toàn nhưng năng lực chiến đấu kém, không hề có tri thức nên sẽ không biết trốn chạy khi gặp nguy nan. Chính vì vậy ngay khi phát minh là độc zombie TX1201 của Zombie đã lập tức yêu cầu Hạo Trạch phát triển loại chip điều khiển cảm biến, mệnh lệnh của người chỉ huy sẽ được trực tiếp truyền qua chip tới binh đoàn xác sống.

Trong trận chiến này, người nắm quyền điều hành đám xác sống đó là Bạch Ngưng!

Đại đoàn tiến gần về phía khu căn cứ thành cổ Hambus. Một nhóm robot tác chiến xông tới bảo vệ thành đã bị lũ xác sống tiêu diệt gọn.

“Giết chết chúng đi!”. Tiếng nói máy móc của Bạch Ngưng vang lên làm lũ xác sống lao vào cuộc chiến đầy hăng máu.

Nếu như zombie tự hào với binh đoàn xác sống đông đúc và trung thành thì vampire hoàn toàn có thể tự hào với thể hệ robot thông minh có khả năng chiến đấu cao và năng lực di chuyển đáng kinh ngạc. Mặc dù là trí tuệ nhân tạo nhưng họ được lập trình bài bản giống hệt như con người, thậm chí trí tuệ còn vượt xa nhân loại bình thường chứ không đơn thuần chỉ là cỗ máy! Mà người sáng tạo ra họ không ai khác chính là đức vua đáng kính của chủng tộc Vampire: “đức ngài Estienne de Blois”

Nhưng khi đại đoàn zombie đang vô cùng hưng phấn thì từ phía nam đoàn quân do trung tướng Matt Pamon chỉ huy tiến tới với số lượng vô cùng lớn, phía bắc đoàn quân khác do thủ lĩnh Ninh Kha – một viên tướng loài người dày dạn kinh nghiệm chỉ huy cùng lao tới cuộc chiến. Hai cánh quân tạo thành gọng kìm siết chặt không cho đám zombie và xác sống có cơ hội chạy thoát.

“Bạch Ngưng! Mau cho quân ta rút thôi, chúng ta trúng kế rồi. Mẹ kiếp lão già Matt, tôi biết lão ta không cho qua đơn giản vậy mà!”

Nhưng dường như không nghe theo lệnh của chỉ huy, đám xác sống lao vào liều mạng với đội quân của trung tướng Matt và thống lĩnh Ninh Kha.

“Bạch Ngưng mau cho chúng ngừng lại!”

“Tôi không không chế được chúng, Alen!”

Bạch Ngưng cất giọng và tiến tới gần Alen, rút cây dao điện sắc bén, cô đâm mạnh vào gáy zombie đang hoảng hốt lo cho đồng bọn.

“Phập...”

“Bạch Ngưng! Cô! cô không bị độc zombie không chế!”

“Biết rồi sao? Alen! Tạm biệt, anh đã giết quá nhiều nhân loại rồi! Đây là cái giá mà anh phải trả!”

Trong lúc cuộc chiến đang hỗn loạn không ai biết rằng một cô gái nhỏ nhắn với mái tóc đen huyền bí đang vui vẻ rút lui, mà cô gái đó chỉ vài phút trước thôi còn đang nắm cương vị chỉ huy tối cao của một đại đoàn.

Khu căn cứ tối cao của tổng bộ Vampire

Màn hình ba chiều đang mô tả toàn cảnh của cuộc chiến tại thành cổ Hambus. Một người đàn ông với mái tóc màu bạch kim rũ xuống bên tai đang nhàn nhã đánh giá cuộc chiến.

“Đức vua! Chúng ta đã tiêu diệt toàn bộ binh đoàn xác sống gồm 3 vạn tên và gần 3000 zombie thuần chủng!”

“Vậy sao?”. Tiếng nói biếng nhác vang lên trong căn phòng ảm áp khiến ai cũng phải say lòng.

Ngồi trên ghế bành hoa lệ trải thảm cao quý lúc này là một người đàn ông trẻ tuổi có gương mặt nhân loại tuyệt đẹp. Làn da trắng nõn, đôi môi màu máu đầy quyến rũ mà mị khiến bất cứ ai cũng không thể không chú ý. Cặp mắt màu xanh đen đầy huyền bí luôn buông những ra cái nhìn đầy biếng nhác khiến ai nhìn cũng phải lo lắng không đoán trước được tâm trạng của người này đang ra sao. Khuôn mặt này giống như được tạo hóa cố tình gọt dũa tới mức hoàn mỹ nhất, xa hoa nhất rồi mới đem sự sống thổi hồn vào đó vậy.

Đây chính là huyền thoại được người dân ba chủng tộc ca ngợi hết lời, Vampire King’s: Estienne de Blois

Thượng tướng William Rujus – người được giao trọng trách đảm bảo an ninh cho toàn bộ tòa thành nơi đức vua Estienne đang ở cảm thấy toát mồ hôi lạnh. Anh ta không hề biết vì sao tin thắng trận khiến người đàn ông tuyệt mỹ trước mặt không mấy vui vẻ. Đôi thủy mâu thủy chung không có tia cười kia khiến anh ta bối rối không thôi!

“Cô gái đó!”

Bàn tay trắng nõn của người đàn ông chỉ về phía màn hình trong phòng.

“A! Ý người là chỉ huy của đại đoàn zombie lần này? Đó là Bạch Ngưng, một trong những huyết sản duy nhất còn sót lại của gia tộc Bạch Huyết. Cô ta có công lớn trong chiến dịch lần này khi dám mạo muội trà trộn vào đám zombie để tiến hành kế hoạch. Cô ta chính là người đề nghị hợp tác với chúng ta”

“Máu của cô ta chắc ngon lắm!”. Như để bổ sung cho lời nói có tính sát thương cao của mình, quý ngài nào đó còn thè lưỡi liếm nhẹ đôi môi quyến rũ.

“Dạ? Đức vua! Máu của cô gái đó chúng ta không thể uống!”

“Ồ! Ta đã uống rồi!”

“Sao?”

“Ta muốn ngủ, lui đi!”

“Vâng!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Săn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chân Tướng

“Hoan nghênh cô trở về nhà, tiểu thư Bạch Ngưng bé bỏng!. Tôi là Asland, quản gia đáng yêu!”

Sau chuyến phiêu lưu dài bên ngoài cuối cùng khi nghe thấy giọng nói ẻo ọt của Asland, Bạch Ngưng cũng có cảm giác mình đã về tới nhà.

Đúng vậy! Nơi đây sau bây giờ và sau này vẫn luôn là nhà cô! Có tên nhóc quản gia robot và có cả.. tên nhà khoa học trẻ là Kris.

Trên đường bỏ trốn từ tiền tuyến về đây Bạch Ngưng cảm giác như dài cả thế kỉ. Hạo Trạch vì tin tưởng cô nên thua một trận thảm thiết nhất trong suốt hơn 20 năm chinh phục địa cầu của gã. Chính vì vậy gã vô cùng thống hận kẻ đã lừa gã thua thảm hại mà cho zombie truy sát khắp lộ trình trở về căn cứ loài người của cô.

Nhưng giờ đây sức mạnh của gia tộc đã thức tỉnh trong người Bạch Ngưng nên lũ zombie thuần chủng hay xác sống chỉ là lũ ruồi không đáng nhắc đến. Tuy nhiên cô vẫn lẩn trốn như một con khi khắp đường trở về vì...sợ bị tổng bộ loài người biết được sẽ ép cô tới tiền tuyến chiến đấu với zombie và vampire theo đúng sứ mệnh của một Huyết săn.

“Chị khá đấy, dám bắt tôi mất dây tôi căn cứ của trung tướng Matt Pamon để cầu xin ông ta hợp tác với loài người. Giờ nghĩ lại tôi vẫn thấy nhục nhã, sao tôi phải hạ mình dưới chủng tộc đã giết hại bao nhân loại giống tôi chứ!”

Người đang nói chuyện là kẻ vốn không nên xuất hiện trong này mà phải đang nằm lạnh lẽo như xác chết trên địa phận của zombie mới đúng.

“Kris! Cậu bớt nói nhảm đi! Cậu bắt chị đây thực hiện cái kế hoạch vớ vẩn đó của cậu còn gì! Phiền muốn chết, cái gã Hạo Trạch đó đã lợi dụng cơ hội lần này chiếm không ít tiện nghi của chị đấy!”

“Ở đâu?”

“Có nói cậu cũng không hiểu đâu! Một muốn chết, tôi sẽ ngủ lấy sức trong vòng một ngày. Không đánh thức, không ồn ào, không cãi vã! Ok?”

“Xéo đi!”. Một người một máy hiếm khi đồng thanh mong kẻ nào đó nhanh chóng đi ngủ để đỡ phiền phức.

“À! Khoan đã! Sao lúc đó cậu lại truyền thông tin được cho tôi vậy?”

“Chuyện đó có gì khó đâu!”

Hơn một tháng trước tại căn cứ của loài người!

...

“Máu của cô ta là kịch độc với zombie, chúng mày muốn chết sao?”

Bạch Ngưng cảm thấy sinh mệnh ngày càng thoát dần khỏi cơ thể. Đúng lúc này thì giọng nói của Kris vang lên trong đầu.

“Bạch Ngưng, nghe tôi nói này! Giờ chị có liều mạng cũng không được đâu, sao ta không thử làm một vũ lớn chứ. Chị theo chúng đến tổng bộ zombie của Hạo Trạch đi, tôi cũng sẽ đi theo. Tới đó tôi sẽ chế tạo loại thuốc biến chị thành zombie tạm thời, chị hãy lựa mà thuyết phục khiến hắn ta tin chị vô điều kiện. Tôi sẽ đảm nhận vụ tiếp theo.”

...

“Kris! Tôi sẽ dùng lực vừa phải khi bẻ cổ cậu, cậu hãy giả chết cho giống vào, rõ chưa?”

“Tôi biết rồi! Bẻ đi!”

“Rắc...rắc...”.

...

“Chiếc đồng hồ mà tôi đưa chị, chị cần đeo nó lên tay là ngay lập tức nó đã kết nối với hệ thống thần kinh trung ương rồi. Do đó tôi và chị chỉ cần gọi đối phương trong tiềm thức sẽ lập tức liên lạc được với nhau ngay! Đó mới là khoa học chứ!. A sao chị bảo là không đau đớn, lúc đó tôi còn sái cả cổ vì bị chị bẻ gãy!”

“Vậy cậu không nghĩ tôi đã thống khổ cỡ nào với cái thuốc MX0201 gì đó của cậu? Đau muốn chết! Tôi phải trả thù thì mới cân xứng chứ!”

“Thì ra là trả thù! Này, Bạch Ngưng chị được lắm! Đứng lại đó!”

“Rầm”

Tiếng cửa phòng khép lại khiến Kris suýt bị đập bẻ mũi. Cậu thể sẽ dạy dỗ cho chị ta một bài học! Bài học của một chủ nhà!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Sát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Quý Ngài Lang Thang

“Tiểu thư Bạch Ngưng xinh đẹp, tôi và cậu chủ phải tới tổng bộ để khắc phục sự cố zombie xâm nhập đột trước nên cô phải ở nhà một mình rồi. Đồ ăn tôi đã chuẩn bị đầy đủ, hệ thống bảo an cũng khởi động. Cô ở lại một mình nhớ cẩn thận đó!”

“Asland, sao cậu cũng phải đi chứ, cậu đến đó cũng đâu giúp được gì đâu, hay ở nhà đi! Cậu mà đi ai sẽ nấu cơm và quét dọn chứ! Tôi không biết làm mấy thứ đó đâu! Đừng đi mà! Kris, để cậu ta lại đi!”

“Tôi cảm động quá tiểu thư Bạch Ngưng, không ngờ cô lại coi trọng tôi đến vậy! Huhu! Đây là lần đầu tiên có người đối với tôi tốt như vậy! Nhưng biết làm sao đây, chủ nhân cũng không thể sống thiếu tôi được. Hai người thật làm tôi khó xử muốn chết!”

“Hai người có thôi đi không! Asland mày đừng hiểu nhầm, tao đưa mày theo để giải trí khi tao căng thẳng, còn chị ta muốn mày ở lại làm bảo mẫu cho chị ta thôi. Mày ảo tưởng quá rồi!”

“Ồi chủ nhân, sao người nỡ...”

“Còn không mau đi theo!...”

“Vâng...!”

Cái thằng nhóc kháu xà tâm phi chết tiệt, không có Asland ở bên thì ngày nào cũng ủ rũ như hoa héo vậy mà còn bày đặt cứng miệng.

Ôi sống một mình!

“Báo cáo! Có kẻ xâm nhập! Đề nghị nâng cao cảnh giác!”

Ai mà đến vào giờ này chứ? Mới có 8h10’ sáng, là tên khốn nào vậy?

“Ai vậy? Còn không nói rõ tên tuổi?”

Cánh cửa an toàn mở ra kèm theo một tiếng rên nho nhỏ của kẻ nào đó.

“Này anh bạn! Anh không sao chứ? Sao lại nằm trước cửa nhà tôi thế này, mau tỉnh lại đi!”

“zom...zombie! cứu tôi!”

“Zombie? Sao chúng tôi được đây. Đây là địa phận của “vùng đất tái sinh” mà loài người thống trị, zombie sao lại tới được? Này anh bạn, nói rõ ra xem nào!”

Không lẽ chúng tìm tới tận đây để trả thù sao? Chết tiệt, sao chúng lại vào đây được chứ. An ninh của loài người đúng là hết chỗ nói mà. Bạch Ngưng liếc nhìn người đàn ông đang gục đầu trước cửa nhà mình, anh ta hẳn bị thương rất nặng, máu chảy lênh láng khắp cửa nhà, nếu không xử lý vết thương kịp thời sẽ vì mất máu mà chết. Nhưng cô lại không biết người này là ai, nếu anh ta là tội phạm bị truy nã mà cô tình cờ cứu thì cô có bị liên lụy không?

Làn da của người trước mặt càng lúc càng tái, mái tóc bạch kim che khuất gần nửa gương mặt của anh ta khiến cô không rõ diện mạo. Nhưng cô nghĩ

anh ta chắc không phải người xấu đâu, chẳng có người xấu nào lại có thể ăn mặc đồ hiệu của chủng tộc Vampire trước khi ra đường cả! Anh ta không muốn sống chắc, mặc như vậy có khác gì lạy ông tôi ở bụi này đâu cơ chứ?

Đầu năm nay nền khoa học của ba chủng tộc phát triển mạnh mẽ kèm theo cả cuộc “cách mạng thời trang” do vua vampire Estienne dẫn đầu xu hướng. Người dân ba chủng tộc đổ xô đi săn tìm những món đồ mà đức vua đã từng cho người hầu may hoặc là làm giả đồ nhái rồi rao bán khắp biên giới của ba chủng tộc cho những kẻ ham mê hàng hiệu. Đừng tưởng zombie thích chém giết thì không trung diện, những tên zombie thuần chủng đến từ tỉnh cầu Ossimit rất thích làm đầm, đặc biệt là tên Hạo Trạch, hẳn ta cực thích diện đồ diêm dúa hoa lệ làm từ ren hoặc sa tanh gì đó nhìn cực kì buồn nôn.

Có lẽ tên trước mặt cũng là con quan hay thương gia gì đó ở tổng bộ cũng nên.

Kéo tên “tiểu thụ” trắng trẻo trước mặt vào phòng khách, Bạch Ngưng lập tức tìm đồ sơ cứu cho hắn. Việc sơ cứu cô vốn rất rành do khi đi trộm mộ thì việc bị mấy vết thương như vậy là rất thường xuyên.

Vén mái tóc của anh ta qua tai, Bạch Ngưng giật thót mình!

“Mẹ nó, đẹp...đẹp quá!”. Cô thề là hơn 40 năm sống trên đời cô chưa từng nhìn qua ai đẹp tới mức câu hồn đoạt phách tới như vậy. Làn da trắng nõn mịn màng hơn cả da con gái, sống mũi cao thanh, lông mi dài cong vút, đáng người hoàn mỹ. Ở tên này hội tụ trăm điều mà con trai đẹp có: từ làn da, mái tóc, đôi mắt, tỉ lệ cơ thể. Trên đời này thì ra cũng có thần sắc đẹp đấy! Đây chính là thần sắc đẹp chứ đâu!

“Này anh! Không tỉnh lại là tôi lột đồ của anh đấy nhé! Tôi cần thay bộ đồ đầy máu me của anh ra, tòm muốn chết! Tôi làm thật đấy, không chịu dẩy thật hả, xúi đừng trách tôi phí lễ nha!”

“Tôi không trách đâu, cô thay đồ cho tôi đi, tôi khó chịu muốn chết!”. Anh ta nói bằng chất giọng ngọt lịm như đường phèn cộng thêm cái cừ chi như con chó nhỏ dụi dụi đầu vào ngực cô nữa. Ôi! Thật dễ bảo!

Khoan...khoan đã. Anh ta vừa dụi vào đâu vậy chứ?

“Này anh, tự thay đồ đi, tôi không rảnh đâu”

“Tôi đau quá, cả người cùng đau không nhúc nhích nổi, cô thay cho tôi đi! Yên tâm đi, tôi không trách cô nếu cô nhìn thấy gì sau quần áo đâu, tôi...tôi không ngại!”

Cái tên này sao cứ làm như mình chuẩn bị “xử” hắn ngay vậy chứ! Mình đâu có muốn nhúng chàm người trẻ tuổi đâu! Nhưng tại anh ta cứ muốn mình thay đó chứ. Đúng vậy! Là...là do anh ta...anh ta muốn mình thay mà. Mình nhìn chút cũng có sao đâu, chẳng mất miếng thịt nào.

“Hay thôi đi! Tôi tự thay được rồi, trông mặt cô ghê quá, sao thấy hơi...dê”

“Này anh, anh đang bệnh đấy, để tôi thay cho, ngồi im đi!”

“Tôi đã bảo không cần mà! Cô lột áo tôi làm gì chứ?”

Ai! ngại gì chứ, tôi nhìn quen rồi, cùng lắm chỉ là mấy miếng thịt thừa thôi, có gì đáng xem đâu. Nào, nào! Nghe lời đi!

“Lau nước miếng đi! Bẩn quá...”

“Có sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Săn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Thu Nhận Kẻ Lang Thang

Tác giả: Mực Nguyệt

Kính thưa các vị khán giả loài người!

Đây là chương trình truyền hình “truy tìm tung tích”

Vào ngày 24 tháng 3 năm thánh chiến thứ 11, đức ngài Estienne de Blois đã rời khu căn cứ tối cao của tổng bộ vampire đi thị sát toàn bộ địa cầu bằng du thuyền không gian. Thông tin trên đây là tuyệt đối cơ mật!

Phụt...

Màn hình TV bỗng tối đen do kẻ lạ mặt mới tới tắt đi. Bạch Ngưng đang đau đầu không biết nên đuổi kẻ lạ mặt này ra khỏi nhà của mình hay nên báo với tổng bộ loài người tới rước anh ta đi nữa.

“Markle! Hôm nay anh hãy tìm chỗ mà đi đi, tôi không chứa chấp nổi anh đâu.”

Khi chưa xác định rõ thân phận của người này Bạch Ngưng quyết không cho anh ta ở chung. Người đàn ông tên Markle này xuất hiện một cách đầy bất ngờ rồi cứ ở lì đây không chịu đi. Anh ta bảo mình là con trong một gia đình phú thương nhưng khi zombie tới đánh vào tổng bộ, gia đình anh ta phải ly tán, người nhà cũng bị lũ zombie giết hết không còn một ai, chính anh ta cũng đang bị zombie truy sát bắt về làm tù binh.

Bạch Ngưng tiếp tục quan sát sắc mặt của người này. Anh ta vô cùng đẹp trai nên việc bị zombie truy sát để bắt làm nam súng cho mấy tên chỉ huy zombie thuần chủng thì đúng là rất dễ hiểu. Cô còn nghe nói vua zombie có sở thích truy lùng những bé trai loài người hay vampire có vẻ ngoài xinh đẹp tới nạp vào hoàng thành để tự do chà đạp, hái những mầm non của hai chủng tộc. Và lại với vẻ ngoài họa thủy như vậy! Anh ta không bị vua zombie để ý mới là lạ đó!

“Bạch Ngưng, có phải em chê bai tôi phiền phức nên muốn đuổi tôi đi không?.

“Giờ tôi mà ra ngoài kia sẽ bị lũ zombie bắt đi ngay, em hãy cứu mang tôi đi!”

Lại nữa, lại dờ giọng nũng nịu!

Nhưng cô lại rất thiếu lễ giáo mà bị chất giọng này thuyết phục và cho anh ta ở lại.

Cũng phải, là do bản thân mình thương người, tốt bụng không muốn thấy một nhân loại giống mình bị vua zombie chà đạp thôi.

“Anh đang làm gì?”.

Markle đang chuẩn bị đặt mình vào chiếc quan tài ngọc hoàn mỹ thì bị giọng nói lạnh lẽo của Bạch Ngưng ngăn lại.

“Tôi đang chuẩn bị đi ngủ mà! Sao vậy, chẳng lẽ em không muốn cho tôi ngủ?”

“Vì sao lại phải chui vào đó ngủ chứ? Giường của Kris, anh có thể đến đó ngủ!”

“Không muốn! Nơi đó toàn mùi khó ngửi, tôi không thích mùi lạ!”

Mùi lạ cái đầu anh! Đây là nhà tôi, anh có ý kiến? Loài người mà tự dung đi chui vào quan tài ngủ thì có lạ không?, chỉ có kẻ điên mới thích nằm quan tài chật hẹp như lũ vampire thôi. Bạch Ngưng cố gắng nhỏ nhẹ khuyên nhủ cho quý ngài nào đó ra ngoài ngủ.

“Trong đó chật chội như vậy anh không thấy khó chịu sao? Tôi đi thay cho anh một bộ chăn đệm mới nên anh hãy bỏ ý định chui vào quan tài ngủ đi! Đợi tôi một lát!”

Bạch Ngưng vội vã chạy đi lấy chăn nệm mới rồi trải gọn gàng trên giường của Kris, cô còn cố tình xúc thêm chút tinh dầu cho dễ ngủ lên gối nữa. Nhưng khi quay lại phòng ngủ của mình cô đã không thấy Markle đâu cả. Cát tiếng gọi nhưng xung quanh tuyệt đối vắng lặng, không một âm thanh đáp trả. Bạch Ngưng bắt đầu hơi lo, chỉ sợ chuyện gì đã xảy ra với Markle khiến cô vội vã chạy khắp căn nhà tìm kiếm bóng dáng của anh ta nhưng hoàn toàn không thấy!

Người vừa rồi còn ở đây sao nói biến mất là biến mất ngay vậy chứ! Nhìn sang chiếc quan tài ngọc tại góc phòng, Bạch Ngưng thấy một chút thảm lót chia ra bên ngoài. Không phải gã này đã chui vào đó ngủ rồi chứ?

Kéo nắp quan tài ra quả nhiên Bạch Ngưng thấy kẻ mà cô đang vội vã tìm kiếm đang ung dung đặt tay lên ngực mà thực hiện một tư thế ngủ rất tiêu chuẩn trong chiếc quan tài ngọc.

Chiều dài chiếc quan tài có vẻ phù hợp với dáng vóc của anh ta khiến anh ta ngủ rất ngon giấc.

Trái tim của Bạch Ngưng chợt đập mạnh. Nếu như không phải người này vẫn hô hấp thì cô thực sự không ngờ anh ta là một nhân loại giống mình mà là một kẻ đã chết hay một vampire không có sự sống rồi cũng nên.

Bạch Ngưng nghe nói đầu năm nay xu hướng ngủ trong quan tài của chủng tộc vampire rất được ưa chuộng ở thế giới loài người. Người ta đổ xô đến các trung tâm mua sắm để tậu cho mình một chiếc quan tài đầy tiện nghi còn hơn là tới mua một chiếc xe ô tô cao cấp nữa. Thật không hiểu ngủ trong cái ổ chật hẹp, cứng nhắc ấy sao lại cảm thấy thoải mái chứ?

Thôi bỏ đi, anh ta có sở thích đặc biệt mình cũng sẽ không ngăn cản. Đỡ tốn công về Kris lại kêu có người lạ ngủ trên giường của cậu ta.

.....

Sáng hôm sau khi Bạch Ngưng đang ở trong bếp loay hoay không biết chuẩn bị đồ ăn kiểu gì thì một chất giọng còn ngái ngủ bỗng cất lên

“Em đang làm gì?”

Chất giọng phảng phất chút lười biếng báo hiệu có lẽ chủ nhân của nó đang thực sự khó chịu vì sáng sớm đã bị âm thanh nôi niêu trong bếp đánh thức.

Markle đang dùng đôi mắt quuyền rũ để đánh giá hành động kì lạ của Bạch Ngưng. Anh chỉ thấy mặt mũi cô như con mèo tam thể xấu xí bẩn thỉu, như vậy không thể thực hiện nghi lễ hôn hôn đầy chất quý tộc để chào buổi sáng được rồi! Mặc dù rất muốn nhưng một thân sĩ như anh lại là người cực kì thích sạch sẽ!

Nghe tiếng thờ dài của Markle, Bạch Ngưng có chút ngượng ngùng. Phụ nữ không biết làm đồ ăn lại còn phá tan tành cái bếp thì cũng hơi...

“Để tôi làm cho, nấu cơm phải không? Chẳng hiểu sao loài người các em lại thích ăn thứ hồ nhão nhột cộng thêm xác sinh vật đã bị phân hủy vậy chứ!!”

“Nói cứ như thể anh không phải là người vậy! Chẳng phải chút nữa anh cũng sẽ ăn sao? Mau làm đi, tôi đi tắm nắng đây.” Bạch Ngưng bỏ mặc anh ta bận bịu trong bếp còn cô thân nhiên ra ban công phơi nắng. Ánh sáng lúc sớm là cực kì tốt cho làn da của loài người! Hơn nữa quả thực cô vì quá đói mà đã tỉnh dậy, tối qua ăn tạm bột mấy viên nén dinh dưỡng do Kris sáng chế khiến cô ngủ không ngon vì đói nên sáng sớm vội mò xuống bếp tìm chút đồ ăn nhưng lại phát hiện đồ ăn Asland chuẩn bị cũng đã cạn sạch nên mới có việc cô quyết định tự mình nấu rồi thành cục diện phá tan cả căn bếp.

Kris và Asland mới gọi điện về nói với cô là tình hình bên đó có chút rối rắm do zombie đã phá hủy hoàn toàn hệ thống thông tin liên lạc tại tổng bộ. Bây giờ muốn khôi phục lại như trước cần có thời gian nên tạm thời cô phải ở nhà một mình thêm một vài ngày nữa. Họ còn không quên nhắc nhở cô rằng bây giờ “vùng đất tái sinh” bỗng xuất hiện rất nhiều dấu vết của zombie đột nhập nên dặn cô phải thật cẩn trọng khi ra khỏi nhà.

(Không phải một mình...mà còn có thêm một người đàn ông họa thủy!)

Choang...rầm...

Khi chạy vào cục diện trong phòng bếp đã trở nên thảm hại gấp trăm lần lúc Bạch Ngưng đi ra. Khắp nền đất rau củ văng tung tóe, các hộp gia vị vẫn còn mở nhưng đã nhìn thấy đáy. Cô nhớ rõ lúc đi ra chúng vẫn còn đầy ắp không thiếu chút nào sao chỉ mới có vài phút đã hết hẵn rồi! Thủ phạm gây ra việc này không ai khác chính là tên đầu sỏ đang tỏ vẻ vô hại trước mặt. Sớm biết như vậy đã không cho anh ta động tay vào rồi. Bạch Ngưng hùng hổ chất vấn:

“Anh làm gì vậy? Vì sao anh nhét cả con gà vẫn còn sống vào lò vi sóng chứ, anh điên rồi sao? Sao lại đập gãy đường ống dẫn nước hả? Còn nữa, sao dội nước vào bếp hồng ngoại? Nói mau!”

“Tôi chỉ đang nấu cơm cho em thôi, ai ngờ cái khóa nước tự nhiên gãy, cả cái bếp này tôi đập mãi cũng không nóng lên nên tôi mới thử dội nước vào xem có phải nó bị hỏng không. Còn phần con gà kia, nó kêu nhiều quá khiến đầu tôi phát đau nên ném nó vào đó cho nó hết kêu lại vừa tiện có thể nướng chín nó. Em sao không khen tôi? Lại còn mắng tôi chứ!”

Được rồi!! Là trẻ nhỏ không hiểu chuyện. Cô nghiêng răng phun ra bốn chữ từ trong cổ họng

“Đi...ra...ngoài...now!”

Hôm nay anh đừng mơ được ăn cơm, mau ăn viên nén dinh dưỡng đi! Anh đã phá hỏng cả căn bếp rồi!

“Tôi không ăn mấy thứ kinh khủng này đâu!”

Đã chết đói đến nơi còn muốn sĩ diện nữa, không có cơm cho anh đâu!

“Tôi muốn uống nước ép cà chua! Bạch Ngưng, nước ép cà chua...nước ép cà chua...”

Im lặng đi! Ở đây không có cà chua. Muốn ăn thì đi siêu thị mà mua, tôi không rảnh đâu!

“Bọn zombie sẽ giết tôi nếu tôi ra ngoài! Em đi mua cho tôi đi!”

Không đi! Bọn chúng cũng sẽ giết tôi, thậm chí còn thảm hơn anh nữa.

“Vì sao?”

Vì tôi là con người!

“Vậy tôi sẽ đi! Em nếu thấy vài tiếng sau tôi không quay lại thì nhớ đi tìm tôi nhé, không được bỏ rơi tôi đâu đấy!”

Anh ở nhà đi, tôi đi cho. Thật chẳng hiểu sao đàn ông lại thích uống nước ép cà chua. Dưỡng da cho ai xem chứ!

Bạch Ngưng thực sự phải vác xác ra khỏi nhà và cải trang kĩ càng trước khi tới siêu thị mua nước ép cà chua cho người đàn ông trong nhà. Cô càng lúc càng cảm thấy bản thân chiều chuộng anh ta quá rồi, sao lại có chuyện chủ nhà không màng nguy hiểm ra ngoài mua nước ép cho kẻ lang thang ở nhờ chứ! Thật là thể giới đảo ngược.

Bạch Ngưng không ngờ chỉ một câu nói bằng quơ của cô lúc này lại khiến cô và người đàn ông kia sau này thực sự phải trải qua chuyến phiêu lưu đầy cam go tại một thế giới đảo ngược!

“Đức vua! Người uống đi ạ. Sao người không cắn cô gái đó một ngụm cho đỡ khát chứ?”

Một cơn gió lạnh lẽo bỗng thoảng qua khiến câu nói tiếp theo của vị cận vệ nọ rơi vào hầm băng mà đông cứng. Anh ta vội sửa sai:

Đây là máu còn tươi do thần mưa tại bệnh viện của loài người đây ạ! Người mau uống đi ”

“...”

Quý ngài nào đó khinh thường nhìn cận vệ thân cận bên cạnh mình bằng ánh mắt băng lãnh.

Người nghĩ muốn cắn là cắn được sao? Người ta còn đang đề phòng với ta đây!

“Đức vua! Người có thể kí mấy văn kiện quan trọng do các vị công tước và hầu tước của gia tộc Blois gửi đến không ạ? Họ đang làm ầm ĩ lên đòi tìm hiểu xem ngài đi đâu ạ!”

“Kệ xác chúng, người tìm việc trên tiền tuyến cho chúng làm đi!”

“Dạ? Nhưng, đạo này không có việc gì quan trọng trên tiền tuyến thưa ngài!”

“Vậy thì đi khiếu khích tên Hạo Trạch đó cũng không tồi, ta thấy hắn ta đạo này có vẻ đang rảnh rồi thì phải?”

“Vâng...! thần cáo lui thưa đức vua!”

Câu nói bằng quơ của quý ngài Estienne thực sự đã khiến cho Hạo Trạch một phen khốn đốn khôn cùng. Hắn có nghĩ trăm lần cũng không hiểu vì sao việc bản thân đã hạ mình đích thân viết một bức thư tay rất dài tạm xin đình chiến với chủng tộc vampire trong một thời gian lại không được đáp ứng mà thay vào đó vampire lại hùng hổ đem quân xâm lược lại đại đội zombie do hắn nắm quyền khiến bao zombie thuần chủng tử chiến, binh đoàn xác sống cũng voi mất hơn nửa!

Có lẽ ai đó đã không biết điều mà chọc giận quý ngài lang thang này khiến anh ta nổi hứng muốn thách đấu với zombie! Có trời mới biết nguyên nhân khiến quý ngài không vui chỉ do ngài biết Hạo Trạch dám chiếm tiện nghi của một người con gái nào đó mà người đang để tâm!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Những Ngày Sống Chung Rắc Rối

Tác giả: Mục Nguyệt

“Nước ép cà chua của anh đây, mau uống đi. Anh định chỉ uống thứ nước nhạt nhẽo này để sống qua ngày sao? Nhìn cơ thể anh mà xem, làn da đàn ông gì mà trắng nhợt nhạt như quỷ hấp huyết thế kia, chậc!”.

Thật không hiểu người đàn ông này có dạ dày làm từ nguyên liệu gì nữa. Anh ta chỉ uống nước ép cà chua đã hơn năm ngày mà không cần ăn cơm, thậm chí khi nhìn thấy Bạch Ngưng ăn cơm anh ta còn bày ra bộ dạng ghê tởm nói cơm của cô có mùi khó ngửi khiến anh ta buồn nôn. Thật không biết một người chỉ uống nước ép sao cũng có thể sống cho tới ngày hôm nay, đã vậy còn sống rất ngăn nắp và sang chảnh.

Bạch Ngưng thực sự phải dùng từ sang chảnh để biểu thị cung cách sống của anh ta.

Buổi sáng: Rồi “quan tài” vào lúc 7h00, uống một ly nước ép và tập thể dục trong phòng nghiên cứu suốt hai tiếng(thực chất là phê duyệt công văn cấp cao của các thân vương và công tước trong nội thị hoàng thất gửi đến và thị sát tình hình chiến sự ở tiền tuyến thông qua màn hình điện quang)

Mãi cho tới khi Bạch Ngưng rời giường anh ta mới đứng trước giường cô và trưng ra bộ mặt tươi cười như hoa như ngọc nhẹ nhàng nói:

“Chào buổi sáng quý cô lười biếng, em đã ngủ tới 9h00 sáng rồi, mau dậy ăn sáng thôi!”

Bạch Ngưng lồm cồm bò dậy từ giường của mình, lê cái thân già đi làm vệ sinh cá nhân và ra ăn sáng

Bữa sáng phong phú với sữa và bánh mì mới ra lò thơm ngào ngạt khiến cho không ai có thể bắt bẻ. Buổi sớm tinh mơ, đồ ăn ngon miệng, trai đẹp phục vụ! Cuộc sống thật không còn gì đáng chê trách ngoại trừ việc anh ta không ngừng lải nhải về việc cô cần mua cho anh ta bộ đồ ngủ hoàng thất bao gồm quần áo ngủ tơ tằm cao cấp, chăn nệm mát xa tự động và cả thiết bị điều chỉnh độ ẩm trong quan tài nữa. Tất cả đều là những thứ đồ có giá trên trời mà không phải ai cũng có thể mua nổi! Vậy cho nên cô trực tiếp bơ anh ta luôn!

“Tuy tôi thật ghét những món mà em vẫn hay ăn nhưng tôi là người có năng lực thích ứng rất siêu việt nên miễn cưỡng chấp nhận cung cách ăn uống của em! Từ nay một ngày ba bữa của em sẽ do tôi phụ trách!”

Quá tuyệt!, đang lo không biết làm sao để giải quyết tình trạng “siêu gà” trong việc nấu nướng thì tự nhiên có người chịu xông trận nấu ăn cho mình. Coi như nhặt được anh ta cũng không uống phí.

Buổi trưa:

Rằm...rằm...

Lại nữa, tiếp tục có thêm một thiết bị trong phòng thí nghiệm của Kris anh dừng hi sinh dưới sức công phá của tên phá hoại mang danh “kẻ ở nhờ”.

Buổi tối:

“Markle, rốt cuộc đây là lần thứ bao nhiêu rồi hả? Mau rút ra ngoài cho tôi!”

Đây đã là lần thứ tám trong suốt mấy ngày qua anh ta rình mò cô tắm rồi. Thật đúng là tên khốn khiếp mặt người dạ thú mà!

“Tôi không hề gây phiền toái cho em, tôi chỉ nhìn thôi, em kêu la cái gì chứ, cũng đâu mất miếng thịt nào của em đâu!”

Không mất miếng thịt nào nhưng bị anh nhìn sạch như vậy có là miếng thịt cũng phải ngưng ngưng tới mức mọc lông đầy hướng chi tôi lại là một cô gái loài người bình thường xinh đẹp nữa.

“Cút...nếu không muốn bị bà đây đập cho to đầu!”

“Thật thô lỗ và thiếu quy tắc!”

“...”

“Thật ra thì tôi muốn nói với em là...dáng người của em...chẳng có gì đáng để xem! Em không cần quá ảo tưởng đâu!”

“...”

Khốn khiếp thật! Bị nhìn sạch rồi mà còn bị chê là dáng người không có gì đáng xem, thử hỏi có cô gái nào trên đời chịu đựng được việc này không chứ!

Kết thúc một ngày!

Thực chất Bạch Ngưng đã quen dần với việc sống chung với Markle. Người đàn ông này tuy tùy thời hay phá phách, lại hay chê cô sống thiếu quy tắc, cũng hay rình mò cô tắm,...nhưng anh ta thực sự rất quan tâm cô. Nhiều đêm cô tỉnh dậy sau khi bị những cơn ác mộng về những ngày hóa zombie hành hạ thì anh ta đã đứng yên vị ở đầu giường nhìn cô với vẻ mặt đầy lo lắng.

“Em không sao chứ, lại gặp ác mộng sao?”

“Tôi chỉ thấy hơi sợ. Markle, nếu anh gặp một người đã từng giết thật nhiều đồng loại của mình anh có cảm thấy ghê sợ người đó không?”

“Sẽ không ghê sợ! Tôi sẽ không ghê sợ kẻ như vậy nếu như người đó thực sự không còn lựa chọn nào khác. Không ai muốn trở thành kẻ phản bội chủng tộc, nhưng Bạch Ngưng, nhiều khi hoàn cảnh sẽ không cho phép em quyền mềm yếu, em chỉ có thể vững tin và tiến về phía trước, đè bẹp mọi định kiến cá nhân, em phải mạnh mẽ. Chỉ khi em mạnh mẽ em mới đủ sức để tồn tại trong thế giới ác liệt này. Em hiểu không?”

Tiếng nói trầm thấp hoa lệ của Markle vang lên trong đêm đen, ánh đèn ngủ hắt vào góc nghiêng trên gương mặt tuyệt mỹ của anh để lại nhiều vấn vương trong lòng Bạch Ngưng. Cô nhận ra trong lời nói của anh có mười phần khích lệ và tin tưởng. Cô không hiểu vì sao anh lại tin tưởng vào cô, một người anh mới chỉ quen biết hơn mười ngày. Nhưng ánh mắt trầm tĩnh như thấu hiểu tất cả ấy của anh lại khiến trái tim cô bình ổn thực sự!

Ngoài kia có bao nhân loại mỗi ngày bị zombie và vampire giết chết, nhưng đó lại là quy luật sinh tồn. Thế giới bây giờ không còn là do loài người thống trị mà do cả ba chủng tộc cùng nắm giữ, sẽ không có ai thương xót cho một nhân loại! Chỉ có nâng cao tinh thần và quật cường kiên định mới hy vọng sống sót trong thế giới này.

Sẽ không một ai luôn đứng sau bảo vệ bạn vô điều kiện, chỉ có dựa vào sức mình phấn đấu bạn mới có thể tồn tại! Một sự tồn tại đầy ý vị do chính bạn làm chủ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Săn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Cuộc Phiêu Lưu Tại Lãnh Địa Zombie

Đã một tháng trôi qua từ lúc Kris và Asland rời khỏi phòng nghiên cứu để tới tổng bộ loài người. Tin tức về hai người này bỗng như bốc hơi mất sạch, lúc đầu Asland còn chăm chỉ liên lạc với Bạch Ngưng để nói về tình hình của cậu ta và Kris nhưng vài ngày sau tin tức cũng mất dần khiến cô không khỏi lo lắng.

Sau vụ trà trộn vào đại bản doanh của zombie lần trước, Bạch Ngưng bắt đầu tin rằng trong nội bộ loài người chắc chắn có không ít gián điệp của zombie. Bằng chứng là bất cứ kế hoạch tấn công nào của loài người đều dễ dàng bị zombie phá bỏ và nhân số loài người ngày càng suy kiệt do những trận ác chiến trực tiếp với zombie trên tiền tuyến. Tuy vậy tên gián điệp đầu sỏ thì vẫn ung dung nhón nhơ mà không ai hay biết, hẳn đang đứng đằng sau mà âm thầm thao túng cục diện đang ngày càng bế tắc của nhân loại, thật đáng chết là Bạch Ngưng có nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra hẳn ta là ai.

Buổi sáng hôm nay khi Bạch Ngưng đang thong dong hưởng thụ bữa sáng ngon miệng do Markle chuẩn bị thì nhận được một cuộc gọi quan trọng từ Dương Kỳ Phong- thủ lĩnh đứng đầu của loài người. Qua màn hình ba chiều, một người đàn ông độ tuổi tứ tuần, mặt mũi sắc bén, ánh mắt hung hiểm như loài dã thú săn mồi đang nhìn chăm chăm cô, lời ông ta nói lại càng có lực sát thương hơn nữa đối với Bạch Ngưng

“Bạch Ngưng xin chào! Tôi là Dương Kỳ Phong!”

“Tôi biết thừa ngài, điều gì khiến người bận rộn như ngài lại gọi cho tôi như thế này!”. Bạch Ngưng âm thầm đánh giá người đàn ông trước mặt. Người mới ở tuổi này đã có thể vươn tới chức vị đứng đầu loài người thì thủ đoạn ắt hẳn sẽ không đơn giản. Ông ta khi 27 tuổi đã thực hiện một cuộc đảo chính đẫm máu để lật đổ vị thủ lĩnh cũ chiếm lấy ngôi vị như hiện tại, chỉ sau một đêm gia đình vị cố thủ lĩnh đã bị giết sạch không sót một ai. Thủ đoạn ác liệt như vậy nên khi mới lên nhậm chức ắt hẳn vấp phải không ít chỉ trích, nhưng bất cứ ai phản đối đều sẽ có kết cục thảm thương như chính gia đình cố thủ lĩnh đã khiến cho các vị tướng lĩnh khác phải tuân phục nghe theo. Giờ đây ông ta đã xây dựng cho mình cơ ngơi vững chắc khó có người có thể lật đổ, mọi máu tanh trong quá khứ cũng dần được phủ bụi nhờ những chiến công hiển hách mà ông ta đem lại cho loài người. Tuy vậy việc ông ta đã bỏ mặc các nhà khoa học trong đợt đổ bộ của zombie vào tổng bộ loài người lần trước đã khiến cho hình tượng hùng tráng của người đàn ông này trong mắt Bạch Ngưng giảm sút rõ rệt.

“Kris và Asland đã mất liên lạc với chúng tôi! Nếu cô muốn cứu họ, ngay bây giờ hãy đến tổng bộ đi!”. Màn hình bỗng tắt phụp thông báo cuộc trò chuyện đã kết thúc. Ngán ngùi vài giây nhưng Bạch Ngưng cũng đã nắm được thông tin trọng yếu: “Kris và Asland đã mất tích! Một lần nữa! Ngay tại lãnh địa của loài người!”

“Tôi thấy em không nên quá lo lắng về việc này đâu! Cậu em trai nhà khoa học đó của em là người thông minh, cậu ta dễ gì để zombie tóm được, biết đâu đây là cái bẫy không chừng!”

“Nhưng người liên lạc với tôi là thủ lĩnh tối cao của loài người! Ông ta không việc gì phải lừa tôi việc này, Markle! Nếu không tôi đó kiểm tra tôi sẽ không an tâm, Kris là người thân của tôi, anh hiểu chứ. Anh không còn người thân đương nhiên sẽ không hiểu tâm trạng của tôi lúc này!”

“Được rồi, xem như lời của gã họ Dương đó đúng, nhưng em định tay không tác sát mà xông vào biên giới zombie sao, em nên nhớ bây giờ em đang là đối tượng bị toàn bộ chủng tộc zombie truy nã đấy. Bọn chúng chỉ chờ em tự mình chui vào cái bẫy mà chúng đã bày sẵn thôi, đừng ngây ngốc để bị lừa!”

“Vậy theo anh tôi phải làm gì, cả Kris và Asland đều không có năng lực chiến đấu như người bình thường khác, nếu thực sự rơi vào tay zombie, họ đi đòi nhà ma ngay!”

“Trước hết hãy đến tổng bộ hỏi cho rõ ràng về việc mất tích của hai người bạn em trước đã. Không thể chỉ vì đoạn điện đàm ngắn ngủi mà tin rằng người nói chuyện với em thực sự là Dương Kỳ Phong. Nói thật nhé, nếu tôi muốn xây dựng một cuộc điện đàm không gian ba chiều giả để lừa người mù công nghệ như em không hề khó!”

“...” Có cần si nhục nhau thế không?

Markle thừa biết cuộc điện đàm vừa rồi là thật, người nói chuyện với Bạch Ngưng chính xác là thủ lĩnh đứng đầu của loài người, nhưng anh không hiểu hẳn ta có mục đích gì đằng sau không, nếu hẳn ta dám đánh chủ ý xấu lên người Bạch Ngưng, anh hoàn toàn có thể khiến hẳn hối hận vì hành động ngu ngốc của mình hôm nay.

“Markle, anh không cần theo tôi đâu, hãy ở lại nơi này đi, nó bây giờ vẫn còn khá an toàn, anh đi theo chỉ làm vướng tay của tôi thôi!”

“Sao em dám chắc tôi sẽ làm vướng tay của em chứ. Có một người như tôi đồng hành bày mưu tính kế cho em còn sợ gì nữa. Mặt khác như em nói đó, tôi mất hết tất cả người thân rồi cũng chỉ còn mình em là người thân thôi! vậy nên ngay cả khi tôi biết em sẽ dẫn thân vào nguy hiểm mà cũng thân nhiên mặc kệ hay sao?”

Thôi được rồi! Vì vẻ ngoài họa thủy của anh ta sẽ kích thích năng lực chiến đấu của mình nên miễn cưỡng cho anh ta theo gót vậy.

“Nhưng anh có thể cho tôi biết tại sao chúng ta đi trà trộn vào lãnh địa zombie mà anh cũng phải ăn mặc hoa lệ thế này không? Chúng ta một người là tội

phạm bị truy nã, một người là kẻ mà zombie muốn bắt về làm nam sủng, anh mặc như vậy để thông báo cho họ tới bắt anh đi à, hả!!!”

“Nam sủng? Đó là gì vậy?”

“Thôi bỏ đi, có nói anh cũng chẳng hiểu đâu! Đi thôi!”

Chuyến viếng thăm tổng bộ không được suôn sẻ cho lắm, vị thủ lĩnh hôm qua mới liên lạc với cô nay đã tới tiền tuyến tham chiến chỉ để lại hộ vệ của ông ta tiếp đón cô và Markle.

“Thủ lĩnh nói thế nào cô cũng tới đây nên dặn tôi nói với cô về việc mất tích của Kris. Cậu ấy sau khi tới đây khắc phục hệ thống an ninh cho toàn tổng bộ thì có một người tự xưng là Bạch Ngưng đến tìm cậu ấy, chúng tôi đã nhanh chóng cho phép cô ta tới gặp Kris, nhưng sau đó cậu ấy cũng biến mất theo cô gái đó. Thủ lĩnh đã nhiều lần cho người đi tìm mà vẫn bật vô âm tín, sau đó chúng tôi cho người điều tra mới biết rằng thực chất cô không hề rời khỏi căn cứ của Kris tại “vùng đất tái sinh”, chính vì vậy thủ lĩnh mới nghi ngờ có lẽ có kẻ đã mạo danh cô để đưa Kris đi cho nên ngài lập tức liên lạc với cô và mong cô đi tìm cậu ấy. Cô biết đấy, Kris đóng vai trò rất quan trọng với chúng tôi, mất cậu ấy chúng tôi sẽ gặp tổn thất rất lớn!”

“Vậy sao các người không trực tiếp tới lãnh địa zombie để tìm cậu ta, sao phải yêu cầu Bạch Ngưng một mình mạo hiểm tới đó! Các người cũng không phải không biết zombie hận cô ấy thế nào, bắt cô ấy một mình tới đó không khác nào tự đi nạp mạng, không phải sao?”

Lời nói của Markle rất nhẹ nhàng nhưng vô cùng sắc bén khiến cho người cận vệ giật mình. Hắn ta vội quan sát kỹ càng người đàn ông đẹp như hoa trước mặt, vẻ bề ngoài của anh ta đủ để khiến bất cứ cô gái nào phải nao lòng nhưng khí chất quý tộc thiên bẩm như đã ăn sâu vào máu thì không ai có thể bắt chước được. Sự xuất hiện và tồn tại của anh khiến không ai được phép bỏ qua.

“Chúng tôi đã cử rất nhiều người đến đó nhưng họ đều bật vô âm tín một đi không trở lại. Tôi nghĩ Bạch Ngưng là Huyết sản của gia tộc Bạch Huyết, cô ấy có thể sẽ thành công”

“Vậy anh hãy đi theo chúng tôi, nếu có gì sơ suất anh hãy liên lạc với tổng bộ tới ứng cứu”

“Chuyện...chuyện này...tôi không thể tự ý quyết định được, đợi thủ lĩnh trở về tôi sẽ hỏi ngài!”

“Cho tôi khi Kris bị zombie sát hại sao?”

Tiếng nói từ tính của Markle lại tiếp tục vang lên trong căn cứ. Bạch Ngưng dường như không nhận ra người đang đứng trước mặt mình lại là người ngày ngày chỉ lo rình mò cô tằm, anh lúc này như một bậc đế vương cao cao tại thượng đang buông những lời nói nhẹ nhàng nhưng nghiêm cần mà không cho phép người khác được chối từ. Sự thay đổi này không đơn thuần là do anh diễn kịch mà là ngạo khí trời sinh phát ra từ kẻ luôn đứng cao hơn so với người khác. Có lẽ cô đã đánh giá thấp về anh hoặc cũng có thể anh đã che giấu quá tốt tới mức một người tính ý như cô cũng bị anh qua mặt.

Chuyến đi tới lãnh địa zombie cuối cùng cũng có thêm cận vệ của Dương Kỳ Phong đồng hành. Hắn ta được thủ lĩnh phê chuẩn nhiệm vụ dẫn đường cho Bạch Ngưng và Markle tới căn cứ zombie. Từ hai ngày trước ba người bọn họ đã rời khỏi biên giới của loài người và tiến vào lãnh địa zombie, tuy nhiên việc tiếp cận căn cứ của chúng gặp vô vàn khó khăn. Họ bị zombie truy sát suốt dọc đường đi, bất cứ lộ trình nào được Markle vạch ra cũng đều bị zombie mai phục sẵn, nếu không phải nhờ năng lực chiến đấu mạnh mẽ của Bạch Ngưng cộng với khả năng tính toán đường lui nhạy bén của Markle thì thực sự họ đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

“Bạch tiểu thư, vì sao lộ trình của chúng ta luôn bị zombie biết trước chứ, cô không thấy việc này đáng nghi sao? Trong chúng ta ắt hẳn phải có nội gián!”

“Anh đang ám chỉ điều gì? Nếu có nội gián thì người đó ắt hẳn phải là anh!”. Chuyến đi lần này chỉ có ba người là hắn ta, Bạch Ngưng và Markle, nếu không phải cô và hắn ta thì người bị nghi ngờ còn lại không phải chỉ có thể là Markle thôi sao, có ngu cũng nhận thấy tên này đang chia mũi dùi về phía Markle.

“Cô...”

Tình thế nguy nan luôn khiến con người suy diễn mọi khả năng xấu cho bạn đồng hành, điều này Bạch Ngưng vô cùng thấu hiểu ngay từ khi cô là một đạo chích, nhưng việc này không đồng nghĩa với việc cô sẽ nghi ngờ Markle, cô thậm chí chưa bao giờ từng có ý nghĩ nghi ngờ anh, không vì bất cứ điều gì, chỉ đơn giản là do cô tin anh sẽ không bao giờ phản bội cô. Từ tận sâu đáy lòng Bạch Ngưng luôn cho rằng Markle là người sẽ luôn đứng sau bảo vệ cô, anh sẽ cho cô nghị lực khi cô vấp ngã, cho cô bờ vai để nương tựa khi cô gặp khó khăn và tuyệt đối sẽ không quay lưng khi cô cần anh nhất!

Ánh mắt của Markle tràn đầy sự mâu thuẫn. Anh biết cô tin anh, anh đáng lý ra phải cảm thấy hạnh phúc mới đúng, nhưng lúc này tâm trạng của quý ngài nào đó đang vô cùng bức dọc khó chịu, nếu như cô biết anh lừa cô...anh không nghĩ mọi thứ sẽ tốt đẹp gì!

“Sở dĩ lộ trình của chúng ta luôn bị zombie biết được là do chúng đã mai phục sẵn trên mọi tuyến đường vào căn cứ rồi! Cho dù em đi đường nào cũng chỉ là đang tiến vào cái bẫy chúng đã giăng sẵn thôi!”

“Tại sao anh biết việc này mà không nói từ sớm chứ!”. Tên cận vệ điên cuồng hét lên. Chỉ trong vòng có hai ngày bọn họ đã hút chết không dưới chục lần, hắn bây giờ cũng đang bị thương nặng ở cánh tay nên tốc độ di chuyển giảm sút rõ rệt, ấy vậy mà kẻ biết rõ nguy nan mà vẫn ung dung dẫn họ vào hiểm nguy lại đang đánh giá tình hình một cách rất nhẹ nhàng!

“Chơi đùa với chúng một chút thôi, anh không thấy chúng ta cũng xoay chúng vòng vòng sao. Chúng muốn tính kế chúng ta sao ta lại không chơi lại chúng

một vô chữ!”

Một con người phải có sự tự tin cao cỡ nào mới có thể đang trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng này mà đùa giỡn với đám zombie thuần chủng hùng mạnh chứ. Chỉ cần anh tính sai một bước thôi thì cả ba người đều sẽ bị zombie xoi tái. Nhưng sự thực đã chứng minh anh tính toán hoàn toàn chính xác, mỗi lần zombie bao vây bọn họ lại thoát chết trong gang tấc mà không bị thiệt hại quá nhiều ngoài mấy vết thương ngoài da không đáng nói.

Được rồi, coi như anh tài giỏi!

“Chúng ta đã tiến từ bốn hướng vào căn cứ zombie nhưng đều bị bọn chúng mai phục, nếu giờ cả ba cứ liều mạng tiến vào cũng không phải cách hay, càng nhiều người càng đánh rần động cỏ. Chỉ bằng thể này, chúng ta chia ra, tôi với Bạch Ngưng một đội, mình anh một đội tiến vào từ tá ngạn hữu ngạn khu đầm chết Hall, chỉ còn con đường đó zombie mới không dám mai phục thôi!”

“Nhưng...”

“Sao? Anh không đồng ý? Vậy cứ tiếp tục xông vào từ chính diện để nạp mạng cho chúng thôi!”

“Nhưng đó là nơi có vào không có ra, chúng ta sẽ không thể thoát ra nếu tiến vào đó!”

“Yên tâm đi, anh không cần lo cho chúng tôi, bảo vệ mạng của mình là được!”

Cuộc đàm phán kết thúc trong chiến thắng, quý ngài nào đó thành công cắt đuôi tên đeo bám suốt ngày phá vỡ không khí mờ ám giữa anh và “cô gái anh quan tâm” nhưng ngài cũng không nhớ rằng chính ngài là người đã yêu cầu anh ta đi theo cơ đấy!!!

Đầm chết Hall- độ kinh khủng của nơi này đúng như tên gọi vốn có của nó. Nơi đây là khu vực cấm địa của cả ba chủng tộc, sẽ không một ai dại dột tiến vào nơi này, từ trường ở đây mạnh tới mức không có bất kì một sinh vật nào có thể sống sót. Nơi đây vốn từng là khu nghiên cứu vũ khí quân sự của “liên bang tam tộc”- nơi mà những nhà nghiên cứu của một thị tộc kỳ bí nào đó dùng để nghiên cứu ra các sản phẩm quân sự có sức công phá lớn nhất nhằm phục vụ cho hàng loạt cuộc chiến phi lợi nhuận đầm máu giữa ba chủng tộc, nhưng khoảng mười năm trước đây khi mà đức vua Estienne de Blois nhận thấy sự bất hợp pháp trong các hoạt động nghiên cứu của thị tộc này, ngài đã cho đội quân robot tinh nhuệ của mình tiêu diệt khu nghiên cứu. Lúc cuộc chiến kết thúc, mọi thứ tại khu căn cứ bỗng trở thành bình địa, phóng xạ rò rỉ, hạt nhân hạng nặng nổ tung, bỗng chốc từ một khu nghiên cứu hùng vĩ trở thành khu đầm lầy chết chóc, các sinh vật cùng những nhà nghiên cứu sống sót còn lại sau cuộc chiến đã bị nhiễm lớp phóng xạ dày đặc và biến đổi không ngừng trở thành những “kẻ ngón thịt tươi” vô cùng đáng sợ. Chúng sẵn sàng xoi tái những ai cố tò mò khám phá nơi này thậm chí là cả những binh đoàn zombie hay vampire thuần chủng vô tình đi ngang qua.

Bạch Ngưng rất lo sợ bản thân mình sẽ không vượt qua khu đầm chết, dù sao nó cũng là khu vực mà cả ba chủng tộc phải e dè, một Huyết sản như cô thật khó có thể vừa bảo vệ tính mạng của bản thân vừa lo cho một kẻ mà năng lực chiến đấu...ừm...khá xoàng xĩnh như Markle! Tuy vậy Bạch Ngưng cũng không thể phản đối kế sách của Markle vì nó là cơ hội duy nhất giúp cô tiếp cận được căn cứ của zombie!

“Nơi đó có đáng sợ như lời đồn không vậy?”. Thực chất cô hơi lo rồi, nhưng cái tên này chẳng hề may mắn có biểu hiện lo sợ gì cả, anh ta ung dung như thể đó là công viên giải trí chứ không phải là khu ác mộng của cả ba chủng tộc nữa rồi.

“Sao phải sợ chứ, chỉ là mấy tên biến dị vớ vẩn thôi!”

Phải rồi, biến dị vớ vẩn thôi, thật sự vớ vẩn thôi. Anh có phải chiến đấu với chúng đâu mà chẳng coi chúng là vớ vẩn, trọng điểm là tôi mới phải chiến đấu với chúng kia! Ok

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Sản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Đầm Lầy Chết Chóc

Tác giả: Mục Nguyệt

Tiếng nước chảy róc rách qua từng khe đá mang đến một thứ âm thanh rộn người chưa từng có. Màu nước nhiễm phóng xạ đen sì lượn lờ quanh từng con dốc rồi đổ thẳng xuống một con đập nước sâu hoắm, khắp nơi cây cỏ đã bị biến thành những hình thù đáng sợ.

Mùi tử thi tanh tươi bao trùm lấy không khí tang tóc trong khu đầm lầy, tiếng quạ đen rít lên từng hồi thê lương, như đánh hơi thấy mùi thịt sống chúng lao đến nơi Bạch Ngưng và Markle đang ẩn nấp. Móng vuốt sắc bén lia tới, cái mỏ dài bất thường bổ xuống cánh tay đang giơ lên của Bạch Ngưng. Cô vội rút cung tên tự động do Kris trang bị cho mình ra nhắm đám quạ mà bắn. Mũi tên vọt ra khỏi cung đâm phập vào thân mình của con quạ đen đang lao tới, máu đen văng khắp mặt đất rồi nhanh chóng thấm ướt đầm cây cối rậm rạp xung quanh.

Đám cây như uống liều thuốc trường sinh mà nhanh chóng vụt lớn, những dây leo khổng lồ như những bàn tay quỷ trườn trên mặt đất sần sạt rồi bất ngờ đổ ập tới quăn chặt chân của Bạch Ngưng, cô hét lên một tiếng và rút dao laze cắt tới tấp lên những dây leo đáng sợ ấy, máu đen sền sệt chảy ra từ những vết cắt nhưng chúng nhanh chóng liền lại như ban đầu trong nháy mắt.

“Đừng cắt chúng Bạch Ngưng, em càng quấy mạnh chúng càng siết chặt cho tới khi chúng hấp thụ toàn bộ máu trên người em mới thôi. Chúng chỉ sợ lửa, nếu em dùng lửa đốt chúng sẽ chết ngay! Còn nữa, đừng hoảng hốt, có tôi ở đây!”

Nhìn thấy “cô gái mình quan tâm” đang quặn mình trong đau đớn, trái tim không có nhịp đập của quý ngài nào đó bỗng thắt chặt. Đám thực vật biến dị ở đây tuyệt đối không dám tiến gần anh nhưng không có nghĩa chúng sẽ bỏ qua cho Bạch Ngưng. Anh rất muốn một chiêu diệt sạch chúng nhưng lại lo sợ bản thân mình bại lộ thân phận. Một thiếu chủ giàu có loài người đến zombie loại ba cũng không địch lại mà chỉ một chiêu quét sạch đám thực vật biến dị mà ngay cả zombie thuần chủng cũng khó tiêu diệt được thì không bị nghi ngờ mới lạ. Anh chỉ còn cách dùng lời nói để dạy cho cô gái của mình cách phòng vệ trước đám sinh vật rác rưởi này.

Tiếng nói của Markle khiến Bạch Ngưng bừng tỉnh, cô định để lũ thực vật hút máu này bắt đầu hút máu mình rồi bị độc chết phải buông những tua cuốn tanh tươi này khỏi người cô nhưng có lẽ cô đã nhầm. Chúng là thực vật biến dị chứ hoàn toàn không phải vampire hay xác sống, chúng không sợ máu của Huyết sắc, cô cho chúng hút máu chẳng khác nào nạp mạng cả. Thật hồ đồ!

Bạch Ngưng vội rút súng ra và bắn vào đám cỏ đã khô héo dưới chân. Cỏ khô bén lửa hừng hực bốc cháy, tiếng thét kinh hoàng vọng ra từ đám thực vật do bị bén lửa đánh thẳng vào tai. Mụn sức bật cô cắt đứt dây leo rồi ném chúng vào trong biển lửa. Đám dây leo chỉ vài phút trước còn hung hiểm đòi mạng bây giờ chỉ còn run rẩy trong biển lửa dữ dội.

“Đi thôi Markle!”

Bạch Ngưng và Markle tiến sâu vào trong khu đầm lầy, càng đi sâu vào bên trong sinh vật biến dị càng xuất hiện nhiều, chúng hung hiểm gấp nhiều lần đám thực vật, tốc độ di chuyển nhanh trong chớp mắt, móng vuốt sắc bén.

“Markle, vì sao càng lúc chúng xuất hiện càng nhiều vậy?”

“Vì chúng ta đang tiến dần vào khu vực nhiễm xạ nặng nhất của đầm lầy chết chóc, càng tiến sâu vào căn cứ nghiên cứu cũ lại càng nhiều sinh vật như vậy. Em sợ sao?”

“Anh nghĩ sao? Sợ ư?...đương nhiên là sợ rồi! Sao lũ sinh vật này chỉ nhắm vào tôi mà không tấn công anh vậy?” “Bởi vì tôi đẹp trai, đám sinh vật ở đây kì thị phụ nữ và tôn sùng đàn ông chẳng hạn!”

“Nói thật hay...khôn khiếp thật, thời đại gì rồi mà chúng còn bị sắc đẹp mê hoặc chứ!”

“Bạch Ngưng, em tin thật à? Tôi giỡn đấy!”

“...” biến đi

Tiểu kịch trường nhỏ:

Estienne: Bạch Ngưng, nếu em xinh đẹp hơn chút nữa thì tốt rồi, haiz!

Bạch Ngưng: đẹp thì có gì tốt chứ, hồng nhan bạc mệnh!

Estienne: Nếu em đẹp, đám sinh vật biến dị này dám chạm vào em sao? Chúng yêu thích cái đẹp lắm đấy, như tôi đây, chẳng phải chúng đến móng tay tôi cũng chẳng dám động sao?

Bạch Ngưng: lờm...Đó không phải vì anh chính là người giết sạch chúng sao, chẳng qua là chúng vẫn còn bị ám ảnh đấy thôi...

Đám sinh vật biến dị: gật đầu như già tôi...nước mắt rưng rưng...

Estienne: thực ra em đang ghen tị đúng không, tôi hiểu mà...cho dù em hơi xấu chút nhưng tôi miễn cưỡng có thể chấp nhận được. Nào đến đây đi!

Bạch Ngưng: cút

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cuộc Chiến Với Bộ Lạc Biển Dị

Tác giả: Mục Nguyệt

Khu đầm lầy quanh năm tăm tối là điều kiện thích hợp nhất cho những loài sinh vật đáng sợ phát triển. Càng tiến sâu vào đầm chết Hall không khí quý dị càng bao trùm, bóng tối đã khiến cho nơi này thực sự là mồ chôn xác ngay giữa biên giới của zombie và vampire. Trong bóng tối, mọi tội ác diễn ra thật dễ dàng.

Là người thường xuyên ở trong bóng tối hầm mộ, Bạch Ngưng luôn tự tin về khả năng di chuyển trong tối của mình nhưng đối phó với những sinh vật lớn lên trong bóng tối thì đôi mắt của cô có lẽ cũng sẽ trở nên vô dụng.

Điều ngạc nhiên hơn cả là người bạn đồng hành của cô, Markle – một quý tử giàu có loài người lại di chuyển trong bóng đêm như thể anh vốn sinh trưởng trong bóng đêm vạn năm và giờ đi trong đêm tối chỉ là bài tập võ lòng đơn giản nhất với anh. Cô biết quá ít về anh, thân thế, địa vị, năng lực ngay cả tên của anh cũng có thể là giả dối. Nhưng cô chỉ biết một điều, anh sẽ không hại người, vì anh không có lý do phải làm như vậy.

Tiếng loạt xoạt từ trong bóng đêm bỗng vang lên rõ mồn một, ánh trăng hắt qua những vách đá tạo thành những hốc đen kinh sợ, bầy sói hoang có thân hình cao hàng trượng găm rú trên đỉnh núi, chúng tru lên từng hồi réo rắt, cái cảm giác sống chết cận kề một lần nữa lại tiếp tục đánh vào thần kinh của Bạch Ngưng, cô chỉ dám di chuyển những bước nhẹ nhàng tiến về phía trước. Chỉ cần qua cánh rừng này đêm nay hai người họ sẽ tiến vào căn cứ của zombie. Nhưng trong đêm tối đáng sợ, Bạch Ngưng không hy vọng nhiều, ước nguyện duy nhất bây giờ của cô là có thể toàn mạng mà thoát khỏi đây.

“Xuyt...Markle, anh có nghe thấy tiếng gì không? Hình như tiếng thở, lại giống như tiếng gặm gù...”

Là một người dày dặn kinh nghiệm, trong đêm tối mọi giác quan của Markle nâng cao tột độ. Vài năm trước đây khi nghe các vị công tước đàm luận về khu đầm lầy chết chóc và bộ lạc biển dị, quý ngài Estinne đã rất hứng thú mà quyết định dành hai ngày trong lịch trình làm việc dày đặc của mình để khám phá nơi vốn được mệnh danh là địa ngục trần gian với cả ba chủng tộc này. Chuyến đi những tưởng sẽ vui vẻ nhưng ai ngờ lại tẻ ngắt, lũ sinh vật bản thủ với năng lực chiến đấu hèn kém đã không thể khơi dậy hứng thú trẻ con tìm ẩn trong con người đức vua cao quý. Ngài trở về trong nỗi chán chường tới tột độ cùng thủ cấp của tộc trưởng bộ lạc biển dị để làm quà cho Rufus – cận vệ trung thành quân chuyện vặt trong tòa thành nơi ngài sinh sống.

Người ta vẫn nói hào quang không nên nhắc lại vì vậy giờ đây quý ngài nào đó vô cùng hăng hái chuẩn bị cho chuyến phiêu lưu với cô gái loài người bên cạnh.

“Là tiếng nói chuyện của bộ lạc biển dị, chúng là những cư dân bản địa sống sâu trong khu rừng này, thời điểm các nhà nghiên cứu đến xây dựng căn cứ chúng bị bắt làm nô lệ để phục vụ hay thậm chí là công cụ thí nghiệm cho các nghiên cứu phóng xạ của khu căn cứ, khi đức vua Estienne tiêu diệt khu căn cứ chúng đã được giải phóng và tập trung lại thành một bộ lạc. Thức ăn của chúng là máu tươi và thịt tanh, à chúng đặc biệt thích thịt người thì phải...”

“Thịt người...? tuyệt quá may là chúng không đặc biệt hứng thú với thịt của Huyết săn...”

“chiếc noron nào trong đầu em bột phát ra ý nghĩ chúng sẽ đặc biệt thích ăn thịt Huyết săn chứ! Lũ ngu ngốc này có khi còn chẳng biết Huyết săn là gì đấy chứ...”

“Là cái noron sắc đẹp...”

“...” sao mình có vẻ không hiểu lắm, chẳng lẽ lâu rồi chưa đi nhân loại du lịch nên ngôn ngữ mới của loài người mình chưa cập nhật kịp thời sao?

Anh không phải luôn tự tin với vẻ bề ngoài à! Cho dù là Bộ lạc biển dị thì cũng biết quan sát ai đẹp ai xấu, chẳng lẽ chúng sẽ ăn thịt kẻ xấu là tôi trước khi ăn thịt tên đẹp mắt là anh sao?

Quý ngài đẹp trai vẫn đang quay vòng trong suy nghĩ bản thân có lẽ đã bị luống cuống trước một cô gái nhân loại kém ngài hàng ngàn tuổi thì ngài đã bị đánh thức bởi tiếng gào thét đỉnh tai nhức óc của lũ biển dị, những kẻ cao lớn tới hàng ba bốn mét, trên gương mặt chúng là những nanh vuốt dài nửa tấc được mài sắc nhọn như những loài động vật có sừng, cặp mắt to tròn ra khỏi tròng hằn lên từng tia máu do tức giận khi có kẻ đột nhập vào lãnh địa, làn da chúng tái xám chìm nổi những vết rạch cắt sâu hoắm. Bạch Ngưng đã từng nghiên cứu sách cổ khi còn nhỏ, những bộ lạc ít người thường có lễ trừng phạt rất nghiêm khắc với những kẻ trong tộc nếu kẻ đó không kiếm được thức ăn mang về, có lẽ hai sinh vật đang tồn tại sự sống như cô và Markle đang là điều chúng mong mỏi hơn cả so với các sinh vật biển dị khác trong khu rừng.

Chúng lao đến rất nhanh, móng vuốt ở hai tay làm Bạch Ngưng hình dung tới bộ phim Người sói mà mình đã từng xem nhưng người sói đó là một anh chàng đẹp trai còn nhìn lũ biển dị đầy lông lá trước mặt Bạch Ngưng có nghĩ nát óc cũng chẳng tìm ra nét gì đẹp trên người chúng ngoài vẻ man rợ và khát máu. Có kinh nghiệm trong mấy lần chiến đấu với lũ sinh vật trước nên lúc này những kẻ săn mồi trước mặt thực sự chưa làm cho Bạch Ngưng hoảng sợ, cô bình tĩnh hạ gục những kẻ đang tiến về phía mình và phòng vệ cho Markle, anh ta luôn có vốn hiểu biết hết sức phong phú nhưng khi đối mặt với cuộc chiến thì lại hay nấp sau lưng cô né tránh, cô coi đây là sĩ diện hão của tên thiếu gia mặt trắng này vậy.

Không hiểu vì lý do gì mà hôm nay đám người biển dị này chỉ nhằm vào Markle để tấn công, phải chăng lời nói của cô linh nghiệm rồi, bộ lạc biển dị này thực sự có thể phân biệt xấu đẹp sao?

Cuộc chiến đang nghiêng về phía Bạch Ngưng và Markle, so về cận chiến thì lũ biến dị to xác này sao có thể linh hoạt giống loài người vốn nhỏ nhắn như cô, nhưng lũ người này lại có chiều thức khác, chúng bỗng hù hét, tiếng hét vang động cả rừng già đồng thời làm đầu óc Bạch Ngưng mụ mị, mọi thứ trở nên mơ hồ phiêu du, thậm chí tiếng những kẻ săn mồi mới tới tiếp ứng rầm rập chạy đến cô cũng không phân biệt rõ hướng đi của chúng.

“Bị tai lại, tiếng hét này sẽ khiến chúng ta không phân biệt được hướng xuất hiện của chúng...”

Bạch Ngưng đã ngã xuống khi chưa kịp nghe hết câu nói của Markle, cô chỉ thấy bóng hình anh lao tới với nét mặt đầy hốt hoảng. Đây có lẽ cũng là lần đầu tiên Bạch Ngưng nhìn thấy nét hoảng hốt trên mặt của Markle, khi đối mặt với zombie hay thực vật biến dị anh cũng không hề lo sợ nhưng giờ phút khi thấy cô nằm gục xuống nền đất rừng, khi thấy móng vuốt sắc bén của lũ người biến dị lướt qua cơ thể cô anh mới thực sự nhận ra có lẽ cô không còn chỉ đơn thuần là người cung ứng máu hay cô gái đã đánh thức anh tỉnh dậy sau ngàn năm tăm tối nữa, có thể đó còn là những điều hơn thế nhiều...

Một lần nữa tỉnh lại Bạch Ngưng thấy mình đang nằm trên một chiếc giường êm ái, xung quanh là mùi thuốc sát trùng nồng nặc quện với mùi ẩm mốc nhẹ. Cử động cơ thể, cô chờ đợi nỗi đau khủng khiếp ập tới nhưng lại chỉ thấy đau âm ỉ như khi bị vài vết cào nhẹ. Vài băng sát khuẩn quấn một cách lộn xộn trước ngực, máu cũng đã ngừng chảy, cô nhớ rõ rằng lúc đó một tên biến dị đã bỏ một nhát như trời giáng vào ngực mình nhưng giờ có lẽ không phải, có khi đó chỉ là ảo giác được tạo ra bởi tiếng la hét của chúng.

“Em tỉnh rồi sao, nếu chút nữa em không tỉnh tôi định sẽ thực hiện bài tập hô hấp nhân tạo mười lăm phút cho em đấy, tiếc là em tỉnh rồi”. Về mặt ai đó rất ư là tiếc nuối vì không thực hiện được gian kế của mình. Liếc xéo anh cô cất giọng khàn khàn hỏi

“Chúng ta đang ở đâu?”

“Căn cứ nghiên cứu sâu trong rừng...toàn bộ khu đầm lầy chỉ còn duy nhất căn phòng nghiên cứu này là chưa bị phá hủy thôi, ở đây may là có một vài dụng cụ sơ cứu đơn giản... vết thương của em còn đau không?”

“Không hề đau nhé, có lẽ tôi đã được tôi luyện mình đồng da sắt rồi cũng nên...”

Quý ngài nào đó mặt đen đi một nửa. Anh mất cả giờ đồng hồ để liếm sạch vết thương cho cô, máu của vampire vốn có khả năng làm lành mọi vết thương, vậy mà thành quả ấy...coi như anh làm phước đi...

“Nhưng ai thay quần áo cho tôi vậy Markle?”

“Tốt hơn em đừng nói chuyện với tôi...”

Nếu không phải tôi kịp gọi người tới thì bây giờ trên người em là bộ đồ nát bươm do bị lũ người biến dị cào rách chứ không phải quần áo nữ mới nhất của vampire như em đang mặc đâu, còn ở đây mà thắc mắc ai thay đồ cho mình sao?

Bạch Ngưng không hề biết rằng khi người đàn ông này nhìn thấy cô bị tên biến dị hạ gục anh đã tức giận cỡ nào. Quý ngài cao quý hạ lệnh cho William Rufus chỉ trong một giờ phải tiêu diệt sạch hết tất cả đám người biến dị mà không được phép đánh động tới zombie, ngoài ra ngài còn tự hạ mình mặc lời khuyên ngăn của cận vệ mà tự thay đồ và trị thương cho cô gái nhỏ, ừm trong quá trình ấy không khỏi thấy một vài thứ không nên thấy, đụng vài thứ không nên đụng và quan trọng ngài cũng thường thức được không ít máu, ngài cũng thật chán ghét cảm giác có ai đó dám cả gan nhìn ngắm cơ thể của "cô gái ngài quan tâm" ngoại trừ chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Săn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Công Cuộc Giải Cứu

Tác giả: Mục Nguyệt

Bên ngoài lãnh địa Zombie là một vùng đất hoang vu ngập tràn cảm giác chết chóc. Đây đó khắp nơi là những bóng dáng vật vờ u uất của đám xác sống. Cơ thể chúng mặc dù có huyết tinh của Zombie thuần chủng nuôi dưỡng nhưng tốc độ phân hủy do sự ẩm ướt của thiên nhiên vẫn khiến cho gương mặt chúng từa ra từng mảng. Bạch Ngưng cảm giác như dạ dày cuộn trào từng cơn, mùi hôi thối tanh tưởi bốc lên nồng nặc.

Để đảm bảo an toàn không đánh rần động cỏ tới lũ Zombie thuần chủng sống sâu trong lãnh địa, cô và Markle buộc phải cải trang thành Zombie. Loại thuốc giúp hóa Zombie trong thời gian ngắn của Kris lại phát huy tính hữu dụng đúng trong tình cảnh éo le này. Quá trình biến đổi vẫn đau đớn vật vã như lần trước nhưng có vẻ như sức chịu đựng của cơ thể Bạch Ngưng cũng đã nâng cao, ít nhất giờ đây trong lúc biến đổi cô vẫn phân biệt được mọi người chứ không đến mức suýt chút nữa mất không chế mà giết Kris như lần trước.

Tuy nhiên rắc rối cũng từ đó mà phát sinh. Cái người luôn tự nhận mình là cao sang đài các như gã Markle lại tuyệt đối không chịu uống thuốc biến thân.

«Sao anh lại phải uống thứ rác rưởi này chứ, không uống!!!!»

«Nghe lời đi Markle, anh cũng đâu còn sự lựa chọn nào khác đâu, nếu không uống Zombie sẽ phát hiện ra ngay anh là nhân loại, chúng sẽ xé xác hai chúng ta ra trước khi ta kịp cứu Kris và Asland ra khỏi đây. Anh có đủ sức mạnh để chống lại một đoàn quân hùng mạnh toàn những Zombie thuần chủng không?»

«Không thương lượng gì hết, tôi sẽ không bao giờ uống thứ thuốc mà nó có thể ảnh hưởng tới danh dự của mình»

Đức ngài Estienne cao quý từ khi bắt đầu có nhận thức luôn được người khác tôn sùng như một vĩ nhân, sao một Vampire cao quý như ngài lại chấp nhận hóa Zombie tầm thường chứ. Việc này nếu đồn ra ngoài sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới hình tượng cao quý lãnh điểm của ngài. Rồi đây lũ quý tộc của chủng tộc Vampire sẽ mượn cớ nhạo báng ngài. Vì tôn nghiêm, quý ngài nào đó kiên trì giữ vững lập trường!

«Vậy anh tự mình ở đây nghĩ cách bảo vệ cái tôn nghiêm rách nát ba xu của anh đi, tôi sẽ vào đó một mình»

«Không được!!! Em đi một mình nguy hiểm biết bao»

«Rốt cuộc anh muốn thế nào?»

«Cùng đi với nhau!»

«Anh sẽ bị chúng phát hiện»

«Uống...uống là được chứ gì!»

«Ngoan nào, ngay từ đầu đã như vậy không phải tốt hơn sao? Uống đi»

«đức...»

«Thái độ gì đó? Tôi cũng đâu có thị gian hay ức hiếp gì anh đâu?»

«Em không biết đâu, tôi thà bị em chà đạp trăm lần còn hơn phải uống thứ thuốc này!»

"..."

Suốt cả quãng đường vào căn cứ Zombie, nhờ công hiệu của loại thuốc mới MX0204 do Kris nghiên cứu mà lộ trình của Bạch Ngưng và Markle suôn sẻ hơn rất nhiều. Chẳng biết Markle lòi ở đâu ra hai tấm thẻ quét mã thân phận của Zombie mà tại các trạm gác được canh phòng cảnh mật nghiêm ngặt của Zombie bọn họ lại vượt qua rất dễ dàng. Tuy vậy vào thời điểm này Bạch Ngưng cũng lờ mờ suy nghĩ về vấn đề đó, cô đang vô cùng lo lắng cho đám người Kris. Càng tiếp cận gần căn cứ nỗi lo lắng càng gia tăng gấp bội. Bạch Ngưng đã nghe thoáng thoáng lũ Zombie nói chuyện với nhau rằng Tổng chỉ huy tác chiến của chúng mới bắt được hai nhà khoa học trẻ quan trọng của loài người, bọn chúng sẽ đưa hai tên nhà khoa học này ra bán đấu giá cho những nhà quyền quý muốn mua nhà khoa học về nô dịch.

Gần đây nhân số loài người chỉ mất đi duy nhất một nhà khoa học trẻ và một tên người máy ngu ngốc mang chức phận quản gia. Vậy nên có nhầm lẫn cũng biết hai 'nhà khoa học trẻ' đó là ai.

Ngồi trong căn phòng sang trọng tọa lạc ngay tại trung tâm của căn cứ Zombie, đầu của Bạch Ngưng đang xoay vòng vòng với mớ kế hoạch ứng cứu khẩn cấp. Cô cũng chẳng còn hứng thú đánh giá xem nơi này xa hoa tới mức nín thở, nó khác hoàn toàn với vẻ hoang tàn tiêu điều nơi lũ xác sống ở.

Khắp tòa thành căn cứ này được bao bọc bởi sự xa hoa vàng son. Cấp bậc cao cấp gấp mấy lần Tổng bộ của loài người.

Thế mới nói, xem ra khi nhân loại thất thế chỉ trong vòng có hơn 20 năm chủng tộc Vampire đã tiến xa hơn loài người gấp trăm lần. Khi nhân loại vẫn đang bàng hoàng tột độ trước sự tấn công bất ngờ của Zombie thì chúng đã bắt tay vào phát triển kinh tế và tiềm lực quân sự. Giờ đây đội quân Zombie thuần chủng tinh nhuệ đã trở thành nỗi khiếp đảm trên chiến trường tanh máu.

«Bạch Ngưng, đang suy nghĩ gì vậy?»

«Tôi đang tính kế lên vào căn cứ Zombie để giải cứu Kris và Asland, nhưng không biết phải lên vào bằng hướng nào mới tốt»

«Suy nghĩ nào khiến em cho rằng lên vào căn cứ Zombie dễ dàng như vậy? Nơi đây không phải cung điện của vua Zombie nhưng mức độ cảnh mật cũng vô cùng nghiêm ngặt, đừng nói em đến ngay cả tôi muốn trà trộn vào đây cũng chẳng dám nắm chắc phần thắng. Tôi nghe lũ thương nhân Zombie nói rằng Vua của chúng đang ở trong căn cứ, do vậy vấn đề cảnh mật càng được đẩy lên cao. Xem ra thì việc chúng ta đến đây đã bị phát hiện ra và chúng đang ngồi rảnh tay đợi ta tự chui đầu vào rọ rồi.»

«Vậy giờ ta phải làm gì? Ta không thể chờ tới khi bọn chúng bán đấu giá Kris cho lũ phú thương khôn kiết được.»

"Yên tâm đi, một khi cậu em trai đó của em còn giữ bí mật về MX0204 thì tới lúc đó cậu ta vẫn an toàn. Còn tên nhóc người máy e rằng lành ít dữ

nhieu."

«Không được, tôi phải cứu bằng được Asland, nếu không có gã ngốc đó thì tôi biết lấy đâu ra com ăn đây?"

«Đó là mục đích em cứu cậu ta?"

«Đúng vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Giải Cứu Thành Công

Zombie là một chủng tộc hăng máu, họ sẵn sàng giết hết tất cả những ai mà họ cho rằng sẽ đe dọa đến liên minh của mình. Vì vậy để đảm bảo an toàn cho cả hai, Bạch Ngưng và Markle quyết định lên vào căn cứ lúc tối muộn.

Dẫu biết là rất khó khăn nhưng có nằm mơ Bạch Ngưng cũng không tưởng tượng được rằng căn cứ Zombie lại canh phòng cảnh mật cao tới một con ruồi cũng không lọt được qua như vậy.

Trạm gác cổng ngập tràn những Zombie thuần chủng, trên nền da xanh thẫm là những hoa văn chìm quái dị. Bạch Ngưng đã từng nghe nói mức độ thuần chủng của một Zombie biểu hiện ở màu da. Da càng sậm màu thì huyết thanh càng tinh khiết. Nhưng để đảm bảo cho việc trà trộn vào thế giới loài người và Vampire, Zombie đã nghiên cứu thành công một chủng virus đổi màu da. Sau khi tiêm cấy loại virus này, những Zombie thuần chủng có thể tự thay đổi màu da tùy theo ý muốn. Chính thứ virus nguy trang này đã khiến cho nhân loại khốn đốn vì không thể phân biệt rõ địch-ta, để cho Zombie thừa nước đục thả câu hãm hại. Những kẻ ngoại lai tới từ một hành tinh xa lạ nhưng lại mang trong mình nền văn minh tiến bộ hơn loài người rất nhiều, đó chính là lý do loài người lại thất thế và bị đẩy tới những "vùng đất chết" khô cằn lạnh giá.

Bất cứ ai muốn tiến vào tòa thành đều phải được quét mã danh phận, kiểm tra sóng điện não để xác định người đó không phải là kẻ giả mạo hay đang bị chủng tộc khác khống chế.

Xem ra việc bị lừa gạt một trận thế thảm đã khiến cho kẻ được xem là nhà khoa học hàng đầu chủng tộc Zombie rút ra bài học kinh nghiệm xương máu. Cuộc chiến lần đó khiến hẳn ta mất đi 3000 Zombie thuần chủng và mấy vạn xác sống, đối với nhân số vốn không quá lớn của Zombie mà nói thì hẳn là một sự đả kích không hề nhẹ.

Vừa quan sát tình hình Bạch Ngưng vừa thầm đánh giá tỉ lệ thành công của bản thân khi trực tiếp xông vào. Nếu trực tiếp tiến vào từ cổng thành sẽ lập tức đánh động tới toàn bộ Zombie đang trong thành, thậm chí chưa cần tiến qua trạm gác thôi có lẽ bọn họ đã bị bắn thành tổ ong vò vẽ rồi cũng nên.

Cứu người là rất quan trọng! Nhưng bị giết vì cứu người thì cũng chẳng vinh quang gì. Có lẽ...nên rút thôi! Đúng vậy, tẩu vi là thượng sách hơn nữa cổ nhân không phải đã có câu "quân tử trả thù mười năm chưa muộn" sao? Mười năm sau quay lại ta sẽ lợi hại hơn xưa gấp vạn lần, tới lúc đó còn sợ không cứu được người sao?

Bạch Ngưng: "Markle! Anh nghĩ sao nếu chúng ta trở về khách sạn và bàn luận kỹ càng hơn, tự nhiên xông vào thế này không được khá thì lắm thì phải?"

Markle: "... hình như vừa rồi có người kiên quyết cứu em trai lắm thì phải!

"Tôi sẽ giúp em, lo gì chứ. Tôi đã phải hạ mình uống thứ thuốc rác rưởi đó mà bây giờ lại quay về thì thật nhục nhã. Em nghĩ tôi sẽ làm những việc có ảnh hưởng tới danh dự cao quý của mình sao?"

"Vậy...anh vào đó cứu người đi, nhớ cẩn thận đó...tôi sẽ cố gắng tới hốt xác cho anh»

Markle: "...". Ai nói sẽ trực diện xông vào, em có thấy trạm gác phía trước canh gác đặc biệt nghiêm ngặt không? Vào bằng cách đó là trực tiếp đi tìm chết. Chúng ta sẽ dùng cách khôn ngoan hơn, đi bằng con đường "dành riêng cho người thông minh"

«Đường dành cho người thông minh?...Chẳng lẽ là...lỗ chó?". Trời, Zombie cũng nuôi chó sao? Tôi muốn xem cho thời nay khác câu thời xưa ở điểm nào.

Markle: "...". Chó? Đó là sinh vật ngu ngốc nhất tôi từng thấy.

Liên minh chó trên toàn đại lục: "gow...gow»

Đây là "con đường thông minh" mà anh nói?

Nhìn căn hầm sâu hoắm u tối trước mắt, biểu cảm trên gương mặt của Bạch Ngưng phải nói là rất...high. không phải lỗ chó?

"Làm sao anh tìm được con đường này?"

"Cách đây một năm, tôi đang chán chường vì không có ai để chơi cùng nên đã đóng giả thương nhân loài người tới kinh đô thương mại Zombie dạo phố. Không ngờ lại gặp đúng một tên phú thương có sở thích đào hầm đến điên cuồng để cất giấu vàng. Vậy nên tiện tay bắt hắn ta đào riêng cho một cái chơi, tiện sau này có việc gì cũng dễ dàng hơn. Nhân loại các em không phải vẫn có câu:"hành tẩu trên giang hồ thì phải biết nhìn xa trông rộng" đó sao?"

"Thực chất là anh chỉ tiện tay thôi à?"

"À, đúng là có hơi máu me chút!". Có đánh chết quý ngài nào đó cũng không thừa nhận rằng ngài thực tế đã phải dùng đến hạ sách là bắt con gái của tên phú thương đó treo lên cây ép hắn phải đồng ý đầu. Zombie vốn da dày thịt béo, chút đau đớn đó có bỏ bèn gì!

"Thôi được rồi, chúng ta vào đi»

Căn hầm tối đen sâu không thấy đáy dẫn,Bạch Ngưng và Markle đến rìa phía đông của tòa thành. Đây cũng là nơi Zombie canh phòng lỏng lẻo nhất. Vốn là khu vực đầu giá của đám thương nhân nên Bộ chỉ huy cấp cao của Zombie thường không quá để tâm. Zombie phát triển mạnh dựa trên tiềm lực quân sự-kỹ thuật là chủ yếu, còn kinh tế chỉ là thứ yếu nên thương nhân Zombie thường không có địa vị cao trong chủng tộc. Lợi dụng việc này, tên Markle láu cá mới đào hầm đến đây! Thật không biết cái đầu hoàn mỹ của anh ta còn chứa những kế sách thông minh nào nữa!

Tuy nhiên không may cho Bạch Ngưng và Markle, hôm nay là buổi đấu giá vô cùng đặc biệt vì nó có sự hiện diện của Vua Zombie cùng tổng chỉ huy quân đội Hạo Trạch! Sự xuất hiện ấy kéo theo trùng điệp canh phòng. Nhìn đám thương nhân mặt mũi hớn hờ vì được diện kiến nhà vua khiến Bạch Ngưng rầu không thôi.

Làm sao đây?

"Sao vậy? Vào thôi!"

"Anh không thấy cảnh mật sao? Tên Hạo Trạch đó liếc một cái là nhận ra tôi ngay."

"Vậy mới nói hành tẩu giang hồ nên dùng mưu chứ không dùng sức. Mau đeo tấm da này lên. Chúng ta giả dạng thương nhân tiến vào đó, chờ chúng nơi lòng cảnh giác ta sẽ cứu người. Hãy nhớ Bạch Ngưng, chút nữa cho dù xảy ra việc gì em cũng phải bình tĩnh giải quyết. Đưa em trai em chạy trước qua đường hầm ra ngoài. Tới lúc đó phải dựa vào em bảo vệ cậu ta rồi."

"Markle vậy còn anh thì sao?"

"yên tâm đi, tôi mặc dù thân thù không tốt lắm nhưng mưu kế thì có thừa, thoát khỏi chúng dễ như trở bàn tay thôi»

«Thật chứ? Nhưng anh cũng phải cẩn trọng. Còn nữa, bớt nói ba hoa đi, nếu anh chạy không thoát cũng đừng trách tôi đó. Tôi nghe nói vua Zombie rất thích mỹ nam giống anh, coi như nếu anh bị bắt cũng sẽ không bị giết ngay đâu! Đợi ông ta giãy vò chán rồi chắc sẽ vứt bỏ, lúc đó chạy có khi còn kịp»

Markle: "... vậy sao?"

Buổi đấu giá bắt đầu. Vì mang mặt nạ da nên dung mạo của Bạch Ngưng và Markle không quá nổi bật, họ nhanh chóng hòa vào đám đông thương nhân tới đầu giá.

Từ vị trí ngồi của Bạch Ngưng có thể dễ dàng quan sát tình hình buổi đấu giá và cũng có thể thấy rõ mặt của vua Zombie. Trước đây Bạch Ngưng vẫn cho rằng kẻ được coi là vua Zombie chắc sẽ có bộ dạng rất đáng sợ, không giống như Zombie chiếu trên truyền hình xanh lè, mặt mũi dữ tợn, đôi mắt sáng quắc vàng khè thì ít nhất cũng sẽ như Alen-gã cận vệ của Hạo Trạch với cơ bắp cuộn cuộn, làn da tái xám, cả người chỉ chít những vết sẹo do chinh chiến dẫm máu. Nhưng thật không thể tin được vua Zombie lại đẹp tới như vậy, không có làn da xanh thẫm hay hoa văn chìm, cũng không cơ bắp cuộn cuộn dữ tợn. Hắn ta có gương mặt rất giống loài người, làn da màu lúa mạch khỏe khoắn, cả cơ thể toát nên hơi thở nam tính mạnh mẽ. Khác với vẻ đẹp hoa lệ tuyệt trần của Markle, vua Zombie mang tới cảm giác cuồng dã mà đầy nguy hiểm.

Như cảm giác được có người nhìn mình, Khắc Liệt quay người lại nhưng không thấy ai. Là một người thông minh, hắn cảm thấy ánh nhìn vừa rồi chắc chắn mang tính tìm tòi và nghiên cứu. Thật thú vị, toàn chủng tộc Zombie không một ai dám dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn, xem ra cá đã lọt lưới rồi phải không?

Các vật phẩm đầu giá lần lượt được mang ra, toàn là xa xỉ phẩm hay vũ khí quân sự tối tân. Đám thương nhân tranh nhau ra giá tới sứt đầu mẻ trán để đem về những món hàng có giá trị. Một số cô gái loài người cũng được đầu giá, họ toàn là những người trẻ tuổi, bộ dạng xinh đẹp tuyệt trần. Họ bị bắt tới đây bán đầu giá để phục vụ cho đám thương nhân lang sói, trên mình mỗi cô gái chỉ được choàng một tấm sa mỏng manh nửa kín nửa hở, hiệu quả thị giác vô cùng cao. Nhìn đám lang sói hai mắt sáng lên chiếu những ánh nhìn xoi mói dâm dăng lên người ba cô gái trong lòng Bạch Ngưng ngửi vị hỗn tạp. Sống ở thời đại chém giết, sinh mệnh của con người như ngọn đèn dầu leo lét trước bão dông, vứt tất hay hiu hắt cháy mãi là hoàn toàn dựa vào bản thân nỗ lực phấn đấu.

Ánh đèn sân khấu bỗng mờ nhạt hẳn đi, một chiếc lồng sắt lớn được mang ra, tiếng người dẫn chương trình vang lên kéo theo sự chú ý của toàn khán

phòng.

"Quý vị xin chú ý, vật phẩm đầu giá quan trọng nhất của chúng ta ngày hôm nay là một thú cưng đa năng, nếu ai có hứng thú xin hãy ra giá cao..."

Chiếc lồng sắt được mở ra, một mỹ thiếu niên trẻ tuổi bị trói gô vào song sắt. Trên người cậu tràn ngập vết roi quất, máu rướm đỏ chiếc áo sơ mi trắng gây kích thích thị giác vô cùng. Ánh mắt cậu khép hờ, cả người toát hơi lạnh nhàn nhạt. Xem ra quật cường phản kháng nên chịu khổ không ít. Người trên sân khấu kia còn ai khác ngoài Kris!

Bỗng nhiên mắt cậu mở ra, nhìn chằm chằm vào khoảng không, đôi mắt ấy dần lấy lại chút ánh sáng, môi hơi nhếch lên độ cong khó thấy.

"Đừng vội cười, cứu cậu ra không dễ đâu». Bạch Ngưng tập trung suy nghĩ truyền qua thiết bị cảm ứng.

"Tôi vì chị mới bị bắt tới đây, nếu chị không cứu được tôi ra tôi sẽ hét lên cho Hạo Trạch tới hảo hảo "đón tiếp" chị, thấy thế nào?"

Bạch Ngưng: "thằng nhóc khôn kiếp này!"

"Giá khởi điểm là 5000 nguyên, bắt đầu tăng giá..."

6000....7000...7 500...

"50 000..." Khắc Liệt nhẹ lên tiếng, cả căn phòng lập tức im ắng không một tiếng động. Nhà vua đã mở lời còn ai dám cả gan làm bừa hơn nữa trả cao gấp 10 lần đề đòi lấy một người cũng chưa từng có tiền lệ.

Kris: "Mẹ kiếp...tên khôn..."

Bạch Ngưng:" xem ra tôi trước đây đã đánh giá cậu quá thấp rồi. Thu hút cả được sự chú ý của vua Zombie...không tồi...Không tồi»

Phụt...

Đèn trong phòng bỗng vụt tắt, hơi lạnh buốt từ bốn phía thoát ra như muốn đông cứng tất cả. Tay Bạch Ngưng tự nhiên cảm thấy ảm áp, một chiếc vòng kim loại nhẹ nhàng lồng vào tay, giọng nói từ tính của Markle vang lên bên tai.

"Đi..đi cứu em trai em..."

"Anh hãy can trọng..."

«Tất cả chú ý, có kẻ đột nhập...xin hãy đề cao cảnh giác lên cấp cao nhất, bảo vệ nhà vua...mau phá cửa..."

"Kris, đi thôi..."

Kris: "Lạnh...lạnh chết tôi...chị định biến tôi thành cơ thể ngủ đông đấy à..."

Bạch Ngưng: "Im lặng và chạy theo tôi..."

Kris:"Bạch Ngưng, hãy cứu Asland... cậu ta đang ở trong ngục thất phía nam..."

"Chúng ta đi trước, tôi dẫn cậu tới nơi an toàn rồi sẽ quay lại cứu Asland»

Bạch Ngưng dẫn Kris chạy theo hướng căn hầm, có lẽ chiếc vòng đeo tay của Markle đã giúp cô không cảm thấy lạnh. Tháo chiếc vòng đeo cho Kris, so với cô cậu ta bây giờ cần giữ sức cho tốt, lâu ngày bị giam nếu không có nghị lực thì chắc chắn đã chết vì mệt rồi.

Bạch Ngưng: "Ngồi im đây đợi tôi, tôi sẽ quay lại ngay..."

Kris: umk

Men theo phía nam, Bạch Ngưng tiến dần về phía dãy ngục giam. Mặc dù luôn miệng phủ nhận nhưng Bạch Ngưng thực chất là một người rất quan tâm đến đồng bọn. Một khi cô đã xác định ai đó là bạn thì sẽ dùng cả tính mạng của mình để bảo vệ người đó. Bạch Ngưng coi Asland và Kris như người trong nhà, cô sẽ không nhìn họ gặp nguy hiểm mà không cứu.

Nhanh chóng hạ gục tầng canh gác mỏng manh của trại giam, nhìn tình hình này thì chắc chắn Markle vẫn đang khống chế tốt cục diện tại khu phía đông. Tất cả các binh lính đều được điều qua đó để hỗ trợ chỉ còn lại vài tên Zombie cấp thấp và đám xác sống vô dụng.

"Asland...Asland...còn sống chứ?"

«Tiểu thư Bạch Ngưng, tôi không làm mơ chứ, cô đến cứu tôi sao? Sau này tôi xin nguyện làm trâu ngựa cho cô sai bảo...huhu»

"Xem ra đã bị đánh tới chập mạch rồi...khi về lại mất một khoản để sửa chữa nữa...tiền vốn đã chẳng nhiều nhận gì..."

"Tiểu thư Bạch Ngưng...sao cô nỡ buông những lời đau xót...". Nói xong còn làm động tác ôm tim đầy tuyệt vọng.

Bạch Ngưng:" Thôi đi Asland! Cậu đâu có tim mà ôm..."

Người máy quản gia Asland:"..."

«Tiểu thư Bạch Ngưng, cậu chủ không sao chứ?"

Bạch Ngưng:" Tôi cứu cậu ta ra rồi...đừng lo»

Bạch Ngưng dẫn Asland chạy ngược hướng về phía căn hầm nơi Kris nằm. Bỗng một tiếng xé gió lao đến.

Bạch Ngưng nhanh chóng giật lùi người lại, chuẩn bị đòn tấn công trở lại.

" Cô Bạch...là tôi!"

«Í, anh không phải cận vệ của ngài thống lĩnh Dương Kỳ Phong hay sao?". Tiếng nói của Asland thành công ngăn cản đòn tấn công của Bạch Ngưng.

" Sao anh vào thành được?"

" Cô Bạch, không hiểu sao ngoài thành rất lộn xộn. Binh lính bị điều đi cả. Tôi vốn định chờ tới khi chúng đổi ca gác thì liều mạng xông vào, không ngờ chúng lại rút hết»

Rốt cuộc Markle đã dùng cách gì mà lại có thể dễ dàng khống chế toàn bộ tòa thành như vậy?

«Đi thôi, chán chờ thêm chút nữa chúng quay lại thì muốn chạy cũng vô dụng "

«cậu chủ nhỏ...on trời cậu chưa chết, cậu làm tôi lo quá, huhuhu»

" Asland, mày có thôi đi không. Tao không hề lập trình chức năng khóc than cho mày nên cho dù mày gào đến hết pin cũng không nặn ra được giọt nước mắt nào đâu!"

Asland:«huhuhuhu..."

Bạch Ngưng & Kris: "..."

" vị cận vệ này, anh hãy dẫn Asland và Kris chạy đến hết căn hầm. Nó sẽ dẫn thông ra ngoài căn cứ Zombie. Sau đó gọi người tới giúp đỡ, tôi còn việc chưa giải quyết xong. Các người cứ đi trước, tôi sẽ đuổi theo sau."

" Bạch Ngưng, rốt cuộc còn việc gì chưa xong? Chúng ta cùng đi đi, nếu chị ở lại chờ đám Zombie khắc phục được sự cố chúng sẽ truy sát chị ngay»

" Kris, tôi phải đi cứu một người rất quan trọng. Chính anh ấy đã giúp cậu thoát thân. Giờ anh ấy còn trong đó tôi không thể bỏ mặc anh ấy được!"

Kris: " Anh ta là..."

Bạch Ngưng:" Một người đàn ông rất tự mãn! Không còn sớm nữa, mau đi đi..."

" Cô Bạch...Tiểu thư Bạch Ngưng...chị hãy bảo trọng...tôi tin chị nhất định sẽ sống sót!"

" Yên tâm đi, mạng tôi còn dài lắm!"

Lúc này trong khu phía đông

" Tôi đang thắc mắc rằng nếu chỉ dựa vào một mình cô gái Huyết sắc của gia tộc Bạch Huyết làm sao có thể khiến cho mấy nghìn Zombie tinh nhuệ của tôi rối loạn, thật không ngờ cô ấy lại có được sự giúp sức của ngài, Estienne de Blois! Hoan nghênh ghé thăm Tổng bộ Zombie!"

" Chắc...bị phát hiện rồi sao? Khá chậm đấy Khắc Liệt! Vài năm không gặp ngươi càng lúc càng chậm chạp!"

" Vậy sao? Estienne! Ngươi nghĩ hôm nay mình thoát được ra khỏi đây sao?"

" Khắc Liệt! Ngươi cho rằng nếu không phải ta cố tình ở đây chờ ngươi thì với đám Zombie ô hợp của ngươi sẽ làm gì được ta!"

" Đúng vậy, không ai là đối thủ xứng tầm với ngươi...ngoài ta, Estienne!"

Hai bóng người lập tức lao vào nhau với tốc độ sét đánh, trận chiến thực sự giữa hai người đàn ông đứng đầu hai chủng tộc hùng mạnh nhất địa cầu. Ai sẽ chiếm ưu thế?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Săn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cuộc Chiến Không Cân Sức

Tác giả: Mực Nguyệt

" Trong dòng chảy bất diệt của thời gian, liệu cuộc gặp gỡ giữa em và anh có chỉ đơn thuần là vô tình? "

Quảng đường ngăn ngừi từ tầng hầm tới khu trung tâm đấu giả dường như đang dài dần ra sau mỗi bước chân của Bạch Ngưng. Lòng cô vô cùng rối loạn, rõ ràng người đàn ông tên Markle kia là một ân số mà cô chưa thể hóa giải được nhưng một người luôn lười biếng như Bạch Ngưng lại không muốn bỏ anh lại một mình chiến đấu với cả đại đoàn Zombie như vậy!

Markle là một người thông minh, khả năng phán đoán nhạy bén nhưng rốt cuộc thì anh cũng chỉ là nhân loại. Sự khôn khéo có thể loại bỏ hàng chục kẻ địch nhưng chẳng thể lừa cả một đại đoàn gồm hàng trăm Zombie tinh nhuệ. Nếu anh không thể trốn chạy, anh cũng sẽ như những nam nhân loại khác trở thành nam sùng của Khắc Liệt- kẻ đứng đầu chủng tộc Zombie!

Bạch Ngưng còn nhớ rất rõ ánh mắt của người đàn ông đó khi nhìn Kris, nó phảng phất sự khinh thường và miệt thị dù rằng trước đó gã đã bỏ ra hàng vạn nguyên chỉ để mua Kris. Ánh mắt sắc lạnh trào phúng ấy là sự coi thường chủng tộc vô cùng cay nghiệt, dường như nhân loại trong mắt gã chỉ là những con kiến nhỏ bé mà gã chỉ cần dùng một tay là có thể di chết vậy.

Sống trong những năm tháng thánh chiến Tam tộc, chỉ cần là kẻ mạnh là đã có quyền chi phối tất cả mọi thứ thậm chí là cả sinh mạng của người khác huống chi Khắc liệt lại là vua Zombie- kẻ nắm quyền sinh sát trong tay thì hẳn càng có đủ khả năng để giết chết Markle. Bạch Ngưng không muốn nhìn thấy Markle biến thành người của Khắc Liệt. Cô lại càng không muốn bản thân sẽ phải hối hận cả đời khi trốn chạy một mình mà không để tâm đến người đã tốn rất nhiều công sức để đưa cô tới đây!

Trên con đường dài không một bóng dáng kẻ địch, cước bộ của Bạch Ngưng không tự chủ mà tăng lên.

Càng tiến sát căn phòng, sự bất an trong cô càng tăng lên!

Khí lạnh đã biến mất, khắp nơi là ngổn ngang xác Zombie thuần chủng đã bị hóa đá. Vậy Markle đang ở đâu?

Vì sao?

" Bạch Ngưng! Thì ra là cô! "

Đột nhiên một âm thanh giòn dũ vang lên, cơ thể Bạch Ngưng đông cứng lại! Hạo Trạch! Gã chỉ huy tối cao của binh đoàn xác sống! Nhà khoa học của chủng tộc Zombie!

" Estienne! Người tự động dẫn xác đến căn cứ Zombie, quả nhiên rất tự phụ. Dù ngươi cho rằng kế hoạch của mình rất hoàn mỹ nhưng ngươi lại chẳng thể ngờ được rằng chính sự ngạo mạn ấy sẽ giết chết ngươi. "

" Khắc Liệt, từ bao giờ ngươi lại trở nên dài dòng như vậy? "

" Estienne, điều khiến ngươi thất bại là do ngươi luôn mềm lòng. Rõ ràng Vampire dư sức tiêu diệt triệt để loài người nhưng ngươi lại do dự, thậm chí cũng không giết chết Dương Kỳ Phong. Giờ cũng vậy, ngươi có thể chạy thoát nhưng lại quay lại cứu Asland- nó chỉ là một tên người máy vô dụng nhưng lại khiến kẻ đứng đầu chủng tộc Vampire tình nguyện ứng cứu. Thật đáng cười!"

Quý ngài kiêu ngạo Estienne de Blois từ chối cho ý kiến. Ngài đương nhiên sẽ không thừa nhận với bất kỳ ai rằng thực chất ngài cứu Asland chỉ vì muốn ghi điểm trước mắt Bạch Ngưng. Theo cuốn tài liệu cổ có tên là "cầm nang chinh phục những cô nàng mạnh mẽ" mà cận vệ của ngài đem đến có ghi rất rõ: phụ nữ địa cầu đặc biệt yêu thích những chàng trai có năng lực "chiến đấu" vượt trội, vì họ cho rằng chỉ có như vậy mới giữ được lửa yêu thương!

Mặc dù không có cơ hội thể hiện năng lực chiến đấu vượt trội nhưng quý ngài Estienne lại muốn đi đường tắt! Cầm nang có nói: phàm là những người biết "tận dụng mọi thời cơ" thì sẽ dành chiến thắng trong cuộc yêu!

Nghĩ kỹ lại thì cả hai việc trên đức vua cao quý Estienne đều chưa thực hiện được! Điều này khiến ngài rầu rĩ không thôi. Ngài không muốn bị tên cận vệ

William Rufus đó dùng ánh mắt cười nhạo vì ngài đã tốn cả đồng thời gian quý báu mà vẫn chưa "hạ gục" được Bạch Ngưng.

Thực ra đức ngài Estienne đã hiểu sai ý nghĩa trong cuốn cảm nang, ngài cũng nghiệm nhiên hiểu lầm ánh mắt của vị cận vệ. Đôi mắt của vị cận vệ chứa đầy YD hủ bại, cuốn sách mà hắn ta mang đến là cuốn cảm nang "hot" đang lưu hành trên một số website trực tuyến bậy bạ của nhân loại.

Với kinh nghiệm tình trường ít ỏi và cái đầu hoàn toàn trong sáng, ngài Estienne cao quý lãnh diễm đã chính thức sập bẫy gã cận vệ xấu xa!

Estienne dồn hết tức giận vào mỗi chiêu thức ra đòn. Tiếng gió rít gào tập trung trong lòng bàn tay, rõ ràng sự nôn nóng đã khiến một người vốn lạnh nhạt như ngài muốn một chiêu hạ sát đối thủ. Tuy nhiên kẻ vốn được xưng là vua Zombie kia cũng không hề yếu thế, Khắc Liệt không ngừng quan sát đối thủ để tìm ra yếu điểm trong mỗi chiêu thức của Estienne nhưng gã thấy hoàn toàn vô dụng.

Hắn tung người lên cao và bắt đầu biến đổi, làn da nâu đồng khỏe khoắn biến mất thay vào đó là sắc xanh thẫm chìm dưới những hình vân cánh sao màu xám bạc. Bộ dạng thuần huyết của Khắc Liệt luôn rất hiếm ai có dịp thấy được, hắn chỉ thực sự biến thân khi sự kích thích trong máu được đẩy lên mức cao nhất. Trong trạng thái kích thích, hắn sẽ duy trì được năng lực chiến đấu mạnh gấp nhiều lần so với lúc tồn tại trong bộ dạng nhân loại.

Chiêu thức của Khắc Liệt bắt đầu âm hiểm hơn, móng vuốt sắc bén lia qua bóng người Estienne, bức tường ngực giam kiên cố lập tức sụp đổ. Nếu như vừa rồi Estienne phản ứng không kịp thời thì rất có thể cú tấp đó đã khiến anh tan xương nát thịt.

Estienne lùi lại phía sau, rút thanh huyết chùy từ trong vạt áo ra, thanh chùy gấp lực đẩy lập tức vươn dài như một thanh kiếm cổ. Lưỡi kiếm sắc bén được làm từ thạch khí Tam sinh của lô cốt Vũ trụ mang hàn khí nồng đậm. Đây là lần đầu tiên Estienne rút thanh huyết kiếm ra khỏi bao, điều này cho thấy cuộc chiến giữa hai người là bất phân thắng bại. Cả hai đều dành cả tâm trí và sức lực cho cuộc chiến.

Là một người Trưởng thành từ những chiến trường tanh máu với hàng vạn cuộc chiến vũ trụ đã khiến Khắc Liệt tôi luyện nên bản năng giết chóc kinh người. Mỗi phương thức ra đòn đều để đoạt mạng đối phương. Càng lúc càng xuất hiện nhiều những vết lõm sâu trên vách tường do lưỡi kiếm và móng vuốt của hai người lướt qua.

Khi đối phương chưa kịp định thần thì lưỡi kiếm của Estienne đã cắt một đường dài trên cơ thể cứng như sắt thép của Khắc Liệt. Đồng thời cùng lúc với đó, móng vuốt của Khắc Liệt cũng tạo nên vết lõm sâu trước ngực Estienne. Sức chiến đấu của họ tương chừng như ngang nhau nhưng Khắc Liệt biết rằng nếu đấu tiếp có lẽ hắn sẽ không thể duy trì được bao lâu. Vampire vốn có khả năng tự liền vết thương phi thường mà Zombie không thể có được, trừ khi gã làm chết não Estienne, bằng không hắn vĩnh viễn không dành được lợi thế.

"Kẻ vốn không trực tiếp chinh chiến trên tiền tuyến mà chỉ ở hậu phương chỉ huy như Estienne tại sao lại có năng lực chiến đấu mạnh tới như vậy? Xem ra nguồn gốc của Vampire vẫn mãi là ân oán với cả Zombie và Nhân loại!"

"Estienne, muốn xem tình trạng hiện giờ của Bạch Ngưng chứ? Nếu ta đoán không nhầm hẳn là hiện giờ cô ta chịu không ít khổ cực do Hạo Trạch mang lại

"Khắc Liệt, người vĩnh viễn chỉ biết sử dụng chiêu thức này... bằng mọi giá tìm cách rút lui an toàn nhất cho mình mà không quan tâm đến mặt mũi chúng tộc. Không trách được người dân tinh cầu Ossimit chỉ coi như rác rưởi...nhưng ta cảm thấy người còn không xứng làm rác rưởi!"

"..."

"Hộc...hộc...sao lũ Zombie này lại đông thế chứ,..". Bạch Ngưng thở hắt ra, cô đã chiến đấu suốt một giờ liền cũng không thể nào có thể đột phá vòng vây. Năng lực mạnh mẽ của một Huyết sản cũng chẳng duy trì được lâu nữa. Hạo Trạch đã ra lệnh cho đám binh sĩ dưới quyền không được phép giết chết Bạch Ngưng nhưng chúng lại khiến cô chết vì mệt. Hằng hà sa số kẻ tiến lên bị cô đập vỡ hết tinh hạch trong hộp sọ nhưng số đó lại tiếp tục được thay thế bằng một đám khác. Binh đoàn xác sống cũng được huy động tới căn cứ, chính đám tép riu này gây mất tập trung cho Bạch Ngưng khiến cô không thể quan sát cục diện chung của cuộc chiến nhằm tìm biện pháp rút lui.

"Bạch Ngưng, tới lúc rồi! Cô phải đền mạng cho hơn 3000 Zombie tinh nhuệ của ta. Chính kẻ khốn kiếp như cô đã khiến ta mắc bẫy, cả cận vệ thân tín nhất của ta cũng bị chính tay cô giết. Hãy ném trái cảm giác thống khổ như ta đi. À! Gần đây tôi mới nghiên cứu thành công SX2307- chủng siêu virus có khả năng khắc chế độc tố trong máu của Huyết sản đồng thời đồng hóa chúng với máu của Zombie. Rồi đây thời đại của Nhân loại sẽ chấm dứt, tôi sẽ cho cô ưu đãi chứng kiến sự kết thúc này! Giờ hãy cố giữ sức cho đến khi tới Tinh cầu Ossimit đi!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Sản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Tinh Hệ Ossimit – Thế Giới Đảo Ngược.

Tác giả: Mục Nguyệt

Tỉnh cầu Ossimit là một hành tỉnh nằm cách trái đất khoảng 3 triệu năm ánh sáng. Nơi đây là thánh địa của Zombie thuần chủng. Sau những cuộc thánh chiến kéo dài hàng vạn năm giữa Ossimit và các hành tỉnh lân cận, cuối cùng thì chủng tộc Zombie dưới sự lãnh đạo của Zombie vương Khắc Liệt đã chính thức trở thành một chủng tộc có năng lực chiến đấu mạnh nhất vũ trụ.

Nhưng cách đây vài năm, khi đức vua Estienne thức tỉnh, mọi thứ đã trở nên thay đổi. Zombie không còn đủ sức xưng bá vũ trụ như trước nữa, họ liên tiếp gặp thất bại trước những đội quân tinh nhuệ của Vampire – một chủng tộc xuất hiện ở Trái đất. Những cuộc hành quân thảo phạt thất bại đã khiến danh tiếng của tỉnh hệ Ossimit trong lòng cư dân vũ trụ giảm sút rõ rệt, chính vì điều này Khắc Liệt hận Estienne đến thấu xương. Gã chỉ hận không trực tiếp giết chết được tên ma cà rồng hoàn mỹ được liên minh vũ trụ xưng tụng là người hoàn hảo nhất liên minh kia.

Bây giờ chính là thời cơ hoàn hảo nhất để loại bỏ Estienne đồng thời cũng là cơ hội duy nhất để xóa sổ hoàn toàn chủng tộc Vampire ra khỏi lịch sử của Liên minh vũ trụ! Chỉ cần trong tay hắn còn giữ "cô gái đỏ", hắn tin rằng Estienne sẽ xuất hiện ngay thôi.

Khi Bạch Ngưng tỉnh lại, cô phát hiện ra mình đang ở trong một khoang thuyền kín mít, tay chân bị khóa bởi hai sợi thiết sắt dài khiến cả cơ thể không thể cử động được.

Xem ra Hạo Trạch biết rõ khi tỉnh lại cô sẽ triệu hồi lại năng lực của một Huyết sấm, tới lúc đó những sợi xích bình thường tuyệt đối không có khả năng ngăn cản cô, vì vậy gã mới sử dụng loại thiết sắt mà cơ thể càng giãy dụa lại càng thít chặt này để giam cầm cô. Loại xích làm từ kim loại thuần chất lấy từ đá núi lửa Hazm có độ cứng gấp nghìn lần kim cương nguyên chất cho đến nay vẫn chưa có ai có thể bẻ gãy. Đừng nói đến Bạch Ngưng, ngay cả người có lực chiến đấu mạnh nhất đại lục như đức vua của chủng tộc Vampire hùng mạnh như Estienne de Blois cũng chưa chắc đảm bảo có thể phá vỡ được loại thiết sắt này.

Hạo Trạch đúng là đã đánh giá cao cô quá mức rồi. Tuy nhiên cô vẫn phải nghĩ kế sách thoát khỏi phi thuyền này. Không thể để bọn chúng đưa cô về tỉnh hệ Ossimit được, vì tới lúc đó gã nhất định sẽ giao cô cho Zombie vương, chỉ sợ tới lúc đó bản thân sẽ lãnh ít dữ nhiều. Nhưng thoát khỏi phi thuyền được phòng thủ nghiêm ngặt này là điều vô cùng khó khăn, chưa kể đến nếu như cô có khả năng thoát khỏi đây thì cũng khó lòng quay trở lại Địa cầu. Trôi nổi trong khoảng không vũ trụ với điều kiện không có oxi, áp suất lại thấp, ai có thể đảm bảo sẽ toàn mạng mà quay trở về chứ.

Trừ phi... có kỳ tích xảy ra!

Lộp cộp...

Tiếng bước chân vang dội trên sàn kim loại kéo suy nghĩ của Bạch Ngưng về với thực tại. Một đội ừng quân đội màu đen xuất hiện trong tầm mắt của cô, ngay sau đó là bộ quân áo diệt khuẩn quen thuộc mà gã Hạo Trạch hay mặc. Giọng nói chậm rãi từ tính của một người đàn ông vang lên trong khoảng không chật hẹp của phòng giam càng khiến cho nơi đây thêm ngột ngạt, bí bách.

“Hey, Bạch Ngưng! Lần đầu gặp mặt, cô ổn chứ?. Đối với người lần đầu tiên ngồi phi thuyền ra khỏi tầng khí quyển như cô mà nói chắc hẳn giờ rất khó chịu, phải không?”

Lần theo hướng phát ra âm thanh Bạch Ngưng mới nhận ra chất giọng trầm vang, từ tính này không phải phát ra từ Hạo Trạch mà là một người đàn ông có ngũ quan như điêu khắc khác. Hắn ta đứng trước mặt Hạo Trạch, nhìn thái độ cung kính mà Hạo Trạch dành cho gã, Bạch Ngưng đã phần nào đoán ra được thân phận thực sự của người đàn ông này. Cô không biết bản thân có nên ăn mừng về việc được đích thân vua Zombie nói chuyện cùng không?

“Tôi tốt, cảm ơn ngài đã quan tâm, Zombie vương!”

“Haha, cô biết thân phận của ta rồi? Quả nhiên khả năng quan sát không tồi, hèn chi lại nhận được sự giúp đỡ của ‘hắn’. Nhưng Bạch Ngưng, cô có biết bây giờ mình đang ở trong tình cảnh nào không?”

“Ngược lại tôi lại càng muốn biết bây giờ ngài tính xử lý tôi như thế nào. Sẽ không phải dùng cực hình chứ...?”

“Thú vị... trong tình huống này mà vẫn có thể vui vẻ được tới vậy. Yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không giết cô, bây giờ giá trị của cô vẫn còn, đợi khi ‘hắn’ đến Ossimit cứu cô, tới lúc đó ta sẽ cho cả cô và hắn vĩnh viễn biến mất trong lịch sử vũ trụ rộng lớn này.”

“Hắn? Rốt cuộc ngài đang nhắc tới ai?”

“Yên tâm đi Bạch Ngưng, sớm muộn gì cô cũng sẽ gặp lại hắn thôi! Hạo Trạch, lần này ngươi có công lớn trong việc vây bắt hậu duệ cuối cùng của gia tộc Bạch huyết, khi về tới tỉnh cầu Ossimit, ta nhất định sẽ thưởng cho ngươi thật hậu hĩnh.”

“Thuộc hạ xin đa tạ ân điển của người, vương! Người nghĩ xem chúng ta có nên tìm cho ả ta một mũi SX2307 không? ả ta rất cứng đầu, thuộc hạ e rằng ả sẽ tìm cách thoát thân...”

“Hừ, ngươi yên tâm đi, cho dù ả có thoát khỏi phi thuyền này cũng không thể thoát khỏi đám “đồ sát vũ trụ” đâu. Đây là khu vực cấm của toàn Liên minh vũ trụ, chỉ cần ả đơn phương một mình bỏ trốn, ả nhất định sẽ trở thành miếng mồi ngon cho đám người kia. Bọn chúng chưa từng được ăn thịt người địa cầu, hẳn chúng sẽ cảm thấy rất thèm khát.”

“Thuộc hạ đã hiểu, vương!”

Khắc Liệt xoay gót bỏ đi, gã ta là một kẻ khát máu, tính mạng của Bạch Ngưng trong mắt gã chẳng khác nào hạt bụi nhỏ trong vũ trụ, nhưng cô ta có một mối liên hệ nào đó với Estienne, dùng Bạch Ngưng làm mồi như khiến Estienne xuất hiện mới chính là mục đích cuối cùng của gã.

Khi bóng dáng của Khắc Liệt biến mất khỏi phòng giam, nét mặt của Hạo Trạch bắt đầu thay đổi, gã nhìn chòng chọc vào Bạch Ngưng bằng ánh mắt đầy phần nộ.

“Cô không có gì để nói với ta sao? Cô đã khiến ta thất bại thảm hại trong trận chiến với Vampire tại khu thành cổ Hambus, đồng thời cũng khiến ta mất đi cận vệ trung thành nhất. Nếu không phải Vương muốn giữ lại mạng cho cô thì ta đã sớm tiễn cô lên đường rồi”

“Hạo Trạch, ngươi thất bại không phải bởi vì ta, mà do ngươi quá tự phụ. Ngươi cho rằng nếu ta không lừa gạt ngươi thì ngươi có thể hạ được tòa thành đó sao? Hạo Trạch, ngươi đã quá xem thường Vampire, họ không phải là những kẻ ăn không ngồi rồi chờ ngươi tới tiêu diệt đâu. Sớm muộn gì rồi cũng sẽ có một ngày ngươi bị chính Vampire giết chết thôi. Tin ta đi, ngày đó...chắc chắn sẽ không còn xa nữa đâu”

“Khốn kiếp, cô muốn chết sao?”

“Ngươi dám giết ta sao? Đừng quên thân phận của mình, ngươi cũng lắm cũng chỉ là thuộc hạ dưới cấp của Khắc Liệt, khi hắn ta chưa cho phép thì ngay cả một sợi tóc của ta ngươi cũng đừng hòng động tới.”

Bạch Ngưng cho rằng cơ hội duy nhất giúp cô trốn thoát khỏi đám zombie này là tìm được đường ra khỏi phi thuyền. Zombie sống cách trái đất 3 triệu năm ánh sáng, vậy mà bọn chúng có thể hấp thụ được oxy trong bầu khí quyển của Trái đất, việc này khẳng định đám zombie này có thiết bị chuyên dụng nào đó có thể giúp chúng thích ứng được với tầng mặt của trái đất. Chỉ cần cô lấy được thiết bị đó, cô có khả năng nâng cao cơ hội sống sót của mình thêm một chút. Hạo Trạch là người phụ trách về mặt khoa học kỹ thuật của tinh cầu Ossimit, hẳn ta chắc chắn có rất nhiều thiết bị điều chỉnh áp suất khí quyển. Nhưng bất hần giao thiết bị này ra là chuyện không tưởng, vậy chỉ còn cách kích bác hắn, khiến hắn nói ra nơi chứa thiết bị này là được.

“Cô cho rằng ta không dám, chỉ cần ta muốn giết cô, ta sẽ có cách giải thích với vương. Nhưng giờ không vội, ta muốn xem xem vương sẽ xử lý cô như thế nào. Người địa cầu các cô không phải có câu rằng cách duy nhất có thể khiến người mình thông hận phải chịu đau khổ tới tột cùng chính là khiến họ phải chịu nỗi đau từ từ, âm ỉ trong suốt một quãng thời gian dài trước khi một đao giết chết họ sao?”

“xem ra ngươi sắp trở thành người địa cầu rồi, ngay cả đến câu nói thông dụng của người địa cầu cũng hiểu biết rất rõ ràng. Nhưng Hạo Trạch, ngươi cho rằng ta có thể sống sót tới tinh cầu Ossimit trong điều kiện không có khí quyển sao? Đừng quên, ta dù là hậu duệ của Bạch huyết nhưng suy cho cùng cũng chỉ là nhân loại yếu ớt thôi!”

“Khi phi thuyền của vương tiến hành nhảy cú nhảy siêu quang, cô sẽ được Zack – cận vệ mới của ta trang bị cho thiết bị điều chỉnh áp suất. Cô vẫn còn giá trị lợi dụng với bọn ta, ta sẽ không để cô vì thiếu oxy mà chết đâu. Cái chết như vậy là quá dễ dãi cho cô rồi. Phi thuyền Tomax của vương sẽ thực hiện cú nhảy siêu quang để tới biên giới của tinh cầu Ossimit trong vòng 30 phút nữa, cho tới lúc đó hãy cố gắng mà tận hưởng những giây phút thanh thản cuối cùng của mình đi. Bởi vì đón chào cô ở Ossimit sẽ là một câu chuyện mà cô không thể tưởng được đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Săn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Tinh Hệ Ossimit - Thế Giới Đảo Ngược(Tiếp)

Trong vòng 30 phút nữa phi thuyền Tomax của Khắc Liệt sẽ thực hiện cú nhảy siêu quang xuống tinh hệ Ossimit, đó đại bản doanh của Zombie, muốn thoát khỏi đó là việc không tưởng, vậy nên trong vòng 30 phút ngắn ngủi này, Bạch Ngưng sẽ phải tìm cách thoát khỏi phi thuyền sau đó tìm cách trà trộn vào phi thuyền của đám "Đồ tể vũ trụ" đó mà lẩn trốn.

Nếu may mắn, cô sẽ có thể thoát thân khỏi đám đồ tể và trở về Trái đất, nhưng nếu thất bại...có lẽ cô sẽ trở thành miếng mồi béo bở cho toàn bộ đám zombie đó xâu xé.

Vì vậy, nắm chắc cơ hội thoát thân cuối cùng cũng đồng thời là kẻ sách duy nhất cho Bạch Ngưng lúc này!

Khụ...khụ...

"Có ai không...ta cảm thấy khó thở quá..." Bạch Ngưng ôm lấy ngực rồi ho khù khụ, sắc mặt cô tái nhợt, đôi môi bắt đầu tím tái vì thiếu dưỡng khí. Nhìn Bạch Ngưng lúc này chật vật chẳng khác gì người sắp đối mặt với tử thần.

Trong phòng giám sát, hai gã zombie to con trông thấy vậy vội vã đứng lên phi thân về phía căn phòng giam giữ Bạch Ngưng.

"À loài người ngu ngốc, ngươi sao vậy?", một tên trong số hai gã zombie vừa chạy đến cất tiếng hỏi.

"Ta cảm thấy tức ngực quá. không khí có chút không thông. Có phải bây giờ phi thuyền đang đi ra khỏi địa phận của tầng khí quyển không. Nếu không

có không khí, một nhân loại như ta sẽ không thể nào sống nổi. Các người chắc sẽ không muốn đưa một xác chết về tỉnh cầu Ossinit đâu nhỉ...khù khu..."

"Mã Đạt, người thấy thế nào, trông ả ta có vẻ không ổn đâu! ta nghe nói con người không thể sống thiếu dưỡng khí được quá ba phút. Nếu chúng ta bỏ mặc ả, ả có thể sẽ chết!"

Gã zombie còn lại sắc mặt âm trầm, hắt cật tiếng khàn đục như thể đã một thời gian dài không nói chuyện, chất giọng ấy vang lên trong căn phòng giam được bao bọc bằng thép vũ trụ này tuyệt đối là liều thuốc kích thích thần kinh rùng rợn nhất.

"Không có lệnh của chỉ huy, hai chúng ta ai cũng không được phép cời trói hay trao cho ả bất cứ dụng cụ nào. Tề, người phải rõ điều đó hơn ai hết"

"Nhưng nếu ả ta chết thì sao? Nhiệm vụ canh giữ ả giao cho chúng ta, nếu ả chết, cả hai chúng ta chắc chắn sẽ gặp liên lụy! Chết tiệt, giờ người còn suy nghĩ tới mấy cái quy tắc chết tiệt đó làm gì chứ!, Vương và chỉ huy Hạo Trạch đều đang trong phòng điều khiển chuẩn bị cho cú nhảy siêu quang rồi! Họ sẽ không chú ý đến ả ta đâu, phải mau chóng tới chỗ Zack mang dụng cụ điều chỉnh áp suất tới đây!"

"Tề, vậy người hãy tự quyết định, ta sẽ không can thiệp!"

"Được, ta sẽ đến chỗ Zack mang máy nén khí tới đây, người đứng đây canh chừng ả ta, nếu ả ta có dấu hiệu suy kiệt, hãy phát cảnh báo tới toàn bộ phi thuyền"

Gã zombie tên Mã Đạt đó lạnh lùng gât đầu, xem ra tên này có vẻ là một zombie thuần huyết máu lạnh chỉ biết tuân thủ mệnh lệnh một cách tuyệt đối. Không biết thực lực sẽ ra sao nữa... nếu gã ta mạnh thì Bạch Ngưng sẽ phải tốn không ít công sức để hạ gã đây

Có điều, ánh mắt gã nhìn vào Bạch Ngưng có gì đó rất...không được tự nhiên, nó dường như có chút hàm ý...

Đội bóng dáng của Tề đi khuất, gã zombie tên Mã Đạt quay người lại. Ánh mắt hắn nhìn Bạch Ngưng lúc này tràn ngập ý cười, không còn vẻ đáng sợ rùng rợn như vừa rồi.

"Xem ra em đóng kịch cũng không tồi nhĩ, qua mắt được một gã zombie thuần chủng rồi!"

Khoan đã...chất giọng này...không phải của gã đàn ông đẹp trai đến phi thiên nghịch lý đó thì còn có thể là của ai nữa!

"Mẹ nó, Markle...sao bây giờ anh mới tới. Anh tính để tôi bị bọn chúng

róc xương lột da rồi mới thêm ló mặt sao?"

Tên khốn Markle này, hắn ta còn cười được trên nỗi đau của người khác. Biết rõ cô đang gặp nguy hiểm mà vẫn thản nhiên cùng "đồng đội" của hắn ngồi trong phòng giám sát theo dõi nhất cử nhất động của cô. Vừa rồi nếu không phải Bạch Ngưng giả bộ khó thở thì gã khốn này chắc sẽ không thêm hành động cũng nên.

"Em bình tĩnh đã, không phải bây giờ tôi đang chuẩn bị cứu em hay sao? Hòa giận công tâm ảnh hưởng đến phán đoán đó, hạ hỏa đi...hạ hỏa"

"Anh lên phi thuyền ngay từ đầu rồi có phải hay không. Nếu không làm gì có chuyện anh có thể đóng giả "đồng đội" của Tề mà không bị gã phát hiện chứ!"

"...được rồi, tôi thừa nhận bản thân đã lên phi thuyền từ sớm, nhưng em không biết đâu..."

"Stop...tốt hơn anh lên im lặng tránh để tôi tức giận mà cho anh một chương, ok?"

Markle ngượng ngùng sờ sờ sống mũi rồi dùng chìa khóa đã "chôm" được từ đâu đó mở khóa cho Bạch Ngưng. Tình hình bây giờ tương đối nguy hiểm, chỉ không tới mười phút nữa phi thuyền sẽ thực hiện cú nhảy siêu quang, nếu không ra tay kịp thời e rằng cả Bạch Ngưng mà Markle đều sẽ gặp nguy hiểm. Tên zombie kia quay lại không thấy "Mã Đạt", hắn ta chắc chắn sẽ nhanh chóng phát hiện ra thân phận giả mạo của Markle và báo cho toàn bộ phi thuyền. Tình cảnh của bọn họ lúc này đúng là xứng với câu nói "Ngàn cân treo sợi tóc"!

Mặc dù ngoài miệng nóng giận nhưng khi Bạch Ngưng biết Markle không màng nguy hiểm đến đây tìm cô, trong lòng Bạch Ngưng như có một dòng nước ấm chảy qua, mềm mại mà ấm áp. Cuối cùng thì trong thế giới loạn lạc này cũng có một tri kỷ không màng tới sống chết của bản thân mà xả thân vì cô. Markle làm cho Bạch Ngưng bỗng nhớ tới Miêu nhi, cô gái nhỏ là đồng đội với cô ở thế giới trước kia, con nhóc đó rất tôn sùng Bạch Ngưng, cứ nhất nhất phải đi theo cô, nhưng kết cục thì...thời thế xoay vần, zombie chiến thắng nhân loại, Miêu nhi cũng theo đó mà ra đi! Cô thì mãi mãi mất đi một đồng đội ăn ý, mất đi một chị em tốt trong cuộc sống cô độc.

"Đừng sợ, có tôi ở đây!". Giọng Markle vang lên trong khoang thuyền, bọn họ đang chạy về phía cuối phi thuyền, ngược hướng với phòng chỉ huy. Không gian ở đây có chút hạn hẹp, ánh sáng chỉ đủ len lỏi qua các buồng khí áp của phi thuyền. Sống lưng Bạch Ngưng có chút lạnh, trong này toàn lũ ăn tươi nuốt sống, ngoài kia lại là đầm rồng hang hổ, khắp nơi trùng trùng điệp điệp những nguy hiểm, không biết bọn họ có toàn mạng mà trở ra hay không.

"Tôi sợ! Khó khăn lắm mới có thể sống tới ngày hôm nay, vậy mà lại phải phơi thây nơi vũ trụ lạnh giá này, anh nói xem có phải do kiếp trước tôi tu thân tích đức không đủ không?"

"Kiếp trước của em à...để xem, lúc đó chắc tôi vẫn còn đang ngủ đấy!"

"Anh nói gì?"

"Tôi nói, phía trước là không gian vô tận. còn 3 phút nữa cú nhảy siêu quang sẽ diễn ra, trong lúc thực hiện cú nhảy, chúng ta sẽ sử dụng tàu cứu trợ không gian ngay không gian vô tận để chạy trốn. Nơi này bây giờ tương đối an toàn với hai chúng ta, nên em bớt lo lắng đi"

Bạch Ngưng nhìn chăm chăm vào gương mặt lạnh lùng của Markle, cô thật không hiểu vì sao Markle lại có thể bình tĩnh đối mặt với thảm cảnh đầy nguy nan này được. Bọn họ đang trôi nổi trong vũ trụ bao la chứ có phải đang ở trên Trái Đất đâu, anh ta chẳng lẽ không có chút ý thức về tình huống của bản thân mình à!

"Markle này, anh nghĩ xem, tại sao anh lại rảnh về mấy khoản trốn chạy thế chứ. Liệu có phải..."

"Có phải gì?". Markle trong nhất thời không bắt kịp suy nghĩ của Bạch Ngưng nên cất giọng lười biếng hỏi.

"Không lẽ anh...thực sự là nam sủng của một vị tướng quân nào đó cao cấp trong quân đội loài người, quyết cường không chịu bị chà đạp và nuôi nhốt nên thường xuyên trốn chạy? Vậy nên 36 phương kế trốn chạy mới nắm rõ trong lòng bàn tay đến như vậy?"

"..."

Quý ngài nào đó mặt xụ xuống tức giận. Sao có thể như thế được chứ. Cô gái mà ngài để ý đến, sao có thể quy chụp cho ngài cái mủ "nam sủng" ô nhục đó được chứ. Rõ ràng bộ dạng ngài chỉ có chút xinh đẹp lộng lẫy...được rồi, là vô cùng xinh đẹp lộng lẫy thôi mà. Còn đâu uy danh khắp chốn nữa...thật bị ai

"Được rồi...tôi sẽ giữ bí mật giúp anh, sao phải sầu não thế chứ. Nam sủng thì có sao đâu, phải đẹp thì mới có cửa được khoác lên mình biệt danh đó chứ, như tôi này, có ai thêm "sủng" tôi đâu, có ai mà tình nguyện sủng tôi thì có khi tôi lại theo họ ngay đấy chứ!"

"Em nhớ câu nói của em hôm nay đấy nhé"

Tôi nói gì, có nói gì sao?

"Toàn bộ phi thuyền chú ý, phạm nhân loài người đã bỏ trốn, có gián điệp đội lột zombie trên phi thuyền, nâng cao cảnh giác lên mức cao nhất"

Tiếng phương tiện thông báo len lỏi khắp phi thuyền, chắc chắn gã Tê đó đã phát hiện Markle là giả mạo và báo cho Khắc Liệt rồi. Lệnh truy lùng cấp cao nhất, đám khốn khiếp đó tính bám trụ ở mảnh đất đầy nguy hiểm này chỉ để săn lùng một nhân loại như cô sao? Thật là thụ sủng nhục kinh mà!

"Khốn khiếp, một lũ vô dụng. Có một ả nhân loại mà cũng canh giữ không xong. Cú nhảy siêu quang sắp bắt đầu rồi, các người tính sao?"

Hạo Trạch đang vô cùng tức giận, con mồi hần ta nhắm đã lâu, vậy mà ả ta lại trốn chạy được khỏi thiên la địa võng do hần giăng ra. Khốn khiếp thật!

"Vương, người tới rồi".

"Lập tức dừng phi thuyền, lục soát toàn bộ các khoang cho ta. Bằng bất cứ giá nào cũng phải đưa được Bạch Ngưng về đây. Còn nữa, tìm bằng được tên đã ứng cứu ả ta, hần ta mới là đối tượng quan trọng nhất với chủng tộc Zombie chúng ta. Nếu ai trong số các người có thể mang được hần về đây, ta nhất định sẽ trọng thưởng."

"Vương, vùng đất này vô cùng nguy hiểm. Bọn "Đồ sát vũ trụ" dạo này hoạt động rất gắt gao, thuộc hạ e rằng chúng sẽ làm tổn hại đến người của chúng ta".

Hạo Trạch dù rất muốn bắt được Bạch Ngưng, nhưng hần ta không điên. Khu vực được coi là nguy hiểm nhất vũ trụ, nếu hạ cánh xuống vùng đất này chẳng khác nào nộp mạng. Hần ta có nhiều thời gian, gã không sợ không bắt được ả.

"Ta không quản mất bao nhiêu người, chỉ cần có thể bắt được "gã đó", dù các người có phải bỏ mạng ngay tại đây cũng phải chấp hành mệnh lệnh. Chỉ cần bọn chúng có thể quay trở lại Trái đất thì việc truy bắt chúng coi như vô vọng, vì vậy nhất định phải tóm bằng được gã."

"Tuân lệnh!". Tất cả đám zombie trong khoang thuyền như được tiếp thêm sức mạnh, đối tượng mà vương muốn truy bắt bằng mọi giá chắc chắn là một nhân vật không tầm thường, chỉ cần bắt được gã đó, bọn chúng sẽ được thăng cấp nhanh chóng. Còn gì tuyệt vời hơn việc này chứ!

Khắc Liệt giận dữ, hần ta thật sự không ngờ Estienne có thể trà trộn vào phi thuyền của gã, lại còn ngang nhiên mang Bạch Ngưng đi ngay dưới mũi mắt gã. Hôm nay bằng giá nào hần ta cũng phải quyết chiến một trận thật sự với Estienne! Để xem trong lãnh địa bao la này, ta và người ai mới là kẻ sống sót tới cuối cùng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Săn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đồ Sát Vũ Trụ

Bạch Ngưng và Markle ngồi trong khoang nhiên liệu chật hẹp chờ đợi giờ phi thuyền Tomax nhảy cú nhảy siêu quang tới tinh cầu Ossimit.

Bỗng nhiên phi thuyền rung lắc dữ dội khiến Bạch Ngưng theo quán tính văng ra xa, may mà Markle phản ứng kịp thời vội vàng túm lấy áo Bạch Ngưng và kéo trở lại mới khiến cô thoát khỏi thảm cảnh nguy hiểm vừa rồi.

"Sao vậy? Cú nhảy siêu quang đang thực hiện à?"

"Bọn chúng cho dừng phi thuyền lại rồi. Có lẽ chúng sẽ không quay trở về hành tinh mẹ nếu chưa bắt được chúng ta! Vừa rồi có lẽ là một cuộc đụng độ giữa người bên hân và đám "đồ sát vũ trụ".

Bạch Ngưng, em biết không, trong vũ trụ bao la này, kẻ đáng sợ nhất chính là những kẻ đi săn người, vì chúng không biết đau đớn, không biết mệt mỏi lại càng không biết sợ hãi là gì. Đụng độ với chúng chắc chắn zombie không thể dành ưu thế được nhanh trong phút chốc. Chúng ta ở giữa quan sát tình hình, ngư ông đắc lợi....chờ tới lúc chúng lo là cảnh giác, ta có thể trà trộn vào đám đông hỗn loạn để chạy trốn. Yên tâm đi, tôi nhất định mang em về trái đất an toàn"

Bên ngoài hơn trăm phi thuyền khí của tổ chức "đồ sát vũ trụ" tập hợp bao vây lấy phi thuyền to lớn của Khắc Liệt.

Khắc Liệt là một chỉ huy hiếu chiến, hân không cho phép mình thất bại trước bất kỳ ai ngay kể cả đám hung thần mang danh lính đánh thuê hung hân nhất vũ trụ.

Thế trận giằng co giữa hai bên đang diễn ra rất ác liệt. Phi thuyền của Khắc Liệt là loại hình mới nhất trong vũ trụ có tích hợp vô vàn những tính năng chuyên biệt và tầm ngắm bắn từ xa mà loại phi thuyền khí như của đám đồ sát không thể nào có được, tạm thời bên hân đang chiếm ưu thế

Tuy nhiên kinh nghiệm từ các chiến trường cướp đoạt tanh máu làm đám đồ sát kiên quyết không bỏ cuộc giữa chừng, với chúng, một cuộc chiến đã nổ ra thì ắt phải có kẻ thắng người thua, không thể dễ dàng bỏ chạy hay thất bại trong phút đầu tác chiến được.

Phi thuyền khí xuất hiện ngày một dày đặc khiến Hạo Trạch vô cùng rối loạn

Hạo Trạch được trao nhiệm vụ chỉ huy tác chiến, hân quyết định cho bắn một quả ngư lôi được tinh chế từ Amo - một khoáng vật quý hiếm trên tinh cầu mẹ vào đám đông phi thuyền khí của địch. Sức hủy diệt của loại vũ khí hạt nhân này lớn tới mức kinh khủng, chỉ một lần bắn, hơn chục phi thuyền của địch đã tan thành tro bụi và mãi mãi nằm lại mảnh đất mà chúng ẩn nấp bao năm.

Quả ngư lôi bắn ra dường như đã khiến đám đồ sát bắt đầu đánh hơi thấy mùi nguy hiểm, kẻ mà chúng đụng độ không phải một thương đoàn buôn bán bình thường mà là quân chủng được trang bị vũ trang hạng nặng, chúng nghe lệnh từ chỉ huy và không tiếp tục điên cuồng tấn công nữa mà lợi dụng ưu thế nhỏ bé len lách bao vây xung quanh phi thuyền của Khắc Liệt.

Trong đám đồ sát đang tận lực phối hợp để vây bắt phi thuyền Tomax có một phi thuyền khí vô cùng đặc biệt. Lái nó là một người đàn ông với mái tóc bạch kim hiếm gặp cùng một trợ thủ khác đang khoác vội lên mình chiếc áo du hành vũ trụ trắng xóa dày bịch. Hai người đó đương nhiên là Bạch Ngưng và Markle!

Họ đã kịp thời trà trộn vào đám người và tiêu diệt một tên đồ sát đang lái phi thuyền khí về phía khoang nhiên liệu với mục đích làm nổ tung số nhiên liệu trên phi thuyền của Khắc Liệt.

Kế hoạch của hân chưa kịp thực hiện thì đã bị Bạch Ngưng đánh ngắt xiu và lật sạch đồ trên người. Bạch Ngưng và Markle vội lên phi thuyền và xông vào trận địa đã được bày bố sẵn của đám đồ sát vũ trụ.

"Đồ sát vũ trụ" thực chất là một tổ chức lính đánh thuê gồm tất cả các chủng tộc có hình người trong liên minh Ngân hà tập hợp lại. Chúng chuyên nhận những nhiệm vụ cướp bóc, ám sát và đánh lén sau lưng địch của những kẻ có tiền bỏ ra thuê. Đám người này hung hăng, hoành hành khắp vũ trụ, gặp đâu giết đó, không bỏ sót ngay cả một sinh linh nhỏ bé nhất.

Liên Minh các chủng tộc trong vũ trụ cũng không dám động đến tổ chức này, chính vì vậy chúng càng có cơ hội hăng không coi ai ra gì. Địa phận hoạt động chủ yếu của chúng là khu vực "Thạch quyền" nơi chỉ toàn đá và núi trùng điệp. chính loại địa hình được che phủ bởi đá nơi đây đã tạo thành bức tường thành tự nhiên nhất để ẩn nấp và đột kích bất ngờ những kẻ vô tình đi ngang qua của đám đồ sát. Sâu dưới lớp Thạch quyền là hàng vạn xác phi thuyền đã bị tổ chức này tiêu diệt, điều này biến nơi đây trở thành khu vực cấm địa của toàn vũ trụ.

Trong tổ chức "đồ sát vũ trụ" cũng có một số ít là loài người, những nhân loại tha hương bỏ đi trong cuộc chiến khốc liệt với zombie hơn 20 năm trước đã tập tụ lại và gia nhập tổ chức lính đánh thuê khét tiếng này. Sống trong điều kiện vũ trụ yếm khí lâu năm khiến gen trên người họ cũng bắt đầu thay đổi, nó dần trở nên vượt trội hơn rất nhiều so với gen của nhân loại bình thường khác sống trên địa cầu. Năng lực chiến đấu của họ cũng được cải tiến đáng kể, chính môi trường giết chóc thường xuyên đã khiến họ buộc phải thay đổi năng lực của bản thân từng ngày mới hy vọng có thể sống sót trong một tổ chức khát máu như vậy.

Lợi dụng ưu thế về ngoại hình, Bạch Ngưng và Markle đã chiếm lấy một phi thuyền và trà trộn vào cuộc chiến đang diễn ra rất ác liệt giữa hai bên.

Đứng ở vị trí an toàn nhất vừa có thể phòng thủ lại vừa có khả năng tấn công, hai người nhanh chóng tìm kế sách thoát thân.

"Markle, kỹ thuật lái phi thuyền khí không tồi đâu nhì, anh học từ ai vậy?"

"Tôi xem TV đấy, trên đó thường phát trực tuyến các trận đấu lớn trong vũ trụ theo hình thức mô phỏng full HD, nhìn lâu rồi em cũng sẽ học được thôi"

"Vậy sao, có lẽ do tôi lười xem tin tức quá chăng?"

"Bạch Ngưng, bám chắc vào, chúng ta bắt đầu..."

Markle lái phi thuyền dần ra xa trung tâm của trận chiến, lúc này đám đồ sắt còn đang mải mê tiêu diệt kẻ địch, chúng không hề thấy có một phi thuyền tự động rời khỏi vị trí đã định sẵn.

Đột nhiên phía trước có một phi thuyền khí lớn đang lao về phía họ với tốc độ chóng mặt, Bạch Ngưng hét lên

"Markle, cẩn thận phía trước. Có mai phục..."

Bạch Ngưng chỉ còn nói được câu cảnh báo duy nhất tới người bạn song hành cùng mình trong cuộc chiến này trước khi một tia sáng vụt lao đến đâm sầm vào phi thuyền khí của họ. Cả cơ thể cô rơi tự do xuống vực sâu của Thạch trận. Trong giây phút kinh hãi tột độ ấy cô đã kịp nhìn thấy ánh mắt của Markle, đó là một ánh nhìn đầy tuyệt vọng và bất lực.

Anh giật mạnh đai an toàn và lao đến nhưng không kịp, chỉ còn nắm được duy nhất một mảnh áo phông hộ đang khoác trên người của Bạch Ngưng.

Dưới lớp thạch trận sâu vạn trượng kia là dòng dung nham nóng chảy của miệng núi lửa hoạt động mạnh nhất trong vũ trụ, không một ai rơi xuống đó mà không tan xương nát thịt. Liệu Bạch Ngưng có thể sống sót qua đó không, Markle chưa bao giờ thấy tuyệt vọng như lúc này, sinh mệnh vĩnh hằng kéo dài hàng nghìn năm cũng không đủ để đổi lại những phút giây nồng nết tự mãn, anh đã cho rằng mình có thể toàn lực không chế cục diện trước khi đưa Bạch Ngưng trở về Trái đất an toàn, vậy mà chỉ vì sự ngồng cuồng ngạo mạn ý của anh mà cô gái đó...đã phải đối mặt với nguy hiểm vạn phần...

Phi thuyền khí của Markle bị bao vây nhanh chóng, Khắc Liệt đã không chế thành công cục diện trong trận đụng độ với đám "đồ sắt". Hắn ta không dấu được nét vui mừng trên mặt

"Estienne, cuối cùng thì nguoi cũng rơi vào tay ta!"

Không đáp trả lại lời khiêu khích của Khắc Liệt, đức ngài Estienne cao quý vẫn nhìn trân trân vào vực thăm dung nham bằng ánh mắt ngấp trăn mâu thuẫn...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Săn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Rơi Vào Tay Zombie

Tác giả: Mục Nguyệt

Phi thuyền Tomax của Khắc Liệt đã thành công thực hiện cú nhảy siêu quang về hành tinh mẹ Ossimit. Trên phi thuyền ấy còn có sự hiện diện của một nhân vật vô cùng quan trọng đó là Estienne - kẻ đứng đầu chủng tộc Vampire!

Tuy nhiên thông tin này là tuyệt đối tuyệt mật, không một binh lính Zombie nào biết được Vương của họ đã tóm được Vampire King's. Đích thân Vua Zombie áp giải nhân vật quan trọng này về hành tinh mẹ đủ để cho thấy việc này nghiêm trọng tới mức nào! Cảnh giới của phi thuyền được đưa lên mức cao nhất, mọi động tĩnh dù là trong hay ngoài đều không lọt qua mắt được Khắc Liệt.

Tuy vậy không có nghĩa là có kẻ không đánh hơi thấy mùi vị kỳ lạ của việc này. Hạo Trạch luôn cảm thấy cuộc chiến với đám "Đồ sắt vũ trụ" vừa rồi có gì đó rất bất thường.

Lúc đầu, lợi thế vốn không nghiêng về phía bọn họ. Zombie dù có vũ khí hiện đại nhưng lực lượng lại quá mỏng, hơn nữa bị tập kích bất ngờ do đó sẽ rơi vào cục diện bị động đối phó dẫn đến khó tránh khỏi nguy hiểm khi cận chiến. Ấy vậy mà chỉ trong hơn nửa giờ chiến đấu, đám đồ sắt lại chịu thương vong vô số buộc phải rút lui để bảo toàn lực lượng, việc này đúng là quá đáng ngờ.

Một tổ chức phi chủng tộc hăng máu thế trung thành với tín ngưỡng đến cùng như đám "Đồ sắt vũ trụ", trừ khi bị tiêu diệt sạch không còn sót một ai, nếu không đừng mơ tới việc chúng chấp nhận bỏ cuộc, nay chúng lại có thể từ bỏ việc tiếp tục chiến đấu mà rút lui, thậm chí là dễ dàng để họ tiến hành cú nhảy siêu quang về hành tinh mẹ mà không báo thù! Điều này lại càng bất thường hơn nữa.

Nhưng, không đợi Hạo Trạch nghĩ ngợi lâu, câu hỏi của hắn đã có đáp án. Một đáp án khiến hắn bất ngờ tới mức không chuẩn bị kịp tinh thần để tiếp nhận!

"Vương đã quay trở lại!"

Hàng dài những kẻ được coi là quý tộc của chủng tộc Zombie đang xếp hàng tiếp đón sự trở lại của Khắc Liệt! Vua Zombie trẻ tuổi khát máu với năng lực chiến đấu phi phàm. Ánh mắt ái mộ từ các nữ binh sĩ Zombie đã từng kẻ vai sát cánh với Khắc Liệt trong các trận chiến không dấu nổi sự hưng phấn.

Vương của họ anh dũng thiện chiến, chỉ một thời gian ngắn đã thành công áp đảo sĩ khí của đám "Đồ sát vũ trụ", khiến chúng chấp nhận bỏ cuộc giữa chừng. Quả thật trên đời này không có gì có thể làm khó Vua Zombie!

"Vương, lần này chiến đấu với đám đồ sát, bên ta thiệt hại 50 Zombie thuần chủng và toàn bộ hệ thống đạn đạo của phi thuyền Tomax. Bên địch ước tính có khoảng 170 tên bị tiêu diệt, 200 phi thuyền khí bị bắn nát".

Hạo Trạch dùng giọng nói máy móc để báo cáo lại tình hình sau cuộc chiến cho Khắc Liệt. Hắn là chỉ huy quân đội trên tiền tuyến, đứng dưới một người nhưng trên vạn người. Tuy vậy hắn lại vô cùng nỗ lực phục Khắc Liệt - kẻ đứng đầu một chủng tộc lớn, từ nhỏ đã tắm mình trong máu tanh và rong ruổi trên khắp các chiến trường lớn trên vũ trụ, thủ đoạn của Khắc Liệt tàn độc khác hẳn về bề ngoài của y. Chính vì vậy trong hoàng thất zombie, chưa từng có kẻ nào dám xem thường y, dù y không phải con ruột của vị Vương đời trước mà chỉ là con của một Zombie bình thường, nhưng như vậy thì có sao chứ, Zombie chỉ coi trọng kẻ mạnh, dù hắn có thân phận thấp hèn nhưng nếu hắn có năng lực chiến đấu mạnh mẽ, hắn ta sẽ làm chủ tất cả! Ngay cả vương vị và quân đội!

"Hạo Trạch, Lần này ngươi có công không nhỏ trong trận chiến với đám "Đồ sát vũ trụ" nhưng ngươi cũng làm vuột mất Bạch Ngưng, để ả Huyết săn đó chết dễ dàng như vậy thật không khiến ta hài lòng!"

"Vương! Thuộc hạ xin nhận tội, xin Vương trách phạt!"

"Từ bây giờ ngươi hãy rút toàn bộ khỏi các chiến dịch trên Trái đất đi, ta sẽ cử Đồ Lang đi thay ngươi. Chuyên tâm làm một nhà khoa học của Zombie đi!"

"Vương, xin người xem xét lại, thuộc hạ..."

"Việc ta đã quyết ngươi không có quyền phản đối!"

"Thuộc hạ biết lỗi!"

"Hừ, lui đi!"

"Thuộc hạ cáo lui!"

"Sao vậy, phạm sai lầm lớn mà Vương vẫn tha tội cho ngươi, còn dám tức giận như vậy! Xem ra thì Vương đã quá dung túng cho ngươi, Hạo Trạch!". Đồ Lang là một cận vệ khác luôn đi bên người Khắc Liệt trong mỗi cuộc chiến, hắn ta so với Hạo Trạch càng nhiều kinh nghiệm chỉ huy hơn, nhưng đáng tiếc hắn không có cái đầu thông minh nhạy bén với thời cuộc như Hạo Trạch nên không được Khắc Liệt trọng dụng.

Lần này gã được cử đi thay thế vị trí chỉ huy của Hạo Trạch ở Trái đất, việc này cho thấy Vương đang bắt đầu nghi ngờ hắn! Hạo Trạch đang dần bị cảm giác lo sợ xâm chiếm. Chỉ cần Vương phát hiện ra hắn có ý đồ riêng, hắn chắc chắn sẽ bị "thánh phạt", Khắc Liệt sẽ không buông tha dễ dàng cho kẻ đã lừa gạt gã, kẻ đó nhất định sẽ phải chịu đau đớn tột cùng!

"Đồ Lang, ngươi đừng vội mừng. Ngươi cũng chỉ là kẻ chịu trận thay ta trong cuộc chiến ở Trái đất thôi. Tinh thể ở Trái đất bây giờ đang nghiêng về phía Vampire, chỉ bằng ngươi mà muốn đấu lại Vampire King's, đừng có không biết tự lượng sức mình như vậy!"

"Hạo Trạch, để xem ta và ngươi ai mới là kẻ thắng trong cuộc chiến ở Trái đất. Ngươi đã sa lầy vào đó hơn 20 năm mà vẫn không thành công, để thiệt hại biết bao binh tướng Zombie thuần chủng. Lần này lại thất bại trước một ả Huyết săn, để ả có cơ hội bỏ trốn, hèn gì Vương không còn xem trọng ngươi nữa. Nghe cho rõ đây, bây giờ là thời đại của Đồ Lang ta, chỉ một chủng tộc Vampire nhỏ nhoi, ta cần bản không xem chúng vào mắt. Hãy chờ ta tiêu diệt toàn bộ Vampire. Tới lúc đó ngươi sẽ không có cơ hội phục hồi lại danh dự ở tinh cầu Ossinit nữa đâu! Haha...".

Tiếng cười của Đồ Lang vang vọng khắp nơi mang theo dã tính và sự cuồng cuồng tanh máu, hắn vĩnh viễn không biết rằng, Vampire không đơn giản như hắn nghĩ. Nếu không, sao có chuyện Vương trực tiếp đến chỉ huy tác chiến trong cuộc "Cách mạng chủng tộc" 10 năm trước mà vẫn không thành công tiêu diệt được Vampire?

Estienne de Blois, hắn ta không đơn giản như người khác nghĩ! Tuyệt đối không!

"Chỉ huy, việc này..."

"Zack, ngươi không phải lo. Cuộc chiến này còn chưa tới hồi kết, ai thắng ai thua còn phải trông chờ vào thời gian..."

"Vâng, thuộc hạ hiểu!"

"Nào, cận vệ mới trung thành của ta. Ta cùng ngươi hãy đến trung tâm nghiên cứu xem xem, tên robot đã bắt được cùng với Kris bây giờ thế nào. Haha!"

Trong hầm giam kiên cố nhất của hoàng thành Zombie, một chút ánh sáng cũng không lọt vào được. Những bức tường được đúc từ thép vũ trụ dày cả thước cao vùn vút không thấy đường ra, xung quanh là cạm bẫy chí mạng có thể tiến ai đó tới thế giới bên kia một cách dễ dàng. Nơi đây, đã vào thì tuyệt đối không có ra, dù là ai đi chăng nữa!

Tại giữa phòng giam u tối, một người đàn ông với mái tóc màu bạch kim dài buông xuống hai vai đang bị những sợi xích điện lớn quấn chặt khắp người. Mỗi cử động nhẹ của cơ thể cũng đủ để loại xích này găm sâu vào da thịt tới tận xương. Nhưng người đang bị trói kia vẫn vô cùng ung dung, không chút rên la, dường như không hề biết đau đớn, hoặc cũng có thể là cảm thấy chúng chỉ như mấy món đồ chơi vặt vãnh không đáng lưu tâm.

Khắc Liệt lặng lẽ quan sát biểu hiện của Estienne qua màn hình 3D, nhưng thứ mà hắn muốn thấy có lẽ vĩnh viễn cũng không thể thấy được, đó là vẻ mặt bất lực của Estienne khi đau đớn bủa vây, vẻ thống khổ của hắn khi không còn đủ sức thoát khỏi trói buộc của gã, nhưng...hoàn toàn không có, nét mặt của Estienne quanh năm cũng không thay đổi, mãi mãi bình thản, mãi mãi đẹp tuyệt luân với thời gian!

"Khắc Liệt, còn loại hình tra tấn nào mau mang ra hết đi. Ta chơi cùng ngươi!". Đức ngài Estienne nhẹ giọng cất lời với chiếc camera ba chiều trong góc phòng, ngài nhếch môi cười khiêu khích mặc cho chân tay đang bị xích điện quấn chặt. Máu chảy lênh láng khắp căn phòng giam cũng không khiến Estienne có một chút chột vật nào. Ngược lại, dường như dòng máu đang từng phút chảy xuống kia lại càng tô đậm thêm cho vẻ ngoài quyền rũ mà nị của ngài.

"Estienne, ngươi nên nhớ, một khi Vampire bị rút hết máu sẽ chẳng khác nào một chiếc xác khô vô hồn. Ngươi đang thách thức ta rút hết máu của ngươi sao?"

"Ngươi sẽ không làm như vậy, Khắc Liệt! Ta hiểu ngươi hơn ai hết!"

"Khốn khiếp! Estienne, ngươi cho rằng với hoàn cảnh của mình bây giờ, ngươi còn có quyền ngä giá với ta sao?"

"Để xem...câu kết với kẻ đứng đầu của "Đồ sát vũ trụ" chỉ vì truy bắt ta. Ngươi đã cho chúng lợi ích gì? Để ta đoán nhé, là một vài tinh cầu thuộc địa của Zombie ? Hay là...công thức chế tạo "vũ khí nguyên tử phức hợp" quan trọng nhất của chủng tộc Zombie?"

Hạo Trạch: "..."

"Xem ra cái giá phải trả không hề nhỏ nhĩ? Bắt được ta, ngươi cho rằng có thể lấy lại được gì?"

"Estienne, ngươi không rõ giá trị của bản thân mình với Vampire? Một khi ngươi chết, bọn chúng sẽ như rắn mất đầu, hoảng loạn lo sợ. Tới lúc đó không cần tới Zombie thuần chủng, chỉ cần "binh đoàn xác sống" cũng đủ sức diệt gọn các ngươi rồi!"

"Vampire sẽ không suy yếu, kể cả khi ta không còn!"

"Haha, tự tin như vậy? Không lẽ, chủng tộc Vampire có đường lui khỏi Trái đất khi bị Zombie đuổi giết? Hay là nói...các ngươi thực sự không bao giờ chết hoàn toàn?"

Ngươi biết không Estienne, so với việc bắt được ngươi, ta lại càng có hứng thú với nguồn gốc của Vampire. Vì sao sau khi ngươi thức tỉnh tại căn hầm đó, hàng loạt Vampire khác cũng thức tỉnh, nhưng lại không phải ở Trái đất mà là ở khắp mọi nơi trong vũ trụ?. Sau đó vì sao bọn chúng lại đồ bộ hàng loạt lên Trái đất và tôn sùng ngươi làm vua? Rốt cuộc thì ngươi tới từ đâu? Sao ngươi lại bị phong ấn trong một lăng ngục ở Ai Cập cổ đại?. Điều ta muốn biết rất nhiều, rất nhiều...

"Khắc Liệt, đôi khi biết nhiều quá cũng không hề tốt đâu. Ngươi vẫn nên ngoan ngoãn làm vua Zombie của ngươi thì tốt hơn là cố gắng tìm hiểu về nguồn gốc của Vampire"

"Estienne, dù ngươi không nói ta cũng có cách khiến ngươi phải mở miệng. Ngươi đã rơi vào tay ta, tính mạng của ngươi bây giờ do ta định đoạt!"

"Khắc Liệt, thật ra thì điều ngươi muốn là sinh mệnh vĩnh hằng giống Vampire phải không? Muốn tìm hiểu nguồn gốc của Vampire để nắm được lý do khiến cho bọn ta mãi mãi bất tử phải đúng chứ? Nhưng ta khuyên ngươi nên từ bỏ ý định đó đi, bởi vì Vampire đã định sẵn là chủng tộc duy nhất trong vũ trụ...có khả năng bất tử với thời gian rồi! Sẽ chẳng thể có một chủng tộc khác có khả năng như vậy đâu!"

"Estienne, ngươi có biết vì sao ta phải hy sinh nhiều thứ như vậy chỉ để bắt được ngươi không? Là vì...Ngươi quá thông minh, quá hiểu lòng người, một ngày ngươi còn tồn tại thì giấc mơ bá chủ Ngân hà của ta mãi mãi cũng sẽ không thực hiện được. Vì vậy, ngươi sẽ phải biến mất khỏi lịch sử vũ trụ! nhưng...chưa phải lúc này!"

Estienne:"..."

Sinh mệnh vinh hằng, bất lão bất tử. Cuộc sống trôi qua như một khoảnh khắc màu nhiệm. Không ai đoán trước, không ai sánh vai, mãi mãi chỉ có một mình, cô độc đối mặt với vạn kiếp xoay vần. Estienne de Blois, đức vua cao quý của chủng tộc Vampire hùng mạnh đã trải qua cuộc đời như vậy. Đẳng đẳng suốt bao năm tháng, ngồi ở trên cao, dù làm gì cũng có khuôn phép ràng buộc, cuộc sống ấy dần lấy đi ở ngài sự nhiệt huyết, biến ngài trở thành kẻ cô độc nhất thế gian. Cho tới một ngày, có một cô gái bước đến...cô gái cứu ngài khỏi vực thăm thẳm tối, để ngài nhận ra rằng, sinh mệnh bất lão cũng có những bước sóng nhỏ...dù rất mờ hồ nhưng mãi mãi cũng không thể nhạt phai!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Săn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Asland

Căn cứ của loài người ở "vùng đất tái sinh"

Kris đang đi lòng vòng quanh phòng nghiên cứu, cậu vô cùng lo lắng cho sự an toàn của Bạch Ngưng. Sau khi thành công trốn thoát khỏi lãnh địa Zombie cùng với cận vệ của Dương Kỳ Phong, Kris và Asland quay trở lại căn cứ chờ đợi Bạch Ngưng theo đúng lời dặn dò của cô nhưng mãi cho tới thời điểm này cậu vẫn không thấy bóng dáng của Bạch Ngưng đâu cả.

"Asland, mày thử đoán xem liệu có phải chị ấy bị Zombie tóm rồi không? Cái gã khốn Hạo Trạch đó luôn giữ ý niệm muốn biến Bạch Ngưng thành tay sai đắc lực, tao chỉ sợ chị ta lại rơi vào tay gã một lần nữa thôi!"

"Chủ nhân, hay chúng ta cùng đến lãnh địa Zombie một lần nữa?"

"Mày muốn chết thì đi đi, tao vẫn còn chưa muốn chết đâu. Với năng lực của tao và mày bây giờ, tới đó nạp mạng hả?"

"Vậy chúng ta tìm người giúp đỡ?"

"Ài? Mày cho rằng ai muốn tới giúp chúng ta, họ còn muốn sống thêm vài năm nữa, ai dại dột chạy tới lãnh địa Zombie để cứu người chứ!"

Asland: "..."

"Bạch Ngưng là người thông minh, hơn nữa chị ấy lại có năng lực chiến đấu mạnh như vậy, tạm thời lũ Zombie không dám động đến chị ấy đâu. Tao nghĩ, cách tốt nhất bây giờ là mau chóng liên lạc với Tổng bộ đi, mày không nhớ lúc chúng ta ở lãnh địa Zombie, đám khốn khiếp đó đã nói gì sao? Vương của bọn chúng tới rồi, là vua Zombie đấy! Gã khốn khiếp khiến loài người chúng ta phải sống chui lủi như lũ rệp tại vùng đất lạnh giá này. Nhất định phải tìm cách giết chết gã!"

"Chủ nhân, vua Zombie không phải người dễ tiêu diệt vậy đâu ạ, hắn ta mạnh tới mức không ai địch nổi. Chỉ bằng chúng ta...chẳng khác nào lấy trứng chọi đá!"

"Mày ngốc sao, ai điên mà đi phân cao thấp với một tên khát máu như vậy. Người thông minh phải so trí óc, hiểu không? Mà tao thấy, mấy ngày nay mày hơi lạ đó Asland, trước đây mày có bao giờ ca ngợi ai ngoài Estienne đâu, sao giờ lại đi khen vua Zombie vậy? Còn nữa, có phải hồng hóc linh kiện nào không, bây giờ nẫu ăn dở tệ! Mau để tao coi xem, mở hộp năng lượng ra đi!"

"Chủ nhân, tôi đâu có sao! Chỉ là tôi đang đánh giá theo quan điểm chung thôi. Cá nhân tôi đương nhiên vẫn tôn sùng quý ngài Estienne rồi!"

"Hừ..."

"Rõ ràng có cái gì đó mà...sao tự nhiên không nghĩ ra nhỉ. Tên nhóc Asland này...chắc chắn đang dấu diếm mình điều gì!". Kris là người tạo nên Asland, so với người khác, cậu hiểu Asland hơn bất cứ ai...ấy vậy mà từ lúc đưa Asland thoát khỏi lãnh địa Zombie, cậu bắt đầu cảm thấy, con robot của mình, có gì đó thay đổi rồi, nhưng cụ thể ở đâu thì Kris vẫn chưa thể nhìn ra được!

Kris quyết định sẽ đến Tổng bộ loài người thêm một lần nữa. Cậu tính nhờ thủ lĩnh loài người Dương Kỳ Phong giúp đỡ trong việc tìm kiếm tung tích của Bạch Ngưng. Nhưng trước hết cậu cần phải xác nhận lại một việc quan trọng hơn. Có ai đó nói cho cậu biết vì sao phòng thí nghiệm của cậu vốn sạch sẽ ngăn nắp bây giờ trông lại như bãi rác công cộng thế này không?

"Asland, dường như đã có ai đó đã ở trong căn nhà này cùng với Bạch Ngưng khi chúng ta tới tổng bộ. Phòng thí nghiệm của tao đã bị đảo tung lên, các thiết bị nghiên cứu hồng hóc nghiêm trọng. Bạch Ngưng vốn không có hứng thú với các nghiên cứu của tao, mày nói xem, sao chị ấy có thể phá nát chúng thành ra như vậy chứ! Quá vô lý rồi!. Thêm vào đó, giờ tao mới nhớ ra, dường như lúc ở lãnh địa Zombie, Bạch Ngưng có dặn chúng ta đi trước để chị ấy chờ một người nào đó thì phải? Liệu, cái người chị ấy chờ và người sống trong căn nhà này có phải là một không?"

"Rất có thể thừa chủ nhân! Nhưng đó là ai mới được?"

"Vậy tao mới nói, người mà Bạch Ngưng tin tưởng cho vào trong nhà, lại cùng chị ấy tới lãnh địa Zombie cứu hai chúng ta, nhất định phải tìm hiểu kỹ về người này, biết đâu có thể cứu được Bạch Ngưng cũng nên!"

"Đúng vậy chủ nhân!"

Kris và "Asland" tới Tổng bộ để gặp Dương Kỳ Phong. Trên đường đi, Kris không ngừng lải nhải về vị khách đã sống trong nhà cùng Bạch Ngưng khi họ đi vắng. Cậu vô cùng hiếu kì về người này, rốt cuộc là ai mới được? Chẳng lẽ là người quen của Bạch Ngưng? Nhưng chị ấy là cơ thể ngủ đông trong quan tài ngọc suốt 20 năm, người quen chắc hẳn đã bỏ mạng toàn bộ trong "thế chiến Zombie" rồi, khi tỉnh lại thì ngoài cậu và Asland ra Bạch Ngưng có còn quen ai đâu? Chẳng lẽ là người của gia tộc Bạch Huyết, không thể nào...họ chết hết rồi mà!

Các đáp án không ngừng quay vòng vòng trong đầu Kris cho tới khi cậu và Asland tới Tổng bộ.

Lúc họ tới, Dương Kỳ Phong vừa mới từ tiền tuyến trở về. Kris trực tiếp đến phòng làm việc của ông ta để bẩm báo công việc.

"Thủ lĩnh, tôi muốn nhờ ngài hỗ trợ tôi tới lãnh địa Zombie cứu Bạch Ngưng ra. Chị ấy đã tới cứu tôi, giờ lại bị Zombie bắt đi, tôi không thể khoanh tay đứng nhìn được!"

"Bình tĩnh đi Kris, cậu không thử nghĩ xem lãnh địa Zombie có bao nguy hiểm, tôi không thể để cậu mạo hiểm được. Việc cứu Bạch Ngưng, chúng ta sẽ nói sau!"

"Còn chần chờ nữa thì chị ấy sẽ bị cải tạo thành Zombie mất. Hạo Trạch đã nghiên cứu ra chủng virus mới có khả năng gây nhiễm độc Zombie trên cơ thể của Huyết sản rồi, chờ tới lúc loại virus này được đưa ra chiến trường thì "vũ khí chiến đấu" duy nhất của loài người cũng sẽ trở thành Zombie hết!"

"Cậu nói sao? Bọn chúng đã tìm ra chủng virus mới?"

"Đúng vậy, chính mắt tôi và Asland đã thấy Hạo Trạch dùng thử chủng virus này ngay trên người của một Huyết sản loài người. Chỉ vài phút sau đó Huyết sản kia đã biến thành một Zombie vô hồn chịu sự sai bảo của hắn ta. Nếu không nhanh chóng ngăn cản, e rằng cuộc chiến với Zombie sau này, chúng ta... lãnh ít đỡ nhiều!"

"Việc này vô cùng nghiêm trọng! Trước tiên cậu phải quay trở lại căn cứ để nghiên cứu vaksin phòng ngừa chủng virus mới này ngay! Những việc khác tôi sẽ tự lo liệu!"

"Không được, tôi phải cứu Bạch Ngưng trước! Khi chị ấy an toàn trở về nhà, tôi mới tiến hành nghiên cứu vaksin phòng bệnh"

"Kris, cậu cho rằng có thể cứu cô ta? Có lẽ bây giờ cô ta đã bị Vua Zombie đưa về hành tinh Ossimit rồi. Cậu tới đó cũng vô dụng, mau về hoàn thành việc nghiên cứu của mình đi!"

"Thủ lĩnh...vậy là ông đã biết vua Zombie đến Trái đất? Sao ông biết hắn ta đưa Bạch Ngưng đi mà không cứu chị ấy. Chị ấy đã bất chấp nguy hiểm tấc mạng để tới cứu tôi..."

"Kris, cậu phải biết...Bạch Ngưng dù là Bạch Huyết nhưng cô ta không có ý niệm chiến đấu vì loài người, cô ta chỉ muốn sống yên ổn, người như vậy, Dương Kỳ Phong tôi không muốn cứu! Cô ta sống chết thế nào tôi không quan tâm!"

"Thủ lĩnh! Chị ấy tuy ham sống sợ chết nhưng là người trọng tình trọng nghĩa, ai giúp chị ấy một thì chị ấy sẽ đáp trả lại một trăm, xin ngài hãy lập tức đi cứu chị ấy! Nếu không, tôi tuyệt đối không nghiên cứu vaksin loại mới!"

"Kris, cậu còn quá trẻ...suy nghĩ vẫn còn bộc trực. Hãy về căn cứ suy ngẫm cho tốt, Asland tạm thời sẽ ở chỗ chúng tôi!"

"Thủ lĩnh, ngài đang uy hiếp tôi?"

"Ta đang cho cậu cơ hội! Kris, phải nắm bắt tốt cơ hội mới mong có thể sống sót được ở thời đại này!"

Phòng nghiên cứu của Hạo Trạch

"Chỉ huy, tên robot này vô cùng ngoan cố. Nó không chịu mở miệng khai ra nơi Bạch Ngưng cất quan tài ngọc và thanh Huyết chùy. Thuộc hạ đã sử dụng nhiều biện pháp rồi nhưng bất thành...thuộc hạ nghĩ, chúng ta nên tháo hộp năng lượng, tiện đó phá hủy luôn "hạch tinh thể" cho nó trở thành đồng sắt vụn!"

"Khôn khiếp, lũ Zombie xấu xí, thả ta ra. Các người dám mạo danh ta làm ra một Asland giả đi bên cạnh chủ nhân, làm hủy hoại thanh danh của Asland này, tiểu thư Bạch Ngưng và chủ nhân nhất định sẽ không tha cho các người!"

"Loại robot gia đình như mày thì có thanh danh gì chứ, ngoài việc quét dọn và nấu cơm...mày còn có năng lực nào khác sao? Ngủ xuân!"

"Hạo Trạch, người không được phép phi báng thanh danh của robot, bọn ta là những sản phẩm hoàn mỹ nhất được chế tạo để thực hiện sứ mệnh cao cả là chăm sóc chủ nhân, đám Zombie không có não như các người sao hiểu được giá trị cao quý của "việc nhà" chứ!"

"Câm miệng!"

"Người cho rằng người nói như vậy thì ta sẽ cảm sao? Đừng mơ, ta cứ nói, ồn ào chết người. Mau thả ta ra!"

"Zack, mau đập nát thiết bị cảm ứng giọng nói của nó đi!"

"Chỉ huy, bên ta đã tìm nhưng vẫn chưa thấy bộ phận cảm ứng giọng nói của con robot này. Có vẻ như nó không được chế tạo từ thiết bị bình thường thừa ngài!"

Hạo Trạch:"..."

"Asland, nếu mày không nói cho tao biết nơi cất giấu chiếc quan tài, mày có tin hay không...tao sẽ cắt rời mày thành từng khối đem nung chảy ngay lập tức!"

Asland:"...". Chủ nhân, tiểu thư Bạch Ngưng, tôi tuyệt đối không chịu khuất phục trước thế lực tàn ác đâu, xin hai người hãy tin tưởng ở tôi! Asland là robot gia đình dũng cảm nhất...hoàn mỹ nhất. Cả đại lục không ai sánh bằng...haha...

"Cư nó ra!"

Asland:"...". Tính làm thiệt hại? sao đã mạn quá!

"À thì...thật ra mà nói, tôi chỉ là một con robot, cũng không biết nhiều đâu, quan tài ngọc đó...hiện đang ở ...chỗ...chỗ của ngài Estienne...đúng...chính là chỗ đó!

Phù! Minh thông minh quá, tiểu thư Bạch Ngưng chắc chắn phải tự hào về mình lắm. Tên nhóc robot này đang ra sức ảo tưởng về trí thông minh của mình mặc kệ sự kinh ngạc của Hạo Trạch và gã cận vệ của hắn.

"Người nói, Estienne đã đem nó đi? Các người gặp hắn ta rồi? Nói mau!"

"Ừc..."

-----tôi là chuỗi âm thanh phân cách tiếng nuốt nước bọt của tên nhóc robot Asland---- -----

"Toi rồi, lộ rồi!"

"Mày muốn thành đồng sắt vụn ngay bây giờ?"

Asland:"...", tuyệt đối không!

"Ngài Estienne đã cử người tới lấy. (Huhu, xin lỗi ngài Estienne, tôi rơi vào thảm cảnh rồi, buộc lòng phải nói dối thôi, mong ngài đừng để bụng! Tôi cũng hết cách rồi!)

"Nói cụ thể ra..."

"Híc, chuyện là thế này...trong một buổi chiều... trăng thanh gió mát, tiếng dế kêu meo... meo ở ngoài cánh đồng, tôi đang thơ thẩn chuẩn bị bữa tối và..."

"Xoẹt...Xoẹt...tiếng cửa điện vang lên báo hiệu ai đó sắp bị cắt rời!"

"Tóm lại là ngài Estienne đã phát hiện ra chiếc quan tài nằm trong tay của chúng tôi nên cho người tới lấy, tiểu thư Bạch Ngưng nói để quan tài trong nhà sẽ đem đến vận rủi nên đã trả luôn cho bọn họ rồi!"

"Bạch Ngưng có nói với mày ý nghĩa của những ký tự trên quan tài không?"

"Không...cô ấy chẳng nói gì!"

"Thật chứ?"

"Tuyệt đối là sự thật, không chút dấu điểm..."

"Zack, người có tin lời nói của con robot ngu ngốc này không?"

"Chỉ huy, thuộc hạ nghĩ nó không dám nói láo đâu! Hơn nữa, loại robot gia đình thường có trí tuệ vô cùng thấp kém...con robot này chắc chắn cũng không ngoại lệ!"

"Vậy được rồi. Đập bể "hạch tinh thể" của nó rồi đem quăng ra bãi rác quân sự đi!"

Asland:"..."

Ế! Các người đã hứa không giết ta mà, sao lại nuốt lời, vỡ hạch tinh thể ta sao sống nổi chứ, huhu, chủ nhân...tiểu thư Bạch Ngưng...mau tới cứu tôi!

Vậy là trong một buổi chiều tà ở tỉnh cầu Ossimit, một con robot gia đình nọ đã anh dũng hy sinh...đầu bị đập bể, xác nằm chổng gọng tại bãi rác quân sự lớn nhất tỉnh cầu Ossimit. Trước lúc hấp hối, Asland ngước lên nhìn bầu trời...nó cảm thấy xây xẩm mặt mày...thế nào mà nhà cửa lại lộn ngược thế này...óe...hình như mọi thứ...đều đảo ngược thì phải...hình như mình hoa mắt rồi...hoa mắt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Sát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Năng Lượng Siêu Hình

Tác giả: Mực Nguyệt

"Estienne, ngươi vẫn không định nói cho ta biết về nguồn gốc của Vampire à! Đã là ngày thứ 5 rồi, sự kiên nhẫn của ta cũng có giới hạn thôi, nếu hôm nay ngươi không nói, ta sẽ đem thủ cấp của ngươi tới để đồ Huyết tộc. Tới lúc đó, gia tộc Blois sẽ loạn lên, hẳn là sẽ rất thú vị!"

"Khắc Liệt, nói được thì phải làm được. Đầu còn trên cổ ta, ngươi muốn lấy lúc nào ta cũng sẵn lòng tiếp đón!"

"Estienne, có phải sống quá lâu nên bắt đầu không sợ chết rồi không? Ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi?"

"Có muốn giết hay không trong lòng ngươi rõ nhất, không phải sao?"

Quý ngài Estienne de Blois bị nhốt trong ngục tới nhiều ngày bắt đầu nảy sinh những ý niệm xấu xa.

Ngài chán chường tới mức chẳng thèm ngủ nữa. Trước đây, việc vui thú nhất của ngài là ngồi quan sát tình hình chiến trường qua không gian ảo, sau đó, nếu tâm tình vui vẻ, ngài sẽ góp ý đôi ba câu với các chỉ huy ở tiền tuyến, ví dụ như: "Nên tấn công tạt sườn, công kích theo địa phận ranh giới phía nam, nếu có thể, bắt cóc con tin rồi đe dọa thủ lĩnh của chúng cũng không tồi!" hay như : "trục tiếp ép sát chúng vào biên giới phía tây, cô lập thông tin liên lạc, bắt sống rồi đem chúng tới phòng thí nghiệm cho đội nghiên cứu chơi một chút...!". Và tất nhiên, những lời ngài nói được các vị chỉ huy ghi nhớ kỹ, họ đem nó làm phương châm tác chiến và chưa bao giờ gặp thất bại. Chính vì lẽ đó, ở đồ đồ Huyết tộc, nơi các Vampire thuần huyết sinh sống luôn có một tin đồn rất kì quái rằng "Đức vua Estienne là kẻ khát máu man rợ!". Haiz! Tiếng xấu đồn xa, quý ngài Estienne vì vậy mà bị ghê lạnh, chẳng ai thèm chơi với ngài, vì ai trong số họ cũng cho rằng ngài rất đáng sợ, độc ác, là hồn quân ác bá trong truyền thuyết! Những lúc như vậy, quý ngài nào đó chỉ còn cách chui vào trong quan tài thờ thần đêm cửu với ước muốn được đi gặp Chu công!

Vậy mới nói cuộc sống cũng thật bi ai! Chiều lòng người là việc khó khăn cỡ nào chứ!

Bị Khắc Liệt bắt nhốt tra tấn, máu trên cơ thể cũng sắp cạn, quý ngài nào đó vô cùng phiền muộn. Ngài tự nhiên nhớ tới cô gái của ngài! Không biết...có thể thoát khỏi nơi đó không?

Khắc Liệt thấy Estienne không trả lời câu hỏi của hắn, hắn bắt đầu hoài nghi, liệu có phải tên Vampire này đang có âm mưu trốn chạy? Canh phòng của ngục thất này cao tới mức một con ruồi cũng không lọt qua, Khắc Liệt áp chế cảm giác hoài nghi xuống, hắn không cho rằng bất cứ một ai có khả năng thoát khỏi đây. Đừng nói đến trốn thoát, ngay cả tới di chuyển khỏi vị trí cũng đều bị giám sát kĩ lưỡng, nhất cử nhất động của Estienne đều nằm trong tay hắn!

"Bạch Ngưng, cô gái ngươi không màng nguy hiểm tới cứu đó, bây giờ...ngươi muốn biết cô ta ra sao rồi không?"

"..."

"Vực thăm dung nham, chín phần là tan xác, ngay cả xương cốt cũng không còn! Estienne, ngươi bất chấp hiểm nguy vì cô ta, vì sao vậy?"

"Khắc Liệt, nếu không muốn chết thì biến đi, trước khi ta nổi giận, hiểu chứ?"

Ánh mắt của Estienne híp lại, sát khí bắt đầu tỏa ra nồng đậm như những mũi dao vô hình bén nhọn bắn ra tứ phía, nộ khí dồn dập khiến Khắc Liệt không tự chủ được lùi lại.

Cảm xúc đột ngột thay đổi của Estienne khiến Khắc Liệt kinh ngạc. Hắn luôn cảm thấy tên Huyết tộc trước mặt có vẻ lười biếng, ấu trĩ nhưng không ngờ đó chỉ là ngụy tạo, con người thật của Estienne có lẽ cũng không khác gì, khát máu và âm hiểm!

Trên thế gian này có một số người bề ngoài luôn vui vẻ vô hại, nhưng khi chạm tới giới hạn của họ, bạn mới nhận ra, sự vô hại đó chỉ là vỏ bọc mà thôi...rất không may, Estienne lại chính là người như vậy!

"Estienne, có phải rất bất lực không, nhìn thấy cơ hội trốn thoát hiện ngay trước mặt nhưng lại không thể chạy trốn, thậm chí không cứu được à ta, hồi hận không!"

Estienne không thèm nhìn gã, ngài cúi đầu nhắm mắt, cười khinh miệt. Loại dương đông kích tây này mãi mãi không áp dụng được với ngài. Nắm chặt tay, một cổ khí tức dần ngưng tụ quét về phía Khắc Liệt.

Khắc Liệt đột nhiên lùi lại, bước chân của hắn bắt đầu lao đảo. Một cỗ tanh ngọt xộc lên khoang miệng khiến hắn khiếp đảm. Áp chế tia máu trong miệng, hắn xiêu vẹo bước khỏi căn phòng giam. Nhìn thấy hắn mặt không chút huyết sắc đi ra, một thủ vệ vội bước tới đỡ, lúc này vua Zombie mới phun ra một búng máu tươi. Hai mắt hắn trừng lớn không thể tin nổi, rốt cuộc thì... vì sao hắn ta lại có "năng lượng siêu hình"! Loại năng lượng này đã biến mất vào năm Hồng nguyên thứ một vạn, khi vũ trụ tái thiết lập lại quỹ đạo, vì sao hắn ta lại có thể điều khiển dòng năng lượng này? Không lẽ...

"Vương, người không sao chứ?" Thủ vệ nọ hốt hoảng, hẳn ta không ngờ có kẻ dám đả thương Vương ngay tại tòa thành Zombie! Hơn nữa Vương mạnh mẽ như vậy, ai có thể đả thương ngài? Người trong ngục giam kia rốt cuộc là ai?

"Lập tức gọi Nghi trọng tới! Ta có việc muốn hỏi ông ta. Mặt khác, việc hôm nay người nhìn thấy tuyệt đối im lặng cho ta, rõ chưa?"

"Thuộc hạ hiểu, Vương!"

(Giải thích chú: "Nghị trọng" ở đây là người nắm giữ bí mật của tỉnh cầu Ossinit đồng thời là người duy nhất biết đến sự tồn tại của "Năng lượng siêu hình"! Cái này do ta chém, hehe!)

"Vương, người cho gọi thần!"

"Bujias! Ông nói xem, "năng lượng siêu hình" có tồn tại trên đời hay không?"

"Theo lý thuyết mà nói thì không, Vương, những lời đồn đại về nguồn năng lượng này không ngừng tăng lên nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa ai nhìn thấy và điều khiển được "năng lượng siêu hình"!"

"Ý ông là có người có "năng lượng siêu hình"?"

"Thần cũng không chắc, nhưng theo lịch sử vũ trụ ghi lại, một vạn năm trước đây có một tinh cầu nhỏ nằm ở phía nam đã nhận được nguồn năng lượng bức xạ plasma cao thế từ vụ phóng điện nguyên tử Abba, bề mặt tinh cầu này bị hấp nóng hoàn toàn, mọi sinh vật có sự sống đều bị hủy hoại, hàng loạt các phản ứng điện hóa phóng xạ đã diễn ra suốt nhiều năm liền khiến cơ cấu vật chất nơi đây bị biến đổi hoàn toàn. Người ta cho rằng dòng "hăng lượng siêu hình" cũng từ đó mà hình thành.

Điều đáng nói là, các sinh vật trên tinh cầu này không lâu sau đó bắt đầu sống lại, chúng điên cuồng hấp thu dòng năng lượng và trở nên lớn mạnh không ai địch nổi. Tinh cầu được hồi sinh, chẳng mấy chốc nơi đó đã trở thành chúa tể vũ trụ, không ai dám xâm phạm. Nhưng vào năm Hồng nguyên thứ một vạn, vũ trụ tái thiết lập lại quỹ đạo, tất cả mọi thứ đều bị chôn vùi vĩnh viễn, tinh cầu đó cũng bị hố đen nuốt trọn, "hăng lượng siêu hình" biến mất không một dấu tích! Từ đó cho tới nay, không còn ai nhắc tới "hăng lượng siêu hình", nó đã chìm vào vòng xoáy của lịch sử vũ trụ rồi!

Vương, vì sao ngài lại hỏi về việc này?

"Bujias, ông chắc chắn rằng không còn ai sống sót sau năm Hồng nguyên thứ một vạn chứ?"

"Tuyệt đối không! Tất cả đã hóa thành cát bụi, sự sống bị hủy diệt hoàn toàn, bắt đầu một chu kỳ khai sáng mới!"

"Được, ta hiểu rồi, lui đi!"

"Thần, cáo lui!"

Khi Nghi trọng rồi đi, nỗi lo sợ càng lan tràn trong Khắc Liệt. Hắn cảm thấy giữa Estienne và năng lượng siêu hình có một mối liên hệ nào đó rất mơ hồ. Bởi vì trong khoảnh khắc vừa rồi hắn rõ ràng thấy Estienne không hề nhúc nhích, vậy thì vì sao hắn lại bị thương? Hơn nữa vết thương không hề nhẹ, nếu không phải hắn đánh hơi thấy mùi nguy hiểm và lập tức lùi lại thì giờ có lẽ hắn đã là một cái xác không hồn!

"Estienne...ngươi...rất cuộc...là ai?"

— — —

Tại khu vực phụ cận tòa thành Zombie, một nữ Zombie gây yếu tiểu tụy đang tựa người vào lan can tòa nhà cao tầng.

Ngược đầu lên trên cao, nữ Zombie no bất hạnh rên lên.

"Mẹ nó, hoa mắt hay sao! Nóc nhà gì lại cắm xuống đất, móng nhà lại hướng lên trời! Quan trọng hơn là...cái nơi quá quý này, người đi đường chân hoàn toàn không chạm đất, mắt đất rõ ràng nhìn thấy nhưng chạm không được! Có ai có thể giải thích cho cô hiểu chút không?"

"*E&=&&+ &..." (Ê, cô sao vậy? Trời sắp tối rồi, còn không mau về nhà! Khoan đã, nhìn người thế này chắc mới tới kinh đô lần đầu đúng không? Nào, nào lại đây, tôi giới thiệu với cô đôi chút...!)

"Bà chị à! Rốt cuộc chị hót cái gì vậy, tôi nghe không hiểu???"

"*-)/!!/!++!+@?€?&!?! " Không phải đầu óc có vấn đề chứ?, ôi, xui xẻo tận mạng, cả ngày không gặp được ai, bây giờ cứ tưởng lừa được một đứa! Không ngờ đầu óc lại có vấn đề!

Nói xong hồi hã bỏ đi chẳng thèm quan tâm cô gái nọ đang ú ớ như gà mắc tóc vì không hiểu chị ta nói gì!. Ông trời, sao ông nỡ đối xử với con như vậy, khó khăn lắm mới lột thân được tới đây, giờ nghe người ta nói mà y như coi phim hàn mà không có sub vậy! Bất đồng ngôn ngữ, bất đồng ngôn ngữ nghiêm trọng!

Nữ Zombie ngửa mặt lên trời hít khí lạnh lần ba, trái tim đau xót vô vọng. Nhìn quang cảnh chung quanh, đây ắt hẳn là một con phố tấp nập người qua kẻ lại, tất cả đều là Zombie thuần chủng, nền da xám trắng, hoa văn chìm nổi, ngôn ngữ của Zombie! Tất cả làm cho nữ Zombie nọ điên đầu!

Bỗng có một tên Zombie mặt mũi lem lem bụi bẩn, quần áo rách rưới chạy đến. Hắn ta nhìn một lượt quanh nữ Zombie nọ rồi bất thành linh đập bốp vào vai cô, hân cất tiếng cười khùng khục

"*€&!#:-)# Người mới hã, đói không? Mau theo tôi! Sau đó còn khoác tay ra hiệu cho cô đi theo

"Hình như muốn mình theo thì phải? Quần áo này, không phải chứ...ăn mỳ cái bang? Mẹ nó...Zombie cũng có ăn mỳ?"

"*€&!#!! Còn đứng ngẩn ra đó làm gì, không nhanh là "com" cũng không có mà ăn đâu!

Được rồi, cô có thể hiểu được, anh bạn Zombie này chắc nhầm tưởng mình là...ăn mỳ giống anh ta. Mặc dù quần áo có chút rách nát thật nhưng Bạch Ngưng này đường đường là một Huyết sắc lầy lùnh, một đạo chích xuất quỷ nhập thần...cũng có ngày rơi vào thảm cảnh phải đi tranh ăn với đám ăn mỳ!

Haiz, cuộc sống ngày càng thụt lùi mà! Khó khăn lắm mới thoát chết từ quỷ môn quan quay trở về lại được thăng cấp nên làm ăn mỳ...Bạch Ngưng, cô cũng có ngày hôm nay!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Bãi Rác Quân Sự

Theo chân tên Zombie rách rưới như xơ mướp cuối cùng thì Bạch Ngưng cũng an toàn tới được một địa phương nhìn trông có vẻ tương đối quen thuộc với nhân loại như cô...bãi rác!

Nói là bãi rác thì cũng không đúng, nơi này ngoại trừ có chút hoang tàn tiêu điều ra thì chẳng có vẻ gì là giống bãi phế thải cả. Tàu vũ trụ, oto cảm biến tự động, súng lazer,...hàng loạt vật liệu quân sự loại hai đã bị vứt bỏ nằm ngổn ngang biến nơi đây thành một bãi rác quân sự khổng lồ, đồng thời khu vực này cũng là nơi cư trú của "tập đoàn ăn mỳ" nức tiếng tòa thành Zombie!

Bây giờ là khoảng thời gian đám người này tụ họp chuẩn bị ăn tối, bãi rác quân sự bỗng náo nhiệt hơn hẳn. Bạch Ngưng được tên Zombie kia kéo vào đám đông, ánh trắng màu xanh lam tà tà trên bầu trời khiến không khí trong bãi rác quân sự này có chút quỷ dị hắc ám

Tinh cầu Ossinit nằm cách trái đất khoảng ba triệu năm ánh sáng, ở đây thời gian trôi không theo quy luật như Trái đất. Do nằm ngoài Hệ mặt trời nên tinh cầu này vốn không nhận được lượng bức xạ từ ngoại mà thay vào đó, chùm ba "vệ tinh tự nhiên" của tinh cầu làm nhiệm vụ phản quang ánh sáng và đốt nóng bề mặt làm cho hành tinh này cũng có chút nhiệt độ, đương nhiên nền nhiệt luôn duy trì ở mức thấp hơn so với Trái đất, có thể chính vì nguyên nhân đó nên khi mới đặt chân tới đây, Bạch Ngưng luôn có cảm giác rét run!

Không có áp lực cùng khí quyển nên vạn vật luôn lơ lửng, mọi thứ đảo lộn ngược với trật tự bình thường. May mà cơ thể của Zombie thích ứng linh hoạt với hoàn cảnh, bằng không chúng sẽ như những quả bóng khí bay lơ lửng trong không trung do không có lực hấp dẫn mất!

Thời gian ban ngày trên tinh cầu kéo dài hơn ban đêm, khi màn đêm buông xuống, mọi hoạt động chém giết mới bắt đầu diễn ra, thủ đoạn, lừa lọc, buôn người đầu đầu cũng có! Xem ra nền công nghệ kỹ thuật càng hùng mạnh thì xấu xa cũng theo đó mà tăng theo!

Bạch Ngưng cố nén kinh khủng nhìn đám ăn mỳ đang chiến đấu ngon lành với đám thịt tươi trước mặt. Máu vẫn còn vương trên từng thớ thịt, nhìn vào dường vẫn có thể thấy đó là thịt động vật! May mà bọn chúng không trực tiếp chén thịt người!

"Này không ăn sao? Hôm nay may mắn lắm mới được ăn thịt đó, bình thường người không có năng lực chiến đấu như chúng ta chỉ được phép ăn đồ thừa của người khác thôi, mau ăn đi, chút nữa hết thì nhịn đói cả đêm đó!

"Tôi không đói, các vị...xin cứ tự nhiên!". Dù chẳng hiểu tên nhóc trước mặt nói gì nhưng Bạch Ngưng vẫn tỏ ra lịch sự khước từ, bắt cô ăn sống nuốt tươi chẳng bằng đem cô giết luôn đi!

"Nếu ngươi không ăn thì đói cũng tự chịu!"

Không thể để chúng biết mình chỉ ăn thịt chín, nếu không bị lộ thân phận là cái chắc!

Ở tỉnh cầu Ossimit, Zombie chia theo 3 cấp bậc thuần chủng mà đồ ăn cũng cao thấp khác nhau. Loại Zombie thuần huyết cấp 1 sẽ được thưởng thức loại thịt hảo hạng tươi sống như thịt linh thú, loại Zombie cấp 2 ăn thịt thú nhân cấp thấp, cuối cùng là loại Zombie cấp 3, bao gồm thân dân của toàn bộ tỉnh cầu Ossimit sẽ ăn thịt động vật bình thường, dựa vào năng lực, ai mạnh hơn thì săn được con mồi ngon hơn, ai yếu thế thì chỉ còn nước chết trong đói rét cùng cực!

Những kẻ quý tộc của Tòa thành Zombie được hưởng mức đãi ngộ hơn cả, chúng được phép sử dụng trực tiếp thịt người cho mỗi bữa ăn. Nhân loại bị bắt nhốt và đưa tới tỉnh hệ, sau đó họ sẽ được "tẩy uế" bằng hệ thống phun sương siêu vi, cuối cùng là làm mồi cho đám khốn khiếp này xâu xé. Chẳng trách, loài người ngày một suy tàn, tiêu điều!

"Anh bạn này, tôi giữ một miếng nhỏ được chứ? Trong người có chút khó chịu nên không muốn ăn, chờ tới lúc đói tôi mới đem ra ăn!". Bạch Ngưng cố sức biểu đạt ý của mình cho gã Zombie ngây ngốc trước mặt, có vẻ như hắn cũng hiểu ý mà cô muốn nói. Gã Zombie nhanh chóng rút con dao laze cắt một tảng thịt nhỏ rồi đưa cho Bạch Ngưng.

Cô vội vã tiếp nhận rồi đem cắt tảng thịt vào chiếc túi vải bên hông. Lương thực đã có, chỉ còn chờ lúc không có người nhóm lửa nướng chín thịt thôi.

"A Bộ! À ta là người mới hả, trông lạ quá!". Một gã Zombie khác tiến đến hỏi gã Zombie tên A Bộ vừa mới đưa thịt cho Bạch Ngưng, trông vẻ ngoài hắn rất hung ác, giọng nói khàn đặc như người hút á phiện lâu ngày trái ngược hoàn toàn với vẻ ôn hòa vô hại của A Bộ. Hắn ta có vẻ tò mò về sự hiện diện của Bạch Ngưng tại bãi rác này.

"Hôm nay mới thấy trên đường, chắc ở nơi khác đến, nghe không hiểu tiếng phổ thông!" A Bộ dùng vài câu kể sơ lược tình hình của Bạch Ngưng cho gã Zombie mới đến. Nhìn dáng điệu của A Bộ khi nói chuyện với gã cho thấy gã Zombie kia có địa vị không nhỏ trong đám ăn mày, cô tuyệt đối không nên đắc tội với gã.

"A Bộ, ngươi đừng tùy tiện đưa người khác về, cẩn thận có ngày gặp tai họa đó!"

Bạch Ngưng không ngừng đánh giá tên Zombie vừa rồi. Theo lý thuyết mà nói, bất cứ Zombie nào cũng có tính cảnh giác rất cao với người lạ mặt nên sự kỳ thị và bài xích của gã, Bạch Ngưng có thể hiểu, nhưng ánh mắt thù địch mang theo nồng đậm sát khí như vậy lại khiến Bạch Ngưng khó hiểu.

Không lẽ trong lúc vô tình mình đã chọc giận hắn sao?

"Cô đừng để ý đến hắn ta, tính hắn như vậy rồi! Mau tìm chỗ ngủ đi! Đêm xuống nhớ nằm im tại chỗ, không được phép đi lại lung tung, biết chưa?"

Mặc dù chẳng hiểu anh ta nói gì nhưng Bạch Ngưng vẫn gật đầu đại. Cô nhanh chóng tìm một chỗ ngả lưng, mấy ngày không ngủ, sức lực của Bạch Ngưng cũng sắp bị rút cạn rồi.

Ôi, cái lưng của tôi, cuối cùng cũng được ngả xuống! Aiz...

Uiza...cái gì đó, chọc vào lưng tôi rồi!

"Tiểu thư Bạch Ngưng?"

"Ài?"

"Là tôi, là Asland xinh đẹp đáng yêu đây ạ! Tiểu thư Bạch Ngưng, là cô thật sao, tôi cứ tưởng mình chết chắc rồi, không ngờ cô lại không mang nguy hiểm tới cứu tôi! Tôi cảm động quá, ahuhu..."

"Asland? Là Asland sao? Cậu đang ở đâu vậy?"

"Tôi đang ở...dưới móng cô!"

"Ôe!"

"Asland đáng thương, sao cậu lại ra nông nỗi này, cái thân robot của cậu đâu hết rồi, sao chỉ còn mỗi cái đầu bẹp dí vậy!"

"Ahuhu, tiểu thư Bạch Ngưng, là lũ Zombie khốn khiếp ghen tỵ với trí thông minh của tôi, chúng đập nát tôi như tương! Thân mình được làm bằng hợp kim nano của tôi...bị đem làm ván kê giường cho đám ăn mày rồi!"

Bạch Ngưng:"..." đưa nhỏ đáng thương!

"Tiểu thư Bạch Ngưng, thù này nhất định phải báo. Tôi sẽ kiện chúng lên Ủy ban bảo vệ Robot của vùng đất tái sinh! Chúng sẽ phải hầu tòa vì hành động dã man đó!"

"Ồi! Bị đánh tới mức ngất luôn rồi...đáng thương...thật đáng thương!" (Ai rảnh mà đi quản chuyện của một con robot gia đình chứ!)

"Khoan đã...Asland, nếu cậu bị bắt vậy thì...Kris cũng bị tóm rồi à?"

"Chủ nhân sao? Chủ nhân còn bị giam ở lãnh địa Zombie mà! Chắc lũ người Hạo Trạch thấy tôi có nhiều giá trị lợi dụng hơn nên mới không quản đường xa vất vả mang tôi về tận tinh cầu Ossimit! Haiz, đôi khi thông minh quá cũng là cái tội đó tiểu thư Bạch Ngưng. (tự mãn một nghìn lần...)"

"Asland, dừng lại...! Tôi đã cứu cậu và Kris ra rồi, sao vẫn bị bắt lại? Hai người chạy kiểu gì vậy! Phí công sức của tôi!"

"Ế? Tiểu thư Bạch Ngưng, cô đã tới lãnh địa Zombie cứu tôi và chủ nhân sao?"

"Asland, không phải bị đánh tới đập mạch rồi đấy chứ? Lúc đó cậu còn khóc lóc thảm thiết lắm mà!"

Asland & Bạch Ngưng:"..."

"Tôi không hề khóc mà tiểu thư Bạch Ngưng, tôi vốn bị nhốt ở riêng một chỗ rồi được mang thẳng về đây. Tiểu thư gặp một Asland khác sao? Làm sao cô có thể không nhận ra tôi!"

"Có kẻ mạo danh cậu rồi! Khôn khiếp thật,lúc đó hỗn loạn quá nên tôi không để ý nữa, không ngờ chúng dám lợi dụng sơ hở này để mạo danh cậu lừa tôi và Kris!"

"Chủ nhân sẽ không sao phải không? Ngài có như cô không nhận ra tôi không? Bọn khốn Zombie sẽ lợi dụng tôi làm hại chủ nhân mất"

"Muốn biết cậu ta có sao hay không chỉ còn cách là quay trở về Trái đất, nhưng bây giờ muốn trở về ngay e là hơi khó khăn, chúng ta chẳng thể thực hiện cú nhảy siêu quang tới Trái đất khi không có phi thuyền không gian!"

"Tiểu thư Bạch Ngưng, đồng hồ liên lạc bằng sóng điện não mà chủ nhân làm cho cô đâu rồi, cô mau liên lạc thử với chủ nhân xem, biết đâu nó vẫn còn tác dụng bên ngoài Trái đất thì sao..."

"Hắc... nó bị vỡ tan tành khi tôi rơi xuống vực thăm dung nham rồi!"

Asland:"..." ôi cơ hội cuối cùng!

"Nè, cô đang nói chuyện với ai vậy?". A Bộ thấy Bạch Ngưng lầm nhảm một mình bắt đầu sinh nghi, sẽ không phải hấn thực sự lượn về một cô ngốc đấy chứ?

"Ahaha...anh bạn, tôi thế này còn tôi xem tôi. Anh bạn đúng là tốt thật, thế nào...mất ngủ hả? Muốn tìm tôi tâm sự? Cậu cũng thật có mắt nhìn đấy!"

A Bộ:"???"

Asland: "Tiểu thư Bạch Ngưng, hấn ta đang tỏ vẻ nghi ngờ cô!"

"Cậu hiểu hấn ta nói gì à?"

"Đương nhiên, tôi là robot gia đình vĩ đại nhất hệ mặt trời, thông thuộc 3 ngoại ngữ: là tiếng người, tiếng Zombie và cả tiếng người máy nữa, hắc hắc..."

Một chuyên gia ngôn ngữ như mình, số ngôn ngữ biết không ít hơn 5...vậy mà khi rơi vào thời đại này, còn không bằng một con robot gia đình! Thật nhục nhả!

"Tiểu thư Bạch Ngưng?"

"Asland, tôi nghĩ ra một cách có thể khiến ta an toàn trốn thoát khỏi đây rồi, nhưng cậu phải chịu hy sinh chút xíu...à không...hy sinh rất lớn!"

"Chỉ cần là việc có thể giúp chúng ta rời khỏi đây, tôi sẵn sàng hy sinh thân mình...tiểu thư Bạch Ngưng, tôi là robot dũng cảm thiện chiến nhất...dũng cảm nhất!"

"Tôi đập bẹp đầu cậu nhé?"

Asland:"..."có cách nào nhẹ nhàng hơn chút không!

"Lấy thiết bị cảm biến của cậu ra khỏi đầu,bằng không một "nữ Zombie" như tôi ôm theo cái đầu robot đi qua đi lại, bị phát hiện chỉ là chuyện sớm muộn. Hơn nữa, cậu đi bên cạnh giúp tôi dịch thuật, tại tôi ngốc nghếch không hiểu ngôn ngữ của Zombie cho lắm!"

"Nhưng cũng không cần đập bẹp đầu tôi vậy chứ!"

"Hoàn cảnh xô đẩy mà, cậu thông cảm đi nha!"

"Híc...được rồi...tiểu thư Bạch Ngưng...tới đi!"

"Sẽ không đau đâu...bộp...bộp"

Nắm đầm của Bạch Ngưng giáng xuống, cái đầu robot làm bằng hợp kim siêu cứng của Asland bẹp dí. Nói thật nhé, cô đã cố gắng không chế sức mạnh rồi đó...

Thiết bị điều khiển Asland thực chất được gắn vào một con chip siêu nhỏ trong hốc mắt. Zombie luôn cho rằng robot thông thường sẽ có "tinh hạch" tại vị trí trái tim nên mới mắc sai lầm tới mức đập nát người Asland mà vẫn không khiến tên nhóc này toi mạng. Kris mà biết việc này chắc sẽ cười rách miệng tự mãn về trí thông minh của cậu ta khi đã chế tạo ra Asland mất!

Lấy con chip từ đầu tên nhóc Asland, Bạch Ngưng điều chỉnh nó ở tần số khác, ngay lập tức con chip biến thành một máy phiên dịch ngôn ngữ hiện đại. Từ bây giờ cô có thể tung hoành ngang dọc tại tòa thành Zombie mà chẳng cần lo bị người khác phát giác mình căn bản không phải Zombie mà chỉ là kẻ mạo danh bằng cách sử dụng thuốc giả trang Zombie do Kris nghiên cứu!

"Tôi hỏi cô đang nói chuyện với ai? Nghe không hiểu?"

"Anh bạn, tôi đương nhiên hiểu. Tôi vừa trải qua một giấc mơ, khi tỉnh lại phát hiện ra mình tự nhiên nói được tiếng phổ thông! Hắc!"

"Nói được rồi, tốt lắm, cô từ đâu tới?"

"Không nhớ, haiz...tôi chỉ nhớ rằng tôi đang đi du lịch thì phi thuyền bị bắn nát, người đi cùng chết cả, còn mỗi mình tôi sống sót. Anh trai của tôi cũng không biết có thoát nạn không!"

"Chắc là lũ "đồ sát vũ trụ" rồi! Bọn chúng hoạt động rất mạnh ở vùng biên giới. Cô sống sót được là may mắn lắm rồi, còn anh trai cô chắc không toàn mạng đâu!"

"Anh nói sao? Huhu...anh ấy là người thân duy nhất của tôi. Nhưng biết đâu anh ấy chỉ bị lũ đồ sát gì đó bắt đi?"

"Không có khả năng! Vài ngày trước Vương mới tiêu diệt một nhánh của tổ chức này, chúng chắc chắn sẽ ghi hận nên con tin bắt được nhiều khả năng sẽ bị giết không sót một ai!"

"Anh nói Vương? Là, Khắc Liệt à?"

"Sao cô dám gọi đích danh của Vương, muốn chết sao!"

"A! Tôi quên mất! Anh nói Vương nói tiêu diệt tổ chức đồ sát? Vậy chắc hẳn có rất nhiều Zombie từ nạn?"

"Vương là ai chứ, cuộc chiến do người đích thân lãnh đạo sao có chuyện có nhiều người bỏ mạng! Nhưng ta nghe nói lần này trên phi thuyền có một ả Huyết săn loài người rất mạnh, hình như ả ta đã trốn thoát cùng với một nhân loại khác, cuối cùng ả ta cũng bị Vương tiêu diệt rồi!"

"Vậy nhân loại kia đâu?"

"Cô hỏi về hắn ta làm gì?" A Bộ dùng cặp mắt nghi ngờ đánh giá Bạch Ngưng. Có lẽ hắn thấy một Zombie mà hỏi tin tức về nhân loại có chút kỳ lạ cũng nên.

"À, tôi rất có hứng thú với thịt người ấy mà, biết đâu Vương bao dung độ lượng lại cho chúng ta tên loài người đó thì sao!"

"Nghĩ cũng đừng nghĩ, nếu tù nhân loài người bị bắt về chỉ có thể làm mồi cho đám quý tộc thôi, "dân đen" như chúng ta sao có cơ hội đó! Nhưng ta nghĩ tù nhân loài người lần này...có chút đặc biệt!"

"Đặc biệt?" Phải, không đặc biệt mới lạ đó, bởi vì hắn ta đẹp tới mức phi thiên nghịch lý, giờ ta mà không cứu hắn ra, có khi hắn ta bị đám quý tộc khốn khiếp đó hành hạ tới chết!

"Nghe nói khi hắn ta vừa được đưa về tòa thành, Vương đã lập tức phong tỏa mọi thông tin về hắn, có lẽ hắn đã bị nhốt ở ngục thất hoàng thành cũng không chừng. Đây là thông tin nội bộ của đám người bọn ta tra được, cô tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài, hiểu chưa?"

"Hiểu rồi, ta tuyệt đối không tiết lộ nửa lời!"

Xong rồi, xong rồi! Markle, anh đừng ai không đừng lại đừng trúng Khắc Liệt! Tai tiếng phong lưu của hắn ầm ầm cả vũ trụ, lần này anh chết chắc rồi!

"A Bộ này, ngục thất ở hoàng thành đó kinh khủng lắm à?"

"Có vào mà không có ra, dụng hình tra tấn đáng sợ vô cùng! Bất cứ ai tiến vào đó thì đừng mong có cơ hội được nhìn thấy ánh mặt trời một lần nữa!"

"Ừc!" Markle, xem ra để cứu được anh ra, tôi không chết cũng mất nửa cái mạng!

Hazi, ai bảo tôi coi anh là bạn chứ!

"Tên của cô là gì?"

Anh bạn à, chuyển chủ đề nhanh gói!

"Bạch...à không, là Mạt Từ!"

"Từ nay cô đi theo tôi, nhưng nhớ đừng có làm loạn, nếu không tôi cũng chẳng cứu nổi cô!"

"Cảm ơn!"

"Ngủ đi, sáng mai chúng ta sẽ tới hoàng thành! Máy ngày nữa là tới lễ sinh thần tuổi 200 của Vương, tới lúc đó lệnh ân xá sẽ được ban hành, chúng ta tới đó sẽ có nhiều đồ ăn ngon!"

"200 tuổi, haha...!". Mẹ nó, cơ hội tốt, cướp ngục...nhất định phải cướp ngục giải cứu mỹ nam! Mình là nữ anh hùng hảo hán, sống hai kiếp rồi còn sợ lũ Zombie vớ vẩn hay sao! Nhưng trước hết cần phải nghiên cứu địa hình trước đã, biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà!

Ngục thất hoàng thành

Quý ngài Estienne cảm thấy đói bụng vô cùng! Chắc Khắc Liệt thấy tra tấn không có tác dụng nên bắt đầu cho Estienne ăn uống. Nhưng người có khẩu vị cao như Estienne sao chịu uống máu linh thú tầm thường, ngài kiên trì không thèm liếc mắt tới ly máu linh thú do tên lính gác cầm tới làm cho hấn ta đau đầu.

Không chịu uống máu suốt nhiều ngày lại bị tra tấn như vậy không chết mới lạ đó!

"Vương!" Gà lính canh vội vã hành lễ với Khắc Liệt.

"Máu linh thú không hợp khẩu vị à! Muốn uống máu người sao? Nhưng có lẽ sẽ không có máu người cho người đâu, bởi vì người...chỉ là tù nhân!"

"..."

Một mùi hương rất nhẹ từ nơi xa xấm thoảng qua phòng giam mang theo vị máu ngọt ngào như trên người đầu lưỡi khiến quý ngài nào đó đang ủ rũ bỗng nhiên hưng phấn hơn hẳn! Là một Vampire hoàn mỹ, khứu giác của Estienne phát triển mạnh mẽ hơn người bình thường gấp vạn lần, chỉ một chút hương thơm tỏa ra đều không lọt qua được khứu giác nhạy bén của ngài, quan trọng hơn là...mùi hương ấy lại là mùi máu tươi mà ngài thích nhất!

Khát quá! chờ mãi cuối cùng cũng có thứ ngon lành để uống!

Cô gái của ngài tới rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: trường Săn Loài Người

Sáng ngày hôm sau Bạch Ngưng theo chân A Bộ tới hoàng thành Zombie "kiếm chác". Nhiệm vụ của cô thực chất rất đơn giản,...canh phòng cho tên nhóc Zombie này "chôm chia" linh thú trong khu vực săn bắt của đám quý tộc tại Hoàng thành.

Lễ sinh thần của Khắc Liệt sắp tới, Zombie toàn tỉnh cầu đua nhau ra ngoài săn bắt linh thú để kịp dâng lên đại lễ, đám nữ Zombie thì nô nức đi mua sắm các thiết bị làm đẹp, trang bị cho mình những loại phục trang xa hoa với hy vọng sẽ lọt vào mắt xanh của kẻ vẫn đến nay vẫn còn độc thân như Khắc Liệt.

Nhìn vào sự tất bật đông vui của chúng tộc Zombie trong thời điểm này, Bạch Ngưng chợt nhận rằng địa vị của Khắc Liệt trong lòng người dân tỉnh cầu Ossinit vô cùng đặc biệt. Dù cho hấn có là tên hôn quân khát máu, dù cho hấn có thân phận thấp kém chỉ là con của thần dân bình thường thì trong lòng người dân nơi đây, hấn vẫn là một bậc vĩ nhân khiến họ kính nể và e sợ uy danh.

Rất đơn giản, vì mọi chủng tộc trong vũ trụ đều coi trọng kẻ mạnh, một khi bạo lực vẫn còn đủ sức trấn áp quần thần thì lúc đó Khắc Liệt vẫn vững trãi an vị trên chiếc ghế cao nhất của chúng tộc Zombie mà không ai dám dị nghị.

Trên đường đi tới hoàng thành cùng A Bộ dự đại lễ sinh thần của Khắc Liệt, Bạch Ngưng lại có thêm một vài phát hiện động trời về tỉnh cầu Ossinit.

Cô ấy vậy mà lại nhìn thấy con người giống mình đi lại trên tinh cầu này!!!

Họ toàn là những nữ nam nữ nữ siêu cấp hoàn hảo, từ vóc người cho đến khuôn mặt đều là cực phẩm, quan trọng hơn họ đều đi theo những kẻ tự xưng là quý tộc ở hoàng thành Zombie! Có vài người lướt qua Bạch Ngưng, họ thậm chí còn hỷ mĩi khinh thường bộ đồ tồi tàn mà cô đang khoác trên người. Một số khác quật cường né tránh những hàng động thân mật của đám quý tộc và phải chịu những cái tát như trời giáng giữa chốn đông người qua lại chỉ vì dám phản kháng lại "chủ nhân" của mình

"A Bộ, những kẻ kia không phải loài người à? Sao bọn chúng lại đi chung với quý tộc vậy?"

A Bộ nhìn lướt qua mấy nhân loại bao gồm cả nam và nữ đang ra sức lấy lòng đám quý tộc bằng ánh mắt khinh miệt rõ rệt.

"Đám nhân loại ngu xuẩn đó một số ít bị binh lính Zombie bắt tới đây làm tù binh rồi được đám quý tộc mua về làm đồ chơi giải trí, số khác được chính các chỉ huy của loài người đem đến để cầu hòa với chủng tộc Zombie, hừ...đám người suốt ngày chỉ biết cúi đầu lấy lòng đó còn dám kêu gọi tự do gì chứ, không phải tính mạng của chúng duy trì được đều là nhờ hứng thú của quý tộc thôi sao, một khi họ chán ghét, chúng sẽ bị đem tới khu "trường săn" nổi tiếng nhất của Hoàng thành, tại đó bất cứ ai cũng có thể xoi tái chúng..."

"..."

"Cô muốn ăn thịt người không phải sao? Mau theo tôi, dẫn cô đến khu phi quân sự của đám quý tộc. Tôi nghe nói hôm qua có một tên nhóc loài người bỏ trốn nhưng không thành, có lẽ hôm nay hắn sẽ bị giao đến "trường săn" để mua vui cũng nên. Chúng ta đến đó biết đâu may mắn lại có thể "săn" được tên nhóc đó!"

Từ bao giờ loài người bị rơi vào thảm cảnh này, phải cúi đầu trước một chủng tộc xa lạ, bị chúng chà đạp nên cả danh dự và nhân phẩm. Từ bao giờ sinh mệnh của con người chỉ như loài dã thú mặc cho kẻ mạnh đùa cợt săn đuổi. Tại sao loài người đang sống hòa bình thịnh thế lại phải chịu khuất nhục như vậy? Chẳng lẽ, cứ là một chủng tộc hùng mạnh thì có quyền giày xéo chủng tộc yếu thế hơn hay sao?

Những kẻ xây dựng sự thịnh vượng dựa trên xương máu của chủng tộc khác như Zombie hay Vampire, nhất định có ngày chúng sẽ bị tiêu diệt. Bạch Ngưng cô tuy không có sức mạnh siêu việt, cũng không anh dũng thiện chiến như những nhân loại khác, nhưng cô nhất định không khoanh tay đứng nhìn đám quý tộc Zombie sát hại loài người giống như cô đâu!

A Bộ thấy Bạch Ngưng thất thần lại tưởng cô đang vui sướng vì sắp được ăn thịt người, hắn ta vỗ vỗ vào vai Bạch Ngưng nói

"Cô đừng sớm vui mừng, thịt nhân loại rất trân quý, đám nghèo hèn chúng ta sao có thể tranh đấu với những tên binh lính Zombie loại một lực lưỡng đó chứ. Mọi chuyện còn phụ thuộc vào vận may thôi"

"Không, tôi nhất định sẽ bắt được thằng nhóc đó!"

"..."

Bạch Ngưng cùng A Bộ đã tiến tới "trường săn" trong truyền thuyết, đúng như những gì cô suy đoán, cái gọi là trường săn thực chất là một khu rừng cây bụi thấp là mặt đất. Những cây dây leo sinh trưởng rậm rạp là nơi trú ẩn duy nhất cho những "con mồi" đang muốn trốn chạy khỏi tay quý tộc.

Không biết cậu nhóc loài người nhỏ tuổi có dũng khí trốn thoát khỏi tên quý tộc giàu có nhất hoàng thành kia có may mắn thoát khỏi nơi này hay không? Thật muốn xem cậu ta tìm đâu ra dũng khí đó nữa!

"A Bộ, "trường săn" này bao quanh hoàng thành phải không?"

"Đúng vậy, tất cả tù binh loài người đều được bắt nhốt vào đây, chờ tới những dịp đại lễ, cánh cổng trường săn sẽ mở cho phép thần dân bình thường tiến vào "săn mồi". Mấy ngày nữa là tới lễ sinh thần của Vương nên hôm nay nơi này nhất định sẽ vô cùng nhộn nhịp. Chúng ta nhất định phải tranh thủ cơ hội, dù không bắt được nhân loại cũng phải bắt được một con linh thú nào đó mới được. Mau đi theo tôi!"

Tốt lắm, bao quanh hoàng thành phải không. Hôm nay ta sẽ cho cả chủng tộc Zombie biết, cái giá phải trả khi đắc tội với loài người sẽ là như thế nào!!!

Trong phòng thí nghiệm trắng xóa, Hạo Trạch đang vận hành thiết bị cảm biến thì cận vệ mới của hắn tiến vào bẩm báo tình hình

"Chỉ huy, an ninh của khu vực "trường săn" đã được thiết lập, xin chỉ huy cho chi thị tiếp theo!"

"Làm tốt lắm! Ngày mai là đại lễ chính thức bắt đầu, trong suốt những ngày này tuyệt đối không được phép để xảy ra sơ xuất gì, rõ chưa?"

"Tuân lệnh!..."

"Zack? Còn chuyện gì?". Thấy cận vệ của mình vẫn chưa đi, Hạo Trạch sớm đoán được chắc chắn còn có việc khác.

Tuy mới thu nhận Zack làm cận vệ nhưng Hạo Trạch luôn cảm thấy người cận vệ mới này có một sự ẩn ý vô cùng hoàn mỹ với mình. Mọi suy nghĩ của hắn dường như Zack đều có thể phán đoán được và hoàn thành rất tốt ngay cả khi hắn chưa phân phó xuống.

Đối với một cận vệ hiểu chuyện như vậy Hạo Trạch cảm thấy tương đối hài lòng. Do đó hắn không suy nghĩ nhiều mà giao toàn bộ việc giữ gìn an ninh trong đại lễ sinh thần của Khắc Liệt cho Zack, còn mình thì lại chuyên tâm vào nghiên cứu chủng virus mới. Hắn tin rằng chắc rằng chủng siêu vi lần này một khi được đưa vào sử dụng nhất định sẽ giúp hắn lấy lại địa vị đã mất trong lòng của Vương.

Tuy nhiên xem sắc mặt lưỡng lự của Zack, Hạo Trạch phần nào đoán được điều mà hắn nói sắp tới sẽ khiến hắn kinh ngạc vô cùng.

"Chỉ huy, có nguồn tin cho hay, nhân loại bị Vương bắt được lần này là...Vampire!"

"Người nói gì? Vampire? Gã đàn ông giả dạng Zombie theo Bạch Ngưng lên phi thuyền Tomax đó...nếu hắn ta là Vampire thì..."

"Chỉ huy, thân phận thực sự của hắn còn chưa xác định nhưng bước đầu có thể dự đoán rằng giữa Bạch Ngưng và Vampire chắc chắn có một mối liên hệ nào đó mà chúng ta không biết. Thuộc hạ cho rằng nhân loại và Vampire có lẽ đang có kế hoạch liên thủ với nhau, nếu việc này là thật...Zombie cũng nên có kế hoạch ứng phó trước với tình huống xấu nhất!"

"Hừ, ta phải bẩm báo việc này với Vương!"

"Chỉ huy, việc này không nên...Vương cố ý không muốn tiết lộ danh tính của kẻ bị bắt lần này chắc chắn có nguyên do. Nếu chúng ta vội vã rút dây động rừng e là sẽ phá vỡ kế hoạch đã định trước của Vương. Thuộc hạ nghĩ bây giờ tạm thời chúng ta nên điều tra thân phận của kẻ bị bắt, rồi mới tính đến các bước tiếp theo"

"Người nói đúng, là ta hồ đồ rồi. Zack, ta lệnh cho người tiến hành điều tra thân phận của kẻ bị bắt lần này, nhất định không được để Vương phát hiện, rõ chưa?"

"Thuộc hạ tuân lệnh!"

"Hừ, Bạch Ngưng, cô cho dù đã chết rồi cũng khiến người khác không thể bỏ qua được. Cô có kế hoạch gì? Quan trọng tới mức khiến một Vampire phải hy sinh thân mình để bảo vệ? Ta nhất định sẽ tra ra chân tướng của việc này!"

"Mẹ kiếp, khu rừng rậm rạp toàn cây dây leo này rốt cuộc kéo dài bao xa. Mình đã đi cả nửa ngày rồi cũng không thấy bóng dáng của một sinh vật nào mang tên loài người, nhưng số linh thú nhìn thấy vóc dáng Zombie của mình mà bỏ chạy toán loạn thì lại tuyệt đối không ít"

Xoạt...xoạt...

Tiếng bước chân nhẹ vang lên trong không gian tăm tối của khu rừng khiến Bạch Ngưng chú ý. Hừ! Muốn tập kích bất ngờ cô sao, được rồi, cho kẻ đó chút cơ hội thể hiện đi. Nào, tới đây!

Bỗng nhiên một thứ lạnh lạnh sắc bén như dao kè vào cổ đã thành công ngăn cản bước chân của Bạch Ngưng

Không tồi, dù rất ấu trĩ nhưng tốc độ đúng là không tồi. Một nhân loại bình thường mà có khả năng di chuyển như vậy đúng là có chút nên biểu dương.

"Nếu không muốn chết thì im lặng, chỉ cần người phản kháng...ta sẽ cho người đầu lia khỏi cổ. Hiểu chứ!"

"Cậu không đủ sức mạnh để thực hiện hành động đó, đừng có không biết tự lượng sức mình như vậy!"

"Cô...biết nói tiếng nhân loại? Cô là ai?"

"Là ai...là người giống cậu chứ sao. Còn không mau buông dao xuống"

"Hừ, ta không dễ bị lừa vậy đâu. Zombie có thiết bị chuyển ngữ chuyên dụng, muốn nói tiếng người đâu có khó. Bộ dạng của cô hoàn toàn giống hệt như Zombie. Cô cho rằng ta mù nên không nhìn thấy sao?"

"Cậu có thể không tin, nhưng cậu nên biết rằng...Bạch Ngưng tôi cực kì ghét bị người khác kè dao vào cổ, hiểu chứ"

Bạch Ngưng xoay người, vặn ngược tay của kẻ đang kè dao vào cổ mình lại rồi ghì chặt cậu ta xuống nền rừng. Tốc độ của cô quá nhanh khiến cậu ta không kịp phản ứng mà lãnh trọn cú đâm của Bạch Ngưng.

Lúc này Bạch Ngưng mới kịp quan sát kỹ gương mặt của cậu ta. Đó là một gương mặt trắng nõn mềm mại, trong nhu mì có nét ương ngạnh, quật cường. Đặc biệt là đôi mắt màu đen đặc như mực tàu đang ánh lên tia hận thù nồng đậm. Dáng người tương đối mềm yếu, là loại "tiểu chính thái" điển hình trong thế giới loài người. Đầu năm nay loại hình này đang được mọi chủng tộc trong vũ trụ săn đuổi bắt về làm tù binh, nhìn màu da trắng nõn hẳn đầy vết roi của cậu ta, Bạch Ngưng cũng đã phần nào đoán được vì sao trong đôi mắt như nước hồ thu kia lại chứa đựng sát khí ngay lần đầu thấy bộ dạng Zombie của Bạch Ngưng.

"Người muốn ăn thịt ta? Hay muốn trao trả ta cho tên quý tộc khốn khiếp kia! Dù sao người bắt được ta rồi, tính mạng của ta hoàn toàn do người định

đoạt! Nếu người muốn ta sống ta chắc chắn sẽ sống nhưng nếu người muốn ta chết thì chỉ dù ta muốn sống cũng không sống được"

"...Có phải hay không cậu đang chờ tôi thất thần rồi lao đến cướp lại con dao và giết tôi.

Nghe này, khi tôi tung hoành ngang dọc trên giang hồ không biết cậu còn đang mặc quần đùi thùng đít ngồi lê ở ở xó xỉnh nào đó cũng nên, đừng tưởng mách khỏe của cậu có thể làm tổn hại tới tôi. Nếu tôi muốn giết cậu, chỉ cần một cú đâm nhẹ! Hiểu chứ?"

"..."

"Bạch Ngưng! Tên của tôi, còn cậu?"

"A Lệ!"

"Cô thực sự là nhân loại? Nhưng vì sao mặt của cô..."

"Giống hệt Zombie phải không? Tôi đã uống một loại thuốc giúp bản thân giả trang thành Zombie. Nó giúp tôi có thể an toàn trà trộn vào đám Zombie thuần chủng tại tỉnh cầu Ossimit. Tuy nhiên loại thuốc này chỉ có thời hạn trong vòng 3 ngày, do vậy cứ 3 ngày tôi lại phải dùng thuốc một lần để tránh bị phát hiện"

"Chị tới nơi này làm gì?"

"Cứu một người bạn rất quan trọng thôi!"

"Người bạn đó của chị cũng giống tôi sao, bị bắt làm tù binh mặc cho đám quý tộc chơi đùa..."

Khi nói những lời này Bạch Ngưng tình ý nhận ra sự đau thương và thống khổ trong ánh mắt của A Lệ. Có lẽ cậu bé mới chưa tròn 18 tuổi này đã trải qua cuộc sống chẳng khác nào địa ngục trần gian khi bị bắt tới đây.

"Tôi muốn cứu anh ta, trước khi quá muộn!"

"Anh ta thật may mắn, vì ít nhất còn có một người dù nguy hiểm nhưng vẫn không màng tới cứu. Còn tôi, tôi chỉ có thể..."

"Cậu bé này, sống trong thời đại loạn lạc này, cậu phải tự dựa vào sức mình mới hy vọng có cơ hội sống sót, nếu cứ hy vọng sẽ có ai tới đưa cậu đi thì mãi mãi cậu cũng không thoát được khỏi tòa thành đó đâu!"

"Tôi 18 tuổi rồi, đừng gọi tôi là cậu bé! Ngược lại tôi muốn hỏi chị mới bao nhiêu tuổi chứ!"

"43"

"..."

"Đừng ngần ngại nữa, mau theo tôi, tôi dẫn cậu tới nơi an toàn đã, ở đây lắm Zombie thuần chủng quá. Chúng sẽ đánh hơi thấy mùi thịt sống trên người cậu "

"Cho tôi loại thuốc cải trang của chị đi!"

"Cậu không chịu đựng được khi uống nó đâu! Đi thôi!"

"Tôi nhất định có thể chịu được, tôi không muốn làm gánh nặng cho người khác"

"Cậu uống xong rồi chết, đó mới là gánh nặng cho tôi!"

"đem một nhân loại theo bên người mới khiến thân phận nhanh chóng bị phát giác đó"

"Cậu nói cũng đúng, khi không tôi tự nhiên dây vào cậu làm gì chứ! Thôi đâm lao thì phải theo lao, trước tiên phải bảo đảm an toàn cho cả hai đã!"

Bạch Ngưng mang theo A Lệ chạy về phía Hoàng thành, cô đã quan sát kết cấu của cánh rừng này trong bản đồ của "tập đoàn ăn mỳ" trước khi đặt chân vào "trường sơn", cứ chạy theo hướng này khoảng nửa giờ nữa họ sẽ tới Hoàng thành nơi Khắc Liệt ở.

Bạch Ngưng tin rằng Khắc Liệt không nghĩ cô còn có khả năng sống sót khi rơi xuống vực thăm dung nham. Hấn sao có thể ngờ người mà hấn tưởng đã chết ấy vậy mà chưa chết, thay vào đó kẻ ấy lại đang dần tiến về phía gã, Bạch Ngưng cô nhất định sẽ cho gã một kinh hỷ lớn!

A Lệ vẫn cố gắng đuổi theo bước chân của Bạch Ngưng, cậu không biết cô gái này sẽ dẫn mình đi đâu, nhưng khi nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của cô, cậu cảm thấy trái tim ấm áp lạ thường. Thật khó khăn mới có thể trốn thoát khỏi tòa thành của tên khốn đó, nếu có một người bạn đồng hành, dù có nguy hiểm tới đâu, cậu cũng cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

"Zombie! Phía trước có một đám Zombie thuần chủng!"

"Bọn chúng chắc chắn là tôi bắt tôi, chúng rất mạnh, Bạch Ngưng, chị đầu không lại chúng đâu, mau đi đi, việc này tôi sẽ tự lo liệu!"

"Chỉ bằng cậu mà cũng muốn tự lo liệu?"

Hừ, lũ Zombie đó tới đúng lúc lắm, tôi cũng đang muốn tặng chúng một món quà thật lớn đây!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Săn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Trường Săn Đẫm Máu

Tác giả: Mực Nguyệt

Tiếng bước chân của đám Zombie ngày càng tới gần, hơi thở tanh nồng vị máu tươi của chúng khiến Bạch Ngưng cảm thấy như muốn ngột thở. Bước chân của Bạch Ngưng không tự chủ càng nhanh hơn.

Zombie thuần chủng có tốc độ di chuyển nhanh hơn người bình thường rất nhiều, chẳng mấy chốc chúng đã gần đuổi tới sát nút. Có lẽ vừa có một nhân loại nào đó bị chúng "săn" được, bây giờ hẳn chúng đang trong trạng thái hưng phấn chuẩn bị cho cuộc đua tiếp theo. Tình huống như vậy tuyệt đối không có lợi cho cô và A Lệ, chưa kể đến có vẻ như việc chạy trốn nhiều ngày đã khiến sức lực của A Lệ cạn kiệt, bước chân của cậu ta bắt đầu loạng choạng không có quy luật.

Với tốc độ của mình, Bạch Ngưng hoàn toàn có tự tin bảo vệ tốt bản thân trước đám Zombie, nhưng giờ đây...khi lòng thương hại đột ngột "lên cao", cô đã "trót đại" hứa với lòng là sẽ mang theo một tên nhóc loài người yếu ớt bên cạnh. Nhìn nét mặt non nớt cùng biểu tình quật cường có chết cũng không chịu để bị bắt lại của cậu ta, Bạch Ngưng cuối cùng cũng đè nén cảm xúc muốn bỏ của chạy lấy người...một mình trốn trước.

Thôi vậy, xem như cô xui xẻo đi!!!

Bỗng nhiên có một âm thanh xé gió lao tới thu hút sự chú ý của Bạch Ngưng. Cô vội vàng nhào người qua ôm lấy A Lệ lộn vài vòng dưới đất để tránh nguy hiểm. Bạch Ngưng là người vô cùng nhạy cảm với hoàn cảnh nguy hiểm nên cô có thể sống an toàn cho tới ngày hôm nay cũng xem như là hoàn toàn tự dựa vào năng lực của bản thân.

Phịch!

Một mũi tên sắc bén cắm phập xuống nền đất cách vị trí của họ nằm chỉ vài bước chân. Ở thời đại này, loại vũ khí thô sơ như cung tên vốn không hề có lực sát thương gì, thậm chí có lúc Bạch Ngưng còn tương đối khinh thường tốc độ của mỗi mũi tên khi chúng được bắn ra khỏi cung, đơn giản vì tốc độ di chuyển của Bạch Ngưng hay zombie mà nói đều nhanh hơn cả tốc độ phóng ra của mũi tên, nhưng đối với nhân loại bình thường chưa được cải tạo gen như A Lệ thì cung tên chính là vũ khí có lực sát thương vô cùng to lớn.

Nếu vừa rồi không phải Bạch Ngưng phản ứng nhanh thì e rằng mũi tên kia đã xuyên thẳng vào trái tim của A Lệ rồi. Cậu ta lồm cồm bò dậy từ dưới đất, sắc mặt tái mét nhìn chằm chằm vào mũi tên, miệng mấp máy nói không nên lời. Haiz, xem ra là bị dọa không nhẹ! Mà cũng thật ngạc nhiên, không ngờ trong đám quý tộc zombie còn có kẻ "thân sĩ" tới mức dùng cung tên vào "trường săn" loài người để săn bắn, phải có cỡ nào sự nhẫn nại ha! Đứng trước món ăn mình ưa thích là máu tươi cùng thịt sống, có thể chậm rãi ung dung dùng dùng cung tên nhắm bắn con mồi...thực sự khâm phục định lực của tên zombie này.

"Nè, không phải sợ tới mức á khẩu luôn rồi chứ?"

Nét mặt của A Lệ càng lúc càng kinh hãi, cậu ta bước dật lùi lại rồi quay phắt người bỏ chạy, tốc độ so với lúc bị zombie rượt đuổi đúng là nhanh hơn rất nhiều.

Gì chứ, chỉ một mũi tên thôi mà, có cần sợ hãi tới mức đó không. Bạch Ngưng cô vẫn ở đây mà, sao có chuyện cô để cho một loại vũ khí thô sơ "cổ điển" như vậy gây nguy hiểm tới tính mạng của cậu ta chứ! Nói vậy nhưng Bạch Ngưng vẫn cất bước đuổi theo bóng dáng nhỏ bé đơn bạc của A Lệ, nhìn sắc mặt của cậu ta, xem ra là biết rất rõ về chủ nhân của mũi tên này rồi.

Nếu như Bạch Ngưng đoán không nhầm thì mũi tên vừa rồi không hẳn là hoàn toàn mang theo sát ý muốn lấy mạng của người khác, nó giống như một lời cảnh cáo thì đúng hơn.

Cảnh cáo? Là cảnh cáo một tên nhóc sùng vật xinh đẹp dám bỏ trốn khỏi tòa lâu đài hay cảnh cáo một Huyết săn đang mang hình hài zombie là cô đây?

"A Lê, đứng lại..."

"Cậu mà còn chạy nữa là sẽ tiến gần về phía Hoàng thành đấy, chậm lại đã, tôi đã không còn nhìn thấy mùi máu tươi nữa rồi. Đám zombie đã di chuyển theo hướng khác"

"Là hấn...nhất định là hấn, hấn đang cảnh cáo tôi không nên bỏ trốn, hấn đã từng nói, chỉ cần tôi bỏ trốn mà bị hấn bắt lại được, hấn nhất định sẽ cho tôi nếm mùi thống khổ! Bạch Ngưng, nhất định là hấn...mũi tên..."

"Hấn? Người bắn tên sao? Hấn ta là ai? Bình tĩnh...Đừng sợ, có tôi ở đây, cậu rồi lên cái gì!"

Có lẽ lời nói của Bạch Ngưng khiến cho A Lê thêm động lực, đôi vai gầy của cậu không còn run rẩy dữ dội như vừa rồi nữa, nhưng ánh mắt cậu ta vẫn nhìn ra xa không có tiêu cự. Là người nào lại có thể đem một cậu bé khá ái quật cường như A Lê dọa thành cái dạng này?

"Là ..."

"Mau theo tôi!"

Lời của A Lê chưa kịp thoát ra, một bóng đen cao lớn đã lao đến bên cậu với tốc độ chóng mặt. Bạch Ngưng kéo A Lê lại sau lưng rồi tiến đến đỡ lấy một chướng từ cánh tay to lớn của "bóng đen" mới xuất hiện.

Khi định thần lại, A Lê mới kịp nhận ra bóng đen ấy là Mị Nguyệt! Gã quý tộc có sức ảnh hưởng lớn nhất ở Hoàng thành zombie. A Lê đã từng gặp qua hấn khi cậu còn bị nuôi nhốt trong tòa thành của "người đó". Hấn ta đã từng ngó ý muốn "người đó" tặng cậu cho hấn nhưng chỉ nhận được lời từ chối thẳng thừng từ "người nọ".

Có lẽ "người nọ" không muốn sủng vật của mình bị kẻ khác dòm ngó và chơi đùa chẳng?

"A Lê, đã lâu không gặp, cậu vẫn xinh đẹp như vậy! Xem ra cậu có chủ nhân mới rồi thì phải, là do "người đó" đã vứt bỏ cậu sao? Ta đã từng nói bất cứ khi nào hấn ta không cần cậu nữa, cậu đều có thể tới tìm ta mà, xem cậu đi...chọn một chủ nhân mới thật xấu xí, lại còn là nữ zombie hạ đẳng nữa!"

Xấu xí cái đầu nguoi! Cả nhà nguoi mới xấu xí đó. Bà đây phong hoa tuyết nguyệt, xinh đẹp vô song, nguoi gặp nguoi yêu, hoa gặp hoa nở có được không!

(Khù khụ...xin tự miễn thêm 10 000 từ)

A Lê giận điên nguoi gào lên đầy phẫn nộ, xem ra con thỏ nhỏ bé này tương đối miễn cảm với hai chữ "sủng vật".

"Đồ khốn, ta mới không cần theo bất cứ ai trong đám "câu" các nguoi, mau cút đi!"

"haha, thật là vật nhỏ hay nổi nóng! Bất quá, ta lại vô cùng thích tính cách đó của nguoi, hèn chi "người đó" giữ nguoi lại bên mình lâu tới vậy, loại sủng vật như nguoi đúng là vô cùng ngon miệng, chơi chán rồi đem xẻ thịt ra ăn hấn cũng không tồi đi! Vậy mà hấn lại lỡ bỏ phí một sủng vật hoàn hảo như thế này sao?"

A Lê: "..."

Uy...uy...Bà đây mới là đối thủ của nguoi có được không, nguoi chú ý hơi sai chỗ rồi thì phải, hay mắt bị lác vậy? Mổ nữ nào đó trong lòng không ngừng gào thét!

"Nữ zombie kia, giao lại con mồi này cho ta rồi mau cút đi"

Hắc...hắc...vị đại gia này ngang nhiên cướp "củ" giữa ban ngày, hơn nữa khẩu khí lại lớn vô cùng. Hấn như chỉ sợ thiên hạ không loạn mà hô to đồng đặc câu nói quen thuộc của lũ thổ phỉ.

"Đường này do ta mở, cây này là do ta trồng, muốn đi qua phải giao lại nữ nam đứng sau nguoi làm lễ vật qua đường!"

"Chỉ tiếc rằng, đường này không phải nguoi mở, cây là tự nó hấp thụ ánh sáng và dinh dưỡng để mọc lên, do đó, nữ nam này, ta...nhất quyết không giao lại cho nguoi đấy!" Bạch Ngưng hung hăng suy nghĩ.

Gương mặt A Lê vụt trắng bệch, cậu sợ lại một lần nữa bị bỏ rơi, lại giống như trước đây, cha cậu chỉ vì muốn bảo hộ anh hai mà đang tâm đem giao cậu cho đám zombie làm con tin, khi đó cậu đã cầu xin cha tới khản cả giọng nhưng kết quả nhận được chỉ là ánh mắt lạnh lùng cùng cái quay đầu không chút chần chừ của cha. Cậu sợ rằng Bạch Ngưng cũng giống cha, sẽ bỏ mặc cậu cho gã khát máu trước mặt, huống chi cậu mới nhận thức cô(Bạch Ngưng) chưa lâu, vừa rồi lại còn có ý định giết Bạch Ngưng vì nghĩ cô là zombie nữa, chỉ ấy hoàn toàn không có lý do gì mà phải mạo hiểm hy sinh bản thân để giúp mình.

Nhưng...có lẽ cậu đã nghĩ sai rồi, vì ngay sau đó giọng nói ngạo mạn của Bạch Ngưng vang lên khiến A Lê như muốn khóc.

"Này tên mồi xấu xí kia, nguoi chê ai hả, loại zombie hoa mỹ chỉ thích bôi hoa trát phấn như nguoi có quyền gì nhận xét về vẻ bề ngoài của ta. Hôm nay ta sẽ cho nguoi biết, loài nguoi...vốn không dễ chọc vào đâu!"

Khi nói những lời này hiển nhiên Bạch Ngưng dùng ngôn ngữ của nhân loại, cô vẫn muốn nguy trang dưới thân phận zombie nên đương nhiên không thể để cho một zombie thuần chủng biết rõ thân phận loài người của mình rồi. Tuy vậy hôm nay gã zombie này có toàn mạng ra khỏi "trường săn" này hay không thì Bạch Ngưng lại không dám đảm bảo trước!

Gã zombie kia có vẻ không hiểu ngôn ngữ nhân loại, nhưng hắn nhận ra nét cự tuyệt cùng vẻ khinh thường trong ánh nhìn của Bạch Ngưng. Kẻ quen ở trên cao như gã lần đầu bị một á "dân đen" cự tuyệt. Gã tức giận lao về phía cô. Bạch Ngưng thân nhiên tiếp nhận khiêu chiến.

Bịch bịch...rầm...âm thanh của cuộc đụng độ không ngừng vang lên.

Cây cối xung quanh dường như không chịu nổi sức mạnh của hai kẻ đang đối chiến, lần lượt đổ rạp xuống, thỉnh thoảng trên thân cây sẽ có những vết móng cào sâu hoắm tới tận tầng trong, lực đạo vô cùng kinh người cho thấy người cào hẳn đã dùng hết tất cả khí lực vào đó.

Móng vuốt sắc bén chính là ưu thế tuyệt đối của zombie, trong cuộc chiến nếu như sơ ý bị zombie cào qua, vết thương sẽ nhanh chóng bị hoại tử thối rữa, độc zombie cũng có thể vì đó mà thấm vào trong máu thịt, do vậy khi tham chiến cùng zombie, nhân loại luôn phải đề phòng thứ vũ khí tự nhiên mang tính hủy diệt này của chúng.

Nhưng Bạch Ngưng của chúng ta là ai chứ, cô là một Huyết săn của gia tộc Bạch Huyết, máu của cô là kịch độc với zombie và cả Vampire, chúng cào cô thì kẻ chịu khổ cuối cùng hẳn vẫn là chúng đi.

A Lệ không thể ngờ cô gái giả dạng zombie này lại mạnh tới vậy, một nhân loại có thể chiến đấu tay đôi với một quý tộc lão luyện như Mị Nguyệt quả là vô cùng hiếm thấy. Năng lực này nếu đặt trong thế giới loài người ắt hẳn có thể dễ dàng lên nắm chức thủ lĩnh một phân đội cũng nên.

Mặc dù Mị Nguyệt không phải là một zombie chuyên tham gia chiến đấu trên tiền tuyến nhưng năng lực của hắn đúng là không hề thấp, trái lại so với những chỉ huy quân sự ở tiền tuyến tuyệt đối không kém hơn chút nào.

Bạch Ngưng đá văng cây súng lazer mà gã Mị Nguyệt muốn đem ra, chụp lấy cánh tay gã, tay còn lại vung lên, con dao sắc nhọn trên tay đâm thẳng một nhát vào vai trái của hắn. Mị Nguyệt bị đau nhین không được rên ra tiếng rồi giật lùi lại. Máu từ vết thương của gã chảy ra xối xả thấm ướt cả chiếc áo màu trắng hoa lệ.

Gã ghi chặt đầu vai, ánh mắt điên cuồng nhìn chòng chọc vào Bạch Ngưng, gã không thể ngờ bản thân lại bại dưới tay một á zombie tầm thường. Vừa rồi Bạch Ngưng dùng toàn lực đâm vào vai gã, Mị Nguyệt thử cử động cánh tay trái một chút, bả vai lại truyền tới từng hồi đau đớn, xem như hỏng một nửa rồi đi. Cận vệ của gã sắp tới rồi, gã nén đau nhức chờ đợi mà không tiếp tục mạo hiểm tấn công.

"Chờ người tới chi viện? Nghĩ cũng đừng nghĩ...!"

Trong không khí ẩm ướt và ánh sáng mờ lung, Bạch Ngưng nghe rõ mồn một tiếng bước chân của năm, sáu tên zombie khác đang di chuyển về phía mình, nếu không nhanh chóng xử lý tên quý tộc này chút nữa hẳn là cô sẽ tương đối vất vả đấy!

Bạch Ngưng tiến về phía trước, thân thể như một con báo vừa mềm dẻo mà lại dũng mãnh phi về hướng Mị Nguyệt đang đứng, đồng tử của Mị Nguyệt co rút lại, gã hoàn toàn không tưởng tượng được tốc độ của Bạch Ngưng lại nhanh tới vậy, chỉ thấy một vệt sáng lướt qua, ngay sau đó đã bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ kéo văng ra xa, đồng thời với đó, vị trí nơi trái tim của gã tràn ngập đau xót.

Con dao bằng bạc với những đường vân lạ mắt cùng viên ngọc màu đỏ như máu ở chuôi dao đã đâm sâu vào trái tim gã. Máu tươi nhuộm rực một mảng rừng. Thân hình Mị Nguyệt run rẩy kịch liệt, hắn cảm giác như lưỡi dao trong ngực bắt đầu biến hóa khôn lường, dường như nó trở nên mềm mại như tơ quấn chặt lấy từng mạch máu của gã, đem trái tim gã dày vò tới nát bầy, trong đau đớn tột cùng, Mị Nguyệt gục xuống tắc thở.

Bạch Ngưng nhanh chóng rút con dao trong ngực Mị Nguyệt ra, chuẩn bị nghênh chiến. Quả nhiên ngay sau đó, một đám zombie khác kéo đến. Thấy xác Mị Nguyệt gục trong vũng máu, lũ zombie càng trở nên điên cuồng mà lao tới.

Nếu như chủ nhân của chúng không phải là đối thủ của Bạch Ngưng thì lũ cận vệ cũng sẽ dễ giải quyết hơn nhiều. Chỉ mất chốc lát Bạch Ngưng đã giết sạch 6 tên zombie cao lớn, tất cả đều một nhát dao duy nhất. Con dao bạc như phản chiếu chiến trường tanh máu này, chuôi dao lóe sáng nhàn nhạt rồi vụt tắt.

Máu...vẫn luôn kinh diễm động lòng người như vậy!

A Lệ từ trong kinh ngạc hoàn hồn trở lại, cậu nhìn Bạch Ngưng bằng một ánh mắt như nhìn quái vật. Chỉ trong vòng chưa đầy hai mươi phút cô gái này đã tiêu diệt 7 zombie thuần chủng với năng lực chiến đấu hùng mạnh, ngay tới cả một thủ lĩnh lão luyện loài người cũng chẳng thể nào làm được điều đó!

Nhìn tôi thế làm gì, mau chạy a!

"Chị...là ai vậy?"

"Huyết săn!"

"..."

Mà lúc này

Trong góc tối, một đạo ánh mắt tựa tiểu phi tiểu vũ ung dung quan sát diễn biến của cuộc chiến đẫm máu vừa rồi, khóe miệng người đó nhếch lên một tia cười thú vị khiến cho gương mặt yêu mỹ càng trở nên mờ ảo khó nắm bắt.

"Hừm, Huyết sẵn? Thú vị thật!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Sẵn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Chạy Trốn

Bước chân của Bạch Ngưng và A Lê không ngừng tăng tốc, nhìn vào những tia sáng yếu ớt hắt xuống nền rừng có thể đoán được trời sắp tối. Đêm tối, thời khắc đáng sợ nhất ở tỉnh cầu Ossinit, nếu như hai người bọn họ không thoát khỏi cánh rừng này trước khi màn đêm buông xuống Bạch Ngưng lo sợ cô khó lòng bảo toàn mạng sống cho cả hai.

Cuộc chiến với Mị Nguyệt tuy không khiến Bạch Ngưng bị thương nhưng cũng lấy đi của cô một phần sức lực, nếu zombie đột ngột xuất hiện với số lượng lớn e rằng cô khó lòng địch lại chúng. Do đó cách tốt nhất là tìm nơi trú ẩn an toàn trong đêm nay đã!

Rất nhanh sau khi Mị Nguyệt và sáu cận vệ của gã bị Bạch Ngưng giết, một zombie khác đã phát hiện ra thi thể của gã nằm bên vũng máu ngay cạnh bia rừng. Hoàng thành Zombie nhanh chóng nhận được tin tức.

Chỉ còn một ngày nữa là tới lễ sinh thần của vua Zombie, sự kiện một quý tộc cao quý bị sát hại ngay trong "trường săn loài người" như giáng một cú đấm lớn vào bộ mặt của Hoàng tộc zombie. Thủ đoạn tàn nhẫn, một nhát dao liên tục tiếp đoạt mạng, đây rõ ràng không phải thủ pháp giết người thường dùng của zombie.

Sự kiện này nhanh chóng bùng nổ với tốc độ chóng mặt. Mạng lưới thông tin của toàn bộ Hoàng thành nhất thời rơi vào trạng thái quá tải do người dân trên toàn bộ tỉnh cầu Ossinit liên tục truy cập dò hỏi tình hình điều tra của vụ án.

Nhân số của chủng tộc zombie trước giờ vốn không cao, mặc dù zombie giống cái bình thường trên tỉnh cầu hoàn toàn có khả năng sinh sản nhưng tỷ lệ thụ thai lại không cao, thêm vào đó, thành từ cung của zombie giống cái tương đối mỏng, rất khó bảo đảm có thể giữ được một đứa trẻ mang dòng máu zombie thuần chủng an toàn ra đời. Chính vì điều này chủng tộc zombie phải không ngừng khuếch trương sức mạnh, không ngừng tìm mọi biện pháp để gia tăng nhân số, tuy nhiên cho đến nay việc này vẫn là một vấn đề nan giải không có cách nào giải quyết triệt để với zombie.

Việc bảy zombie bị giết nhanh chóng tạo nên một cơn địa chấn nghiêm trọng trong toàn Hoàng thành. Trong số bảy người đó lại có một người là nhân vật vô cùng chủ chốt trong Hoàng thành - Mị Nguyệt. Gã là một quý tộc cao quý có dòng máu hoàng thất, lại là người nắm giữ huyết mạch kinh tế chủ yếu trên tỉnh cầu Ossinit, mọi thương vụ lớn nhỏ trong hoàng thành đều phải thông qua gã mới được phép tiến hành, thậm chí ngay cả vua zombie cũng phải nhường nhịn gã ba phần. Ấy vậy mà chỉ trong một giây phút ngắn ngủi, gã đã bị giết một cách vô cùng dã man, trái tim bị vằm nát bấy, máu trên cơ thể hoàn toàn bị rút sạch không còn một giọt, sáu cận vệ thân tín của gã cũng bỏ mạng dưới lưỡi dao sắc bén kia.

Không một ai biết người đã ra tay, phải là kẻ có năng lực cường đại cỡ nào mới có thể tay không giết chết một quý tộc có năng lực chiến đấu mạnh mẽ như Mị Nguyệt.

Các quý tộc khác bỗng nhiên lo sợ bóng gió, sợ rằng kẻ tiếp theo phải chết sẽ là mình. Chúng kéo nhau tới Hoàng thành yêu cầu Khắc Liệt phải nhanh chóng điều tra ra thủ phạm, giải đáp nghi vấn trong lòng của toàn bộ tỉnh cầu.

Lúc này Hoàng thành đã rối loạn thành một đoàn.

Khắc Liệt tức giận gãi tay bóp cổ tên cận vệ vừa mới thông báo tin tức mới nhất từ vụ "thảm sát" đẫm máu tại "trường săn".

Ánh mắt hần xung huyết, cả cơ thể tràn ngập hơi thở tử vong nhìn quét qua đám quý tộc trang phục xa hoa bên dưới.

Mị Nguyệt bị giết ngay sát ngày đại lễ sinh thần của gã, đây chính là đả kích vô cùng to lớn tới uy danh của Khắc Liệt. Thủ pháp giết người như vậy quả thật là lần đầu tiên Khắc Liệt thấy qua, hần sẽ không ngốc tới mức cho rằng cái chết của Mị Nguyệt có liên quan đến zombie. Bởi lẽ nếu là do zombie, trái tim của Mị Nguyệt sẽ không bị hành hạ dã man tới mức đó.

Hằng năm tại tỉnh cầu Ossinit cũng có một số zombie bị giết do thù oán cá nhân, nhưng tất cả bọn họ đều là bị giết do bại dưới tay một zombie khác có thù với mình. Trận chiến diễn ra công khai giữa hai kẻ mang tư thù với nhau, kẻ thua phải chịu chết dưới móng vuốt của kẻ thắng cuộc. Đây được coi là cách trả thù trực tiếp và công bằng nhất của chủng tộc zombie.

Nhưng cái chết của Mị Nguyệt lại không giống như vậy. Nó thoát nhìn giống như một cuộc truy sát đẫm máu hơn. Mà thủ pháp giết người này giống hệt như ...vampire hay sử dụng. Một đao đoạt mạng, hút cạn máu tươi...

Khắc Liệt cuồng nộ trong ý nghĩ vừa lóe ra trong đầu.

"Trên tinh cầu Ossimit ngoại trừ Estienne ra, chẳng lẽ vẫn còn một Vampire nào khác có sức mạnh to lớn như vậy sao". Khắc Liệt rơi vào trầm tư, hẳn thật sự không thể tưởng tượng được có một tên Vampire nào đó đang đứng trong bóng đêm âm thầm truy sát những nhân vật chủ chốt của chủng tộc mình.

Đám quý tộc bên dưới thấy khí tức lạnh lẽo phát ra từ người Khắc Liệt nhất thời sợ hãi không dám tiếp tục tranh luận. Bọn chúng đương nhiên không dám đối đầu với Vương! Một kẻ tàn nhẫn như Khắc Liệt sẽ không vì nề mặt thân phận quý tộc của chúng mà lùi bước hay cúi đầu khoan nhượng.

Hạo Trạch cũng đang đứng trong đại điện, hẳn tiến lên một bước khom người.

"Vương! Hãy để thuộc hạ điều tra vụ án này!"

Một quý tộc khác khá thân thiết với Mị Nguyệt lập tức tiến lên phản đối, hẳn ta đương nhiên không coi một nhà khoa học như Hạo Trạch vào mắt.

"Hạo Trạch, người bắt quả cũng chỉ là một chỉ huy nhỏ nhoi, lấy đâu ra quyền đòi điều tra nguyên nhân cái chết của Mị Nguyệt"

Đám quý tộc thấy vậy cũng rồi rít phản đối. Trong mắt chúng, kẻ chỉ biết xoay vòng vòng trong phòng thí nghiệm như Hạo Trạch sao so được với thân phận cao quý và dòng máu thuần huyết của chúng. Chúng không hề nhận ra rằng, chính đám quý tộc ngày ngày tự xưng là cao quý như chúng mới là nguyên nhân khiến chủng tộc zombie không thể hoàn toàn xưng bá trong vũ trụ được.

Hạo Trạch bỏ ngoài tai lời nói miệt thị của đám quý tộc, hẳn ung dung nói ra nguyên nhân khiến hẳn muốn điều tra vụ án này.

"Vương, thần cho rằng cái chết của Mị Nguyệt có liên quan tới tên nhân loại đã trà trộn vào phi thuyền để cứu Bạch Ngưng lúc trước. Xin người hãy cho thuộc hạ điều tra việc này, thuộc hạ nhất định sẽ tìm ra kẻ đứng sau.

"Hạo Trạch, người có biết mình đang nói gì không?"

"Thuộc hạ biết..."

Cả Khắc Liệt và Hạo Trạch đều ngầm hiểu "nhân loại" mà hẳn nhắc tới là ai nhưng cả hai ă ý không đề cập đến tên hẳn trước mặt của một đám lang hồ kia.

"Được rồi. Ta cho người hạn là 7 ngày, nếu trong vòng 7 ngày mà người không tìm ra nguyên nhân cái chết của Mị Nguyệt, tới lúc đó người hãy chấp nhận chịu phạt bởi vô dụng của mình đi!"

Khắc Liệt cảm thấy hẳn không thể tiếp tục che dấu thân phận của Estienne được nữa, dường như trong Hoàng thành đã bắt đầu có những lời đồn đại không hay về hành động lẩn này của gã. Chỉ sợ nếu tiếp tục che dấu sẽ tạo điều kiện cho kẻ gian mượn cơ hội làm bừa. Chỉ bằng hẳn phê chuẩn cho Hạo Trạch 7 ngày, đồng thời cũng cho mình bảy ngày. Trong khoảng thời gian này hẳn nhất định phải nhanh chóng tìm hiểu rõ mọi thứ về khả năng bắt từ của Vampire và cả những thắc mắc của gã về nguồn "năng lượng vô hình" mà có lẽ Estienne đang sở hữu!

Mặc dù điên cuồng phản đối việc để Hạo Trạch điều tra vụ án nhưng một khi quyết định của Khắc Liệt đã đưa ra, đám quý tộc không dám phản đối. Hạo Trạch được toàn quyền điều tra về nguyên nhân cái chết của Mị Nguyệt. Nhưng quan trọng hơn, hẳn muốn gặp người đã bị Vương giam lỏng trong ngục thất kia. Hạo Trạch chỉ nghĩ đến việc bản thân rất có thể được diện kiến Vampire King's là cảm thấy thật hưng phấn. Kẻ được xưng tụng là có năng lực hùng mạnh nhất vũ trụ kia, Hạo Trạch nhất định sẽ biến hẳn thành công cụ đặc lực trong tay mình (Tưởng bở ghê gớm đó bé)

"Bạch Ngưng, chúng ta đang đi đâu?"

A Lệ nhìn khung cảnh hoang sơ trước mặt mà trong lòng âm thầm mặc niệm một hồi. Có trời mới biết thảm cảnh của hai người bọn họ lúc này a!

Họ đã đi qua nơi này ba lần rồi có được không, chị ta(BN) không một chết thì cậu cũng biết một chút. Hai chân cậu như không còn nghe theo sự chỉ định của não bộ nữa rồi. Đói khát cộng thêm lạnh giá, A Lệ cảm thấy nếu mình không chết vì bị zombie ăn thịt thì chắc cũng chết vì đói khát mất thôi!

"Nháo cái gì, không phải tôi đang dẫn cậu chạy trốn khỏi sự truy sát của đám zombie đó hay sao?"

"Nhưng tôi đâu thấy chúng đuổi theo chúng ta, tôi chỉ thấy chúng ta đang đi lặn ba lần vòng quanh cánh rừng này thôi!"

"Mẹ nó, cậu nói gì? Tôi không hề mù đường, tôi đường đường là một huyết săn lừng lẫy, một đạo chích xuất quỷ nhập thần, làm gì có chuyện đi lạc đường!"

A Lệ: ...

À, hóa ra là thế...

"Về mặt đó của cậu là sao, giống như ăn phải phân vậy?"

Tiểu soái ca nào đó: ...

"Bỏ đi, tôi thừa nhận kỹ năng nhớ đường của tôi có chút kém được chưa. Nhưng nó chẳng đại diện cho điều gì, chỉ cần tôi tập trung tinh thần thì hoàn toàn có thể mang cậu an toàn mà ra khỏi đây!"

Vậy sao chị đi ba vòng rồi vẫn chưa ra được? A Lệ điên cuồng gào thét trong lòng

"Híc, tôi thấy hơi đói!" Cậu nhóc nào đó nước mắt lưng tròng trông vô cùng đáng thương và có chút "bán manh".

"Đói? A đúng rồi, cậu là con người bình thường mà, không ăn cơm sẽ chết đói, tôi suýt quên mất. Tôi có thể nhịn đói cả tuần còn cậu đương nhiên không thể rồi!"

Giờ chị mới nhận ra điều đó sao???

"Được rồi, cậu ngồi đây chờ tôi, tôi đi bắt một con linh thú về cho cậu. Nhớ kỹ là đừng có đi loạn, cánh rừng này vô cùng nguy hiểm, tôi không thể bảo đảm an toàn cho cậu được. Tôi đi một lát sẽ về, cầm lấy con dao này, nếu chẳng may xảy ra bất trắc gì thì cứ cầm nó đâm loạn lên hiểu không, biết đâu ăn may trúng phóc cũng không chừng!". Một nữ nào đó hùng hồn giảng giải kỹ năng phòng thân cơ bản cho A Lệ.

"Chị đừng có coi tôi là con nít như vậy được không, đầu gì tôi cũng thành công quật ngã mấy tên lính canh to xác để trốn thoát khỏi tòa lâu đài của gã đó cơ mà"

Nghĩ như vậy nhưng trong lòng A Lệ vẫn là một mảnh ảm áp, được một người quan tâm, cảm giác này thật đúng là ngọt ngào chết mất.

Bạch Ngưng nhanh chóng ly khai, bóng hình cô biến mất sau những tán cây. A Lệ vẫn nhìn theo hướng đó cười ngây ngốc, tay cậu nắm chặt chuôi con dao mà Bạch Ngưng đã đưa cho. Nhiệt độ lạnh lẽo từ thân do tỏa ra khiến cậu thoáng rùng mình.

Trong đêm tối mờ ảo, viên ngọc màu đỏ rực nơi cán dao lại lóe sáng yếu ớt!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Viêm Hạo

"Xem ra việc bỏ trốn khiến người kiểm được không ít lạc thú phải không, tiểu sủng vật nhỏ của ta?"

Một giọng nói lạnh lẽo đến thấu xương vang lên khiến sống lưng của A Lệ cứng đờ, hai tay cậu run rẩy nắm chặt lấy con dao bạc như muốn kiếm tìm chút ảm áp còn sót lại từ cơ thể của Bạch Ngưng, một chút ít ấy thôi cũng khiến trái tim đang run rẩy cực độ của cậu bình tĩnh lại, chỉ như vậy cậu mới có dũng khí quay đầu nhìn lại nơi phát ra giọng nói đó.

Đứng cách cậu chừng 5m, hòa lẫn với bóng đêm lúc này là một người đàn ông không thấy rõ dung mạo, vóc người hần cao lớn, hơi thở lạnh băng phát ra từ người đàn ông đã thành công làm cho buổi đêm trong rừng thêm phần lạnh lẽo.

Người đàn ông tiến gần về phía A Lệ, gương mặt yêu mị quyền rũ đến cực độ của hắn cũng vì thế mà mỗi lúc một rõ ràng hơn. Không giống những zombie khác mang vẻ hung tợn với làn da tái xám đầy hoa văn hình thù kỳ quái, người này có bộ dạng giống hệt một nhân loại bình thường, làn da trắng nõn hơi nhợt nhạt càng tăng cho anh ta phần yêu mị xuất chúng, đôi môi đỏ tươi đầy quyền rũ cùng với cặp đồng tử màu vàng đặc trưng của zombie thuần huyết. Về mặt tuyệt đẹp ấy dường như đã bị phá hư bởi sự lạnh lùng như băng tuyết ngàn năm của người này.

Thân hình A Lệ run rẩy mãnh liệt, cậu toan đứng dậy bỏ chạy nhưng hai chân như đeo chì, một bước cũng không thể cất nổi. Người đàn ông nheo hai mắt tỏ ý không hài lòng với hành động bỏ chạy của cậu!

A Lệ càng run rẩy mãnh liệt, trong quá khứ, mỗi lần hắn đem ánh mắt đó nhìn bất cứ ai thì kẻ đó nhất định phải chết, dù đó có là một quý tộc cao sang hay một chỉ huy tài giỏi!. A Lệ không dám thở mạnh, cậu thật vất vả mới trốn thoát khỏi tên ác ma này, cậu không muốn một lần nữa lại bị gã bắt lại, càng không muốn khuất nhục tiếp tục làm sủng vật của gã.

"Viêm Hạo, ta...ta có chết cũng không đi theo ngươi!"

Người đàn ông được gọi là Viêm Hạo nhếch mép cười lạnh.

"Thật tự tin, có phải vì ngươi cho rằng ả Huyết săn đó sẽ cứu nổi ngươi? Chỉ bằng ả, ngươi cho rằng ả có bao nhiêu sức mạnh để chống lại ta đây?"

A Lệ sững người lại, phải rồi! Không một ai có thể hiểu rõ về Viêm Hạo hơn cậu. Hắn có bao nhiêu cường đại, hắn có bao tàn nhẫn và thủ đoạn, cậu không phải là người rõ nhất sao? Nhưng cậu vẫn hy vọng, hy vọng có một người so với hắn càng cường đại hơn, người đó có thể giải thoát cậu khỏi tay hắn, cậu khao khát được trở lại trái đất, khao khát gặp đồng loại. Cậu không muốn sống trong tòa lâu đài đó, hàng ngày chịu đủ mọi loại "hành hạ" về thể xác của tên biến thái này! Vì thế khi gặp Bạch Ngưng, cậu đã hạnh phúc biết bao nhiêu! Nhưng tên khốn Viêm Hạo này lại không muốn cho cậu có được hạnh phúc nhỏ bé! Hắn một lòng muốn bắt nhốt cậu vào cái lồng vàng son mà hắn đã làm ra...nhưng lần này dù chết cậu cũng nhất quyết không chịu khuất nhục!

Có điều, vì sao Viêm Hạo lại biết Bạch Ngưng không phải là zombie mà là một Huyết săn loài người?

"Viêm Hạo, sao ngươi biết chị ấy là..."

"Vì hắn ta chính là một tên "câu" rình mò chúng ta suốt dọc đường, phải nói như thế nào nhỉ? Là từ lúc hắn ta bắn mũi tên về phía cậu trong khu "trường săn" hắn ta đã muốn như một con chó theo đuôi chúng ta rồi, phải không, "quý câu" cuồng rình trộm kia?"

"A, Bạch Ngưng, chị về rồi!"

A Lệ hai mắt sáng lên lao về phía Bạch Ngưng mà vô tình bỏ qua đôi mắt híp lại đầy nguy hiểm của người đàn ông tên Viêm Hạo kia. Thấy sủng vật yêu thích của mình trưng ra bộ mặt yêu thích với Bạch Ngưng, lại thêm vừa rồi bị Bạch Ngưng dùng ngôn từ thô tục mang tính "lãng mạn" mắng hắn Viêm Hạo lập tức muốn lôi kéo A Lệ về phía mình rồi bấm vào ả Huyết săn kia ra thành nghìn vạn mảnh.

Bạch Ngưng cố tình trêu tức Viêm Hạo bằng hành động vuốt ve tóc của A Lệ nhìn cậu đầy triu mến và cất giọng nói

"Nói thừa, tôi vốn không hề đi. Chỉ là tạm lánh sang nơi khác để xem xem gã cuồng rình trộm này có dám xuất hiện hay không thôi. Quả nhiên là tôi vừa đi không lâu gã đã không nhận được mà xuất thủ a!"

Rầm...

Lời Bạch Ngưng chưa kịp vang ra thì một đạo năng lực cực mạnh đã bất ngờ đánh về phía cô. Lồng ngực Bạch Ngưng như muốn nổ tung. Mẹ nó, nam nhân gì mà ghê gớm vậy, không nói không rằng gì đã xuất thủ với một mỹ nữ như mình!(là tại chị cứ một mực mắng người ta là "câu rình trộm" đó chứ bộ - tác giả)

Khù khụ...vội ho ra một búng máu, Bạch Ngưng lùi lại nhìn Viêm Hạo. Năng lực thật là mẹ nó ghê gớm ha...

"Bạch Ngưng, chị không sao chứ, chị không phải đối thủ của hắn đâu. Hắn ta là con của vị vua zombie đời trước, trên người hắn kế thừa toàn bộ năng lực của hoàng thất Zombie, ngay cả vua zombie hiện nay cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn a!"

Bạch Ngưng: "..."

Méo...cậu nói sớm thì chết ai nha, nếu biết trước năng lực của hắn ta mạnh đến như vậy thì dù có chết tôi cũng không dại gì mà đi khiêu chiến trắng trợn với gã như vậy đâu. Đau chết tôi! Mổ nữ nào đó quyết định làm "Tây thi đậu phụ" ôm ngực nén đau.

Viêm Hạo trầm mặc không nói nhưng từ khí tức trên người hắn toát ra cho thấy hắn đang rất muốn lấy mạng của Bạch Ngưng. Trên tay hắn đang ngưng tụ một đạo nội lực kinh người, Bạch Ngưng có thể tưởng tượng được nếu chương này của hắn tung ra, cô không chết cũng tàn phế!

"Viêm Hạo, ta...ta đi theo ngươi, hãy tha cho Bạch Ngưng!". A Lệ run run

"Hừ, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám nhục mạ ta mà còn sống cả!". Viêm Hạo hừ mũi lạnh lùng, hắn tuyệt đối không có ý định sẽ tha thứ cho ả Huyết săn trước mặt. Chỉ với chút bản lĩnh còn con ấy mà dám khua môi múa mép với hắn, còn dám ngang nhiên đánh chủ ý tới sủng vật của hắn, đi tìm chết!

Bạch Ngưng: ... ta này... tình nguyện làm trường hợp ngoại lệ a!

Không biết A Lệ lấy đâu ra dũng khí, cậu ta đột ngột vòng qua trước người Bạch Ngưng và dang hai tay quật cường che chắn cho cô.

"Nếu ngươi muốn giết chị ấy thì hãy giết ta trước đi!"

"Tiểu soái ca này, cậu đúng là ngu mà. Hắn ta đang đứng đờn đờn nổi giận như con bò mộng động dục thể kia mà cậu còn ở đó thêm dầu vào lửa là thế nào vậy? Cậu còn sợ thiên hạ không loạn à, đã sớm loạn thành một khối rồi có được hay không?"

Ánh mắt của Viêm Hạo càng thêm rét lạnh, hắn một cước đá văng A Lệ sang một bên, một tay nắm lấy cần cổ mảnh khảnh của Bạch Ngưng nhấc bổng lên không trung. Lực đạo không hề nhỏ, hoàn toàn không có chút gì gọi là thương hoa tiếc ngọc gì hết, bàn tay hắn nhanh chóng siết chặt lại, khớp xương trên mu bàn tay bắt đầu nhìn thấy rõ.

Hai chân của Bạch Ngưng quấy đạp trong không trung một hồi, cô cảm thấy có lẽ hôm nay mình thực sự phải chết ở mảnh rừng lạnh giá nơi đất khách

quê người này. Hai tay cô buông thõng xuống vô lực, tay phải của Bạch Ngưng chột chạm vào cán con dao bạc trong túi áo mà vừa rồi cô nhanh trí lấy lại từ A Lê. Bạch Ngưng dùng hết sức bình sinh đem con dao rút ra đâm mạnh vào bàn tay đang bóp chặt cổ mình.

Chỉ thấy hai tay của Viêm Hạo chột buông lỏng, hất lùi lại phía sau vài bước, máu từ vết trên mu bàn tay tứa ra. Nếu hấn không nhầm, ả Huyết Săn này vừa dùng một con dao đâm hấn một nhát. Viêm Hạo kinh ngạc nhìn con dao hồi lâu, không quản đau đớn truyền lại nơi cánh tay, hấn cất tiếng trầm trầm mông lung.

"Người quen biết Estienne?"

Bạch Ngưng sau khi tiếp đất còn đang mải mê ôm cổ ra sức hít thở, cho không khí tràn ngập khoang ngực. Một lúc lâu sau khi định thần lại cô mới chột nhận ra, hình như vừa rồi đại ma đầu này có nói với mình điều gì đó thì phải.

"Vị đại gia này, anh nói gì a?"

Viêm Hạo lặp lại một lần nữa

"Người quen Estienne?"

"Estienne? A...ý ngài là cái vị đó? ừm...Vampire King's?"

"..." Viêm Hạo không thèm trả lời, hấn chỉ nhìn chăm chăm và con dao bạc dưới đất đang điên cuồng hấp thụ máu của hấn, ánh mắt Viêm Hạo càng lúc càng lạnh lẽo.

"Quen...đương nhiên là quen! Estienne de Blois phải không, hấn ta chính là nam nhân của ta đó, sao nào...rất ngạc nhiên hả. Hấn ta vô cùng...yêu thương ta, nếu để hấn ta biết người đã thương "nữ nhân" của hấn, hấn nhất định cho người đẹp mặt!"

Bạch Ngưng vô cùng thuận thực khoác lác, cô thầm mặc niệm trong lòng: "Đức vương Estienne cao quý lãnh diễm thân mến, ngài ngàn vạn lần đừng có tức giận nha, hoàn cảnh xô đẩy khiến tôi buộc phải nhận bừa vậy thôi, bình thường có chết tôi cũng không dám mạo phạm uy danh của ngài đâu! Ngài là vị tinh tú chói lóa trên bầu trời, là đóa hoa kiêu diễm của Vampire, là nam nhân trong mộng của toàn bộ giống cái(ừm, có cả một số giống đực khác nữa) trong vũ trụ...vì vậy nên ngài sẽ không chấp nhận một nhân vật nhỏ bé như tôi đâu phải không?"

Viêm Hạo + A Lê: "..."

Có vẻ như lời nói của Bạch Ngưng không khiến Viêm Hạo tin tưởng, nhưng rõ ràng Estienne đã giao cho ả thanh Huyết chùy gắn liền với sinh mệnh của hấn...việc này...khiến Viêm Hạo muốn không tin cũng khó!

Viêm Hạo lại nhìn Bạch Ngưng một lần nữa, hấn khinh thường lắc đầu phủ nhận.

Làm sao có chuyện đó, khẩu vị của Estienne trước giờ vốn rất cao cơ mà!

Thấy Viêm Hạo không ngừng lắc đầu phủ nhận, gương mặt Bạch Ngưng sa sầm! Mẹ nó, bà đây vô cùng xinh đẹp được không, không cần phải làm ra cái bộ dạng như nhìn "khỉ" đấy được không! Được bà đây coi trọng là phúc phần tu từ kiếp trước của Estienne đó nhé!

Trong ngực thất Hoàng thành

Estienne: hất xì...hất xì...hất xì

Tên coi ngục: Không xong rồi, vị đại gia hóa này sẽ không phải là óm thật rồi đi? Dù sao hấn ta đã nhiều ngày kiên trì với cái tư tưởng cổ hủ rằng "tuyệt đối sẽ không uống máu của bất cứ sinh vật sống trừ máu người!" nên đã tuyệt thực nửa tháng rồi a!

Có lẽ đói khát quá nên sinh bệnh rồi cũng nên!!! Nhất định phải bảo việc này cho Vương mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Săn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thương Thuyết

"Estienne không bao giờ để mắt tới bất cứ giống cái nào, người như hấn từ trước tới nay vốn không coi chuyện tình ái vào mắt!"

Viêm Hạo chột nhớ cách đây không lâu khi hấn tới Trái đất đã từng gặp tên quý hấp huyết trong những lời đồn đại kia. Lần đầu gặp Estienne, hấn cũng giống như bao người khác cảm thấy kinh ngạc không thôi. Kinh ngạc bởi vẻ bề ngoài tuyệt thể vô song của y, càng kinh ngạc hơn với năng lực chiến đấu

phi phạm không một đối thủ của gã. Viêm Hạo đã từng cùng Estienne đối chiến một lần, lần đó người đàn ông kia thậm chí còn không thèm dùng tám phần năng lực đã khiến phải hấn chặt vật ứng phó.

Hắn là một người có thân phận cao quý, đương nhiên không chịu khuất nhục để bị người kia đùa giỡn khinh thường như vậy. Do đó Viêm Hạo đã làm ra một hành động mà tới bây giờ hắn vẫn cho rằng lúc đó mình hết sức ngu xuẩn đó là...khích tướng. Hắn phi báng về đẹp hoa lệ tuyệt luân của Estienne, nói hắn có tướng làm "nam sùng" trời sinh vì vậy nên bao năm cũng không thấy bất cứ một giống cái nào chịu bầu bạn với hắn.

Khỏi phải nói sau đó hắn đã phải chịu khổ cỡ nào, chỉ biết lúc ấy người được toàn bộ vũ trụ ca thán là vĩ đại, thân sĩ kia neho mắt nhìn hắn, rút từ bên hông ra một thanh chùy thủ nhỏ đâm tới tấp về phía hắn. Viêm Hạo tuổi trẻ nông nổi liền vì thế mà mất nửa cái mạng, sau đó không biết vì lý do gì Estienne lại đột nhiên tha cho hắn, người đó quay đầu bỏ đi sau khi nhìn mặt hắn hồi lâu và buông ra một câu nói:

"Mặt ta trời sinh đã hoa hờn nguyệt thẹn, người cũng không cần ghen tỵ quá đâu! Còn nữa, sau này nếu muốn dùng chiêu khích bác thì tuyệt đối đừng có lộ mặt thật của người ra trước mặt ta như bây giờ, bởi vì...sau này nếu còn gặp lại, gặp lần nào ta cũng sẽ đánh người tan nát lần đó. Đương nhiên ta sẽ không lấy mạng người, như vậy sẽ mất hết ý vị cuộc sống a!"

Những lời khùng bố đó thực sự được phát ra từ miệng của một thân sĩ vĩ đại nhất vũ trụ sao? Loại người biến thái như hắn sao lại có thể an an ổn ổn mà lừa toàn thể vũ trụ bao năm nay chứ? Viêm Hạo cố nén đau xót lê bước quay trở lại tỉnh cầu Ossinit, hắn thậm chí rằng nhất định sẽ có ngày hắn phải quay lại đó, đánh bại Estienne rồi si nhục hắn gấp bội lần!

Có trời mới biết thực ra quý ngài Estienne căn bản không biết ý nghĩa của hai từ "nam sùng", ngài đúng là vẫn cô đơn lẻ bóng suốt bao năm nay thật, nhưng nguyên nhân còn không phải là do đám giống cái cùng tộc khi nhìn thấy dung nhan của ngài chỉ hận không thể nhào tới một ngum xoi tái ngài hay sao. Để đảm bảo trình tiết cùng về thân sĩ trước đám hồ cái đối khát kia, quý ngài nào đó đương nhiên không thể làm ra hành động vô cùng đáng khinh là...đánh đàn bà, vậy nên ngài đành ngậm ngùi chấp nhận thanh tâm quả dục cả nghìn năm a!

...

Lần gặp gỡ đó với Vampire King's đã khiến Viêm Hạo thay đổi hoàn toàn, hắn không còn kiêu căng phách lối, không còn ham muốn quyền lực địa vị, hắn thậm chí rời bỏ Hoàng thành, mặc cho vua zombie đòi trước ngăn cản. Sau bao năm quay lại, cha hắn đã bị bức ép phải nhường ngôi vị cho Khắc Liệt, nhưng Viêm Hạo chưa bao giờ có ý định đoạt ngôi vị, hắn sống an ổn nội liêm trong tòa thành của mình, ngày ngày rèn luyện năng lực chiến đấu cường đại hơn chỉ với hy vọng sẽ có một ngày gặp lại Estienne để báo thù năm xưa.

Không ngờ hôm nay lại có người dám nói với hắn, ả ta là tình nhân của Estienne, điều này thật là một đả kích lớn với Viêm Hạo. Hắn không tin Estienne có "bạn lữ" loài người, càng không tin hắn dám trao thanh Huyết chùy cao quý cho ả Huyết săn ngu ngốc trước mặt.

Bạch Ngưng thấy việc nói dối có vẻ như không mấy ổn cho lắm, nhưng đâm lao thì đành phải theo lao, cô cũng không còn cách nào khác nha!

"Vậy nguyên nhân gì khiến ngài không tin tưởng rằng tôi chính là nữ nhân của Estienne!"

Viêm Hạo hừ lạnh "Chỉ bằng việc năng lực chiến đấu của người quá kém! kẻ mạnh sẽ không chấp nhận kẻ yếu hơn làm bạn lữ"

Kém cái đầu người! Năng lực của bà đây chắc chắn đứng đầu trong số tất cả các giống cái loài người và zombie được không? Là do người quá mạnh hiểu không, lại còn trách ta quá yếu hèn?

"Nói...vì sao người đánh cắp thanh Huyết chùy đó của Estienne? Làm thế nào người lấy được nó, thanh chùy này luôn được Estienne mang bên người một tác cũng không rời, vậy mà người lại lấy được, nhất định là ăn cắp!"

"Huyết chùy? Ý người là con dao bằng bạc này hả?"

Bạch Ngưng nhìn con dao bằng bạc, chỉ thấy trên đầu cán dao có gắn một viên ngọc đỏ tươi như máu hết sức yêu mị chứng sinh, hoa văn khắc trên thân dao nhìn vô cùng khó hiểu, giống như mặt ký cổ đại, lại giống như tên của ai đó? Thật là phi lý? Đây mà lại là thanh Huyết chùy nức tiếng gần xa của Estienne đó ư. Nghe nói thanh chùy của "vị kia" có thể đột phá biến thành trường kiếm dài sắc bén, nhưng cô cầm con dao nhỏ này bao lâu có thấy nó biến hình gì đâu? Chẳng lẽ dùng không đúng cách? Có khi nào phải đọc thần chú như kiểu "vùng ơi, mở ra" không nhỉ? Đáng lý ra nó phải tự động biến hình như mấy Autobot trong Transformer chứ? Thật là, đồ cổ đại vẫn là đồ cổ đại, không tiến bộ nên được! (Chị à, chị tưởng đây là phim hài, còn nữa thanh Huyết chùy có kích hoạt được hay không hoàn toàn là nhờ vào năng lực của người cầm nó, năng lực của chị không bằng "ai kia" đương nhiên không thể biến hình được rồi - lời tác giả)

Ý, khoan đã! Về nguồn gốc của con dao này, hình như lúc đó...khi mình chuẩn bị rơi xuống vực thăm dung nham trong trận đối chiến với đám "đồ sát vũ trụ" Markle đã đưa cho mình mà?

Lúc đó mọi thứ quá bất ngờ, Bạch Ngưng chỉ vội bắt lấy con dao bạc ra sức đâm nó vào vách đá với hy vọng nó sẽ giúp cô không tiếp tục "rơi tự do" xuống vách vực. Tình thế nguy hiểm, Bạch Ngưng cũng chẳng hy vọng con dao nhỏ sẽ gì được cho mình nhiều, ấy vậy mà nó thực sự giúp cô nha. Con dao nhỏ này có thể cắt đá như cắt bùn nhão vậy, sắc bén vô cùng. Nhờ nó, Bạch Ngưng may mắn không rơi xuống nham thạch nóng chảy bên dưới vực mà thành công treo mình như một con gấu Kola trên vách đá suốt ba ngày. Thật vất vả mới tìm cách bò lên trên được, nhưng khi lết thân tàn lên trên đỉnh vực thì toàn thân Bạch Ngưng cũng chẳng còn chỗ nào lành lặn hết.

Sau đó may mắn gặp một phi thuyền quân sự kỳ lạ, Bạch Ngưng vốn sợ con rệp lại an toàn đặt chân lên địa phận của tỉnh cầu Ossinit. Do đó lúc này mới có cục diện Bạch Ngưng ôm ngực đau đớn vì phải chịu một chương từ gã khốn Viêm Hạo như thế này đây.

Bịch!

Một đạo âm thanh khác lại tiếp tục vang lên mồn một trong đêm tối, chỉ thấy bóng dáng của cô gái đáng thương nào đó ung dung về một đường cong parabol trên không trung rồi văng ra xa chục mét sau đó đâm sầm vào thân cây bên cạnh. Cô gái gục xuống, miệng liên tục phun ra máu tươi, cánh tay gấp lại, có vẻ xương bả vai đã gãy vụn! Mà người con gái đó không ai khác ngoài Bạch Ngưng, còn người gây họa lại đang đứng xa xa nhìn chằm chằm vào cô bằng ánh mắt khinh miệt.

A Lẽ lao tới đỡ Bạch Ngưng, đặt cơ thể cô tựa người vào thân cây, cậu kéo vạt áo lau máu trên miệng cho Bạch Ngưng rồi quay sang nhìn trừng trừng về phía Viêm Hạo gào thét:

"Viêm Hạo, ngươi là đồ cầm thú, chị ấy bị thương nặng vậy rồi mà ngươi còn tiếp tục đả thương chị ấy nữa..."

A, thô nhỏ tức giận cũng biết cần người ha! Nhưng bạn thô à, bạn vẫn là nên im lặng thì hơn. Bạn không thấy tên khốn kia sau những lời bạn nói lại càng đánh tôi đã ngoan hơn sao? Muốn khuyên can cũng đừng nhắm ngay lúc này mà làm chứ!

Quả nhiên sau đó đúng như những gì mà Bạch Ngưng nghĩ, tên Viêm Hạo kia càng phần nộ điên cuồng, thân mình của Bạch Ngưng lại tiếp tục được dịp vẽ thêm một đường tiệm cận hình sin trong không gian nữa! Lần này thì quả thật cô không chịu nổi rồi! Tên khốn khiếp, bà đây nhịn đủ rồi nha!

"Nói chuyện..."

Mẹ nó, người đánh ta tới há miệng cũng không há ra được, còn nói chuyện cái méo gì! Đương nhiên để bảo toàn mạng sống Bạch Ngưng cũng không dám ho he gì ngoài việc cố gắng cất giọng thều thào.

"Khù khụ...là Estienne đã đưa cho ta thật mà!"

"Còn dám nói dối, tìm chết!"

"Đừng, ngừng lại đi, ta nói...ta nói là được chứ gì! Là bằng hữu của ta(xin lỗi Markle, tôi thực sự phải phản bội anh thôi!). Hắn đã trao cho ta khi chúng ta gặp nguy hiểm, rất có thể...ừm..."

"Có thể cái gì?" Ánh mắt lạnh lẽo bắn tới khiến hai chân Bạch Ngưng run lẩy bẩy. Cô cố nhuần giọng đáp lại:

"Bạn của ta...là nam sùng của Estienne đó!". Đúng rồi ha, sao mình lại không nghĩ tới trường hợp này ngay từ đầu chứ. Loại người mà nói làm sao có người đẹp được như gã Markle đó, nếu có...chắc cũng bị đám thù lĩnh loài người bắt mất rồi. Đẹp như Markle mà lại an ổn sống tới bây giờ chỉ có thể khẳng định rằng thể lực đứng sau bảo hộ hắn cường đại vô cùng. Người đứng sau đó đương nhiên là Vampire King's rồi. Chắc chắn Markle vì không chịu nổi "dục vọng quá độ" cùng "ham muốn chiếm giữ" mãnh liệt của Estienne mà đã bỏ trốn, sau đó mình may mắn lượm được hắn, lại nói sau đó hắn cũng thuận tiện một mực đi theo mình.

Estienne vì quá yêu hắn nên không tiếc đem đồ vật quan trọng nhất của mình giao cho hắn cất giữ, tiếc rằng trong lúc tình thế nguy nan, Markle lại nghĩ đến ơn cứu mạng của mình trước khi nhớ đến người ngày ngày "đầu ấp tay kề" với hắn là Estienne, tên "đẹp mặt" kia đã trao thanh Huyết chùy vô cùng quan trọng cho mình. Hắc, Minh thật là hồng nhan họa thủy nha! (là ảo tưởng nghiêm trọng thì có!)

"Ngươi nói Estienne có nam sùng?"

"Đúng a!"

"Vậy nam sùng đó bây giờ đang ở đâu?"

"Cái đó, hắn bị vua Zombie bắt nhốt trong ngục thất Hoàng thành rồi!"

"Không thể nào, Estienne tuyệt đối không thể để nam nhân của hắn chịu ủy khuất lớn như vậy!"

Ách! Nam nhân của hắn? Mẹ nó, các người đồng tính luyến ái cũng không cần hô to đồng dục vậy chứ!

"Là vì...khù khụ...hình như bằng hữu của ta cùng ngài Estienne giận dữ nên hắn đã bỏ trốn khỏi tòa thành của Estienne và chạy về ở tạm nhà ta. Sau đó ta có việc gấp phải ra khỏi nhà đi tới lãnh địa zombie, hắn thấy vậy cũng muốn đi cùng sau đó lại vô phúc bị vua zombie nhắm trúng rồi bắt đi. Ta vội vàng tới tỉnh cầu Ossimit cứu hắn nhưng không tìm được cách vào đó! Hoàng thành canh phòng nghiêm ngặt quá mà! "

"Nói thật chứ?"

"Đương nhiên rồi, có cho mười lá gan ta cũng không dám lừa dối ngài nha!". Mặc dù ta có tính lược 3000 từ về lý do khiến hắn bị bắt nữa! hắc hắc...

"Ngục thất Hoàng thành phải không? Khắc Liệt đúng là ngu ngốc, hắn ta cự nhiên lại đánh chủ ý lên người nam sùng của Estienne! Ngươi, mau đi theo ta, cùng tới ngục thất Hoàng thành một chuyến! Ta muốn xác nhận một việc tên nam sùng đó!"

"Hả, ý ngài là ngài sẽ cứu Markle phải không? Khù khụ...đúng là nhất cử lưỡng tiện, tôi đang đau đầu không biết làm sao để cứu anh ta ra khỏi đó đây, hắc, chúng ta đúng là tâm linh tương thông!"

"Ta có nói sẽ cứu hân ta sao?"

"???" Được rồi, chỉ cần ngươi đem ta đến đó ta tự nhiên sẽ có cách cứu Markle thôi.

"Vị huynh đài này, tình trạng sức khỏe bây giờ của ta không tốt lắm, vẫn là cho ta nghỉ ngơi một vài ngày để lấy sức đã? Dù sao vào đó cũng cần dùng đến sức mạnh mà?"

"Việc đó thì có liên quan gì tới ta? Nếu ngươi còn không đi theo, ta lập tức giết chết ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Nguyên Nhân Cái Chết!

"Việc đó thì có liên quan gì tới ta? Nếu ngươi còn không đi theo, ta lập tức giết chết ngươi!"

Đồ cầu nhà ngươi!!!

A Lệ thấy tình hình giữa Bạch Ngưng và Viêm Hạo có vẻ như không mấy tốt đẹp, để phòng ngừa có người nổi giận bất ngờ gây "án mạng" cậu vội tiến đến hòa giải bầu không khí có chút lúng túng này.

A Lệ: "Viêm Hạo, dù sao bây giờ trời cũng tối rồi, để ngày mai đi được không?"

Viêm Hạo: "Ngươi còn sức giúp đỡ à ta? Chuyện ngươi tự ý bỏ trốn khỏi tòa thành vẫn chưa xong đâu!"

A Lệ & Bạch Ngưng: "... Có cảm giác "ông nói gà bà nói vịt" không hề nhẹ!

Sau đó rút cuộc thì vụ "thương thuyết đẫm máu" với Viêm Hạo cũng chấm dứt, Bạch Ngưng thành công thuyết phục tên máu lạnh kia từ bỏ ý định "cướp ngục" vào lúc đêm tối. Đại lễ sinh thân của Khắc Liệt vẫn được diễn ra như dự định, tới lúc đó Bạch Ngưng cùng Viêm Hạo sẽ lợi dụng lúc vắng người lên vào ngục thất gặp Markle, đồng thời cô cũng có dịp hoàn thành sứ mệnh "cướp ngục cứu mỹ nam".

Ai đó nếu thắc mắc vì sao trong kế hoạch hoàn mỹ này của Bạch Ngưng lại không có sự xuất hiện của A Lệ thì nguyên nhân rất đơn giản...vì cậu ta "lại" bị tên khốn Viêm Hạo kia bắt nhốt một lần nữa rồi! Hân ta lợi dụng lúc cô yếu thế, "thân mang trọng bệnh" liền vác A Lệ lên vai rồi quay đầu bỏ đi về hướng lâu đài của mình.

Vì đảm bảo an toàn tính mạng cho A Lệ bé nhỏ, Bạch Ngưng buộc lòng phải dùng đến hạ sách là lợi dụng tầm quan trọng của Markle hòng uy hiếp tên khốn Viêm Hạo. Mong rằng việc hân cần hỏi Markle đủ quan trọng để hân phải tạm thời buông tha cho A Lệ một mạng.

"Nếu ngài không trả tự do cho A Lệ, ta sẽ không nói cho ngài biết một chút gì về Markle! Để A Lệ ở đây với ta, ta sẽ chăm sóc cho cậu ấy thật tốt. Huống hồ bây giờ cậu ấy không muốn theo ngài, chỉ bằng để cậu ấy bên cạnh tôi, chờ tới khi cậu ấy sẵn sàng tiếp nhận ngài, tới lúc đó ngài muốn mang cậu ấy đi đâu tôi cũng sẽ không ngăn cản nha! Nhân loại chúng tôi có một câu nói vô cùng triết lý rằng "đưa hái xanh sẽ không ngọt", do đó ngài nên suy tính cho tương lai sau này, nếu bây giờ ngài cưỡng ép A Lệ theo ngài sẽ chỉ khiến cậu ấy càng lúc càng hận, nhưng nếu ngài cho cậu ấy đủ thời gian để suy nghĩ kỹ về mối quan hệ giữa hai người, cậu ấy biết đâu lại nhận ra nét tốt đẹp ở ngài mà chấp nhận ngài thì sao? Ngài thấy tôi nói đúng chứ?"

Mau chấp nhận đi a, ta đã dùng tất cả vốn liếng ngôn từ của mình rồi đó!

"...hân vốn dĩ là nô lệ của ta! Sao ta phải để ý cảm nhận của hân?"

"..." Bà nó, ngươi đúng là tên khốn lòng lang dạ sói, mặt người dạ thú, cầu tặc đón mặt... Ngươi đã "bê cong" tính hướng của con trai nhà người ta mà bây giờ lại còn ở đó cứng miệng kêu đó là bổn phận của nô lệ hả?...ta...ta vẫn là lần đầu tiên gặp một tên khốn vô sỉ như ngươi!

"Bạch Ngưng mặc kệ hân, chúng ta đi thôi, tôi không muốn cùng tên biến thái này có chút xiu quan hệ nào nữa!"

"Ngươi nói cái gì, lặp lại lần nữa...?" Viêm Hạo vô cùng tức giận gầm thét, hình tượng mỹ nam lạnh lùng liền theo đó mà mất sạch, chỉ thấy lúc này trông hân thật giống một con sư tử đang bị nhốt lồng bôm đến là khôi hài!

"Ta...ta nói ta và ngươi chẳng có quan hệ nào hết. Ta không muốn làm sủng vật của ngươi, ta chỉ muốn ở bên cạnh Bạch Ngưng thôi!"

"Chết tiệt, ngươi mãi mãi chỉ có thể làm nam sủng của ta, nghĩ cũng đừng nghĩ tới chuyện bỏ trốn hay đòi chủ!"

Một màn tranh chấp tình ái bằng khẩu ngữ bắt đầu diễn ra, hai bên đều tương đối hăng hái không ai chịu nhường ai, cuối cùng có lẽ vì giận quá, Viêm Hạo xoay người bỏ đi không thèm quan tâm nữa, mãi cho tới lúc đó Bạch Ngưng mới có cơ hội lên tiếng.

"Người xem, hấn bị người làm cho tức giận bỏ đi rồi! A Lệ này, thực ra tên Viêm Hạo đó cũng không tồi mà, hấn ta thoát nhìn tương đối đã man lại lạnh lùng nhưng không phải hấn vẫn rất quan tâm tới cậu sao, suốt dọc đường hấn đều theo sát chúng ta một bước không rời, rõ ràng hấn chứng kiến tôi giết chết tên quý tộc đó nhưng lại không báo cho người khác tới bắt tôi, điều này cho thấy hấn không muốn tôi bị bắt vì nếu tôi bị bắt rồi chắc chắn cậu cũng không tránh được bị liên lụy a! Đây là thế giới của zombie, cậu là một nhân loại yếu ớt tới một cơn gió cũng có thể thổi bay, nếu như biết cậu có liên quan tới án mạng, đám quý tộc ở Hoàng thành nhất định sẽ giết chết không tha. Có lẽ Viêm Hạo vì lo lắng như vậy nên mới quyết định không báo án mà đi theo âm thầm bảo vệ cậu nha!"

A Lệ: "Nhưng... hấn ta thường xuyên hành hạ tôi...hấn ta còn...còn"

Bạch Ngưng: "Còn làm sao nữa?"

A Lệ: "..."

Thằng nhóc này! Rõ ràng rất thích người ta nhưng lại một mực không thừa nhận, sợ bóng sợ gió, có lẽ những gì Viêm Hạo làm với cậu ta trong quá khứ đã để lại bóng ma tâm lý không nhỏ trong lòng A Lệ. Hôn nữa giữa Zombie và loài người luôn luôn là mối quan hệ không đội trời chung, muốn một người quật cường thẳng thắn như A Lệ chấp nhận tình cảm phi chủng tộc này đúng là hơi khó với cậu ta thật!

Tên khốn Viêm Hạo kia còn đáng khinh hơn, hấn có khi còn chẳng hiểu tình yêu là gì đó chứ. Có lẽ với hấn A Lệ chỉ là một sủng vật nhỏ nhỏ mà hấn ta không thể đánh mất, nhưng cũng có thể tới một lúc nào đó hấn sẽ nhận ra...hành động của hấn với A Lệ hoàn toàn không giống như hành động của một Hoàng thân với một nô lệ thấp kém mà giống như của một người đàn ông với người mình "coi trọng".

Đúng là một mối quan hệ rối rắm! Người ngoại tộc như mình vẫn là nên an phận chữa trị nội thương của mình thôi!

Tối hôm đó Bạch Ngưng dẫn A Lệ cùng đến bãi rác quân sự, ngày hôm nay nơi này phi thường vắng vẻ và yên tĩnh vì tập đoàn ăn mỳ đã kéo nhau đến trụ vững ở Hoàng thành chuẩn bị công tác "vơ vét" cho đại lễ ngày mai!

Lần này Viêm Hạo ra tay tuyệt đối không nhẹ, vết thương của Bạch Ngưng có thể nói là chồng chéo lên nhau. Nghiêm trọng hơn là bả vai cô đã bị Viêm Hạo đánh gãy! Thể lực của cô có phi thường cỡ nào cũng không thể trong vòng một đêm liền lại cả khúc xương đã gãy được a! Càng đừng nói đến ở cái thế giới này toàn những con người năng lực phi thường, xương cứng hơn đá, chúng có bị gãy xương bao giờ đâu mà có thiết bị sơ cứu y tế đơn giản chứ!

Không có đồ sơ cứu khiến Bạch Ngưng buộc phải sử dụng mảnh vỡ làm bằng hợp kim nano ở đầu của Asland làm nẹp cố định chỉnh lại xương bả vai đã gãy vụn! Nếu Asland không bị cô lấy mất tinh hạch, cậu ta chắc hấn sẽ than khóc tới hồng cả bộ nhớ mất.

Về vấn đề chỗ ngủ lại càng khó khăn. Bạch Ngưng dù gì cũng là lão bà xử nữ đã 43 năm(tính cả thời gian ngủ đông), bây giờ bắt cô nằm cạnh một cậu nhóc mới lớn tươi non mơn mơn hơn nữa lại đẹp trai ngồi ngồi như thế này...có phần hơi thách thức sự nhẫn nại của cô a! Ngày trước ở chung với Markle, cái tên kia lúc nào cũng mang bộ dáng xấu xa nham hiểm khiến cô chẳng thèm coi hấn là đàn ông mà trực tiếp coi hấn là khúc gỗ mà đối xử, nhưng giờ ngắm lại mới thấy...chung đưng một chỗ với người khác phái...e hèm...cũng tương đối ngượng ngùng nha!(Thôi xin chị, chị nên nhớ tuổi mình có thể làm mẹ người ta rồi đó!)

"Này, cậu nằm bên phải đi, nếu có nguy hiểm tôi còn phản ứng kịp! Còn nữa, dù tôi xinh đẹp mỹ miều nhưng là người rất cổ hủ đấy, đừng có lợi dụng trời tối mà tiến vào lòng tôi nghe rõ không?"

"Bạch Ngưng chị nghĩ gì vậy, tôi cũng không bị mộng du!"

"..."quên mất cậu ta là tiểu thụ điển hình nha, cậu ta làm sao hiểu được nỗi lòng của bà cô già này chứ!

"Ngủ mau!"

"..."

"Bạch Ngưng này, đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy hạnh phúc như vậy, được một người bảo vệ, cái cảm giác ấy hạnh phúc biết bao!"

"..."

"Bạch Ngưng, chị ngủ rồi à?"

"..."

"Ngủ thật rồi sao? Ừm, chắc hấn đau lắm!"

Đại lễ sinh thần của Khắc Liệt.

Trái ngược với không khí vui tươi náo nhiệt bên ngoài thành, bầu không khí trong thành vô cùng căng thẳng. Hạo Trạch được Vua zombie trao quyền tiến hành điều tra vụ án của Mị Nguyệt, hấn bắt đầu triển khai việc rà soát khắp thành để tìm ra hung thủ một cách sớm nhất.

Tất cả quý tộc của toàn thành đều được triệu tập vào trong thành để điều tra, họ bị giam lỏng tại phòng hội nghị suốt nhiều giờ liền. Những quý tộc lâu

năm sống trong sung sướng sao có chuyện chịu chấp nhận việc bị bức cung giam lỏng như vậy, đã bắt đầu có người không chịu nổi mà xi xào to nhỏ. Một quý tộc thuộc dòng chính tên La Kỳ phần nộ bật dậy quát lớn: "Hạo Trạch, ngươi bắt chúng ta tới nơi này làm gì? Không phải ngay từ đầu ta đã nói ta không hề liên quan tới cái chết của Mị Nguyệt hay sao, ngươi chỉ là một nhà khoa học nhỏ nhoi, đừng có ở đó mà lên giọng với bọn ta! Mau thả chúng ta ra!"

Hạo Trạch vẫn im lặng không đáp lại lời của La Kỳ, hắn đánh mắt quan sát tất cả quý tộc thân hữu ngồi bên dưới đại sảnh, dường như mỗi khi ánh mắt của hắn nhìn tới ai, kẻ đó sẽ không tự chủ được cúi đầu! Có lẽ là vì chợt dạ, cũng có thể là vì khinh thường không thèm để ý, dù sao thân phận của Hạo Trạch cũng tương đối đặc biệt. Ở một tình cầu toàn người thông minh xảo trá như tình cầu Ossinit, nhà khoa học là một khái niệm tương đối tầm thường, do vậy dù có lập bao nhiêu chiến tích trên chiến trường cũng không thể khiến cho đám quý tộc nề phục và nhìn hắn với ánh mắt khác được!

Bất chợt có người đứng lên chỉ về phía La Kỳ tố cáo.

"Hạo Trạch, ta cho rằng La Kỳ chính là kẻ đã giết chết Mị Nguyệt. Hắn và Mị Nguyệt vốn là kẻ thù không đội chũm chung với nhau, vài ngày trước chính mắt ta đã thấy hai người bọn họ xảy ra tranh chấp vì Mị Nguyệt đã cướp thương vụ làm ăn của La Kỳ ở thành B. Ở đây ai cũng biết hai người bọn họ thủy hỏa không hợp, Mị Nguyệt bị giết đương nhiên là do La Kỳ gây nên!"

"Khôn khiếp, ngươi đừng có ngậm máu phun người! Ta mới không thèm cần cái mạng chó của hắn!". La Kỳ lập tức phản bác, dù hắn có ghét Mị Nguyệt tới đâu đi chăng nữa hắn cũng chưa từng có ý định giết hại y.

"Nếu không phải do ngươi thì chẳng lẽ do ta sao?"

Đám quý tộc bên dưới không nói gì, bọn họ mới không dại dột! Hôm qua khi Mị Nguyệt gặp nạn tất cả bọn họ đều đang "săn bắn" trong trường săn nên họ hoàn toàn không có bằng chứng ngoại phạm, bây giờ có kẻ bị nghi ngờ là hung thủ đương nhiên là việc vô cùng cao hứng với bọn họ!

Quý tộc là gì chứ, không phải chỉ là đám lang sói độc ác chỉ biết đến danh vọng và địa vị thôi hay sao? Nhìn bề ngoài chúng tỏ vàng ngọc nhưng thực chất chỉ để che giấu sự tàn nhẫn bản thủ bên trong. Một đám người ngày thường tự xưng bằng hữu với nhau nhưng đến khi "bằng hữu" gặp nạn liền chỉ hận không cách thật xa để tránh tai vạ, loại quan hệ như vậy thật đáng buồn biết bao!

Thấy ánh mắt xa lạ của những kẻ ngày thường hay xu nịnh mình, lòng La Kỳ lạnh triệt để. Tại chính điện này không hề có một người tin tưởng hắn, tin hắn vô tội, họ tự dựng lên một màn kịch phi lý, tự đưa hắn vào làm vai chính nhưng lại không cho nhân vật chính như hắn được phép "diễn" một chút trong vở kịch của mình.

Nếu các người đã bắt nhân thì đừng trách ta bất nghĩa!

"Ngươi cho rằng động cơ khiến ta giết Mị Nguyệt vì báo thù riêng phải không? Vậy ta lại phải hỏi ngươi cho thật rõ, ngươi bị Mị Nguyệt sỉ nhục trước tất cả quý tộc Hoàng thành, bị hắn công khai cướp mất "bạn lữ" mà mình yêu quý nhất, con trai ngươi cũng bị hắn nô dịch ép đi làm quân tiên phong trong chiến dịch Vort tại hành tinh băng Assi thì sao, ngươi không hận hắn ư? Không muốn một đao giết chết hắn?"

"La Kỳ, sao...sao ngươi biết việc này?"

"Làm sao ta biết? Việc này vốn chẳng phải việc bí mật gì, chỉ sợ không chỉ có ta mà tất cả quý tộc trong hoàng thành đều biết!"

"Khôn khiếp, Mị Nguyệt đã hứa với ta...hắn nói sẽ không..."

"haha, ngươi đúng là ngu ngốc, bạn lữ của mình cũng không giữ nổi phải mang dâng tới tận miệng cho kẻ khác!"

"Câm miệng...ta giết ngươi...!"

Chẳng mấy chốc hai zombie thuần huyết lao vào nhau, móng vuốt sắc bén liên tục xé gió lao tới như muốn xé nát cơ thể đối phương. Dù quý tộc luôn luôn không màng tới chiến trường, cũng không trực tiếp lãnh đạo quân đội tham chiến trong các chiến dịch xâm lăng, không có kinh nghiệm thực chiến cùng sát khí tanh máu nhưng dòng thuần huyết của họ lại khắc phục được tất cả những yếu điểm ấy. Độ tinh khiết của huyết thanh đã mang đến sức mạnh kinh hồn cho những zombie thuộc dòng dõi quý tộc, đó chính là lý do vì sao hiện nay tuy quý tộc đã mục ruỗng vô cùng nhưng họ vẫn là tầng lớp lãnh đạo của tình cầu Ossinit!

Đôi mắt bình thường màu vàng nhạt đặc trưng của zombie dần bị tức giận cùng phần nộ che phủ, đồng tử co rút lại thành một đường thẳng sắc bén như mũi kim. Hoa văn mờ nhạt trên nền da tái xám càng lúc càng đậm nét, những cánh sao tím thẫm in sâu vào tận tầng bì trông vô cùng đáng sợ, chỉ trong phút chốc mà tất cả mọi người đã được chiêm ngưỡng quá trình biến thân của hai zombie thuần huyết thuộc dòng chính.

Cuộc chiến mới bắt đầu nhưng kẻ tinh ý sẽ nhanh chóng nhận ra ưu thế đang nghiêng về phía La Kỳ, hắn là một quý tộc an nhàn luôn chăm chỉ làm ăn nhưng cha hắn lại là một trong 3 nghi trọng của "liên minh tam lão". Ở tình cầu Ossinit, ngoại trừ vua zombie thì "liên minh tam lão" chính là những người có tiếng nói nhất. La Kỳ thừa hưởng mọi ưu điểm về năng lực chiến đấu của cha hắn, chỉ trong chốc lát quý tộc kia đã bị La Kỳ đánh bại nằm thoi thóp ở góc phòng.

Một khi zombie nên cơn hưng phấn nhất định phải có kẻ chịu hy sinh để giải tỏa mà quý tộc dám tố cáo La Kỳ kia chắc chắn là kẻ phải chịu chết. La Kỳ bước về phía hắn, tia sắc bén trong mắt không tan đi nhưng đột ngột có một bóng hình tiến tới ngăn cản. Zack - Cận vệ mới của Hạo Trạch nhận lệnh của chỉ huy tiến đến kiểm chặt La Kỳ để tránh cho hắn manh động mà ra tay giết chết quý tộc kia.

Hạo Trạch lúc này mới chịu cất tiếng sau một thời gian dĩa im lặng.

"Các vị xin hãy bình tĩnh! Ngày hôm nay gọi các vị tới đây là để điều tra về nguyên nhân cái chết của Mị Nguyệt. Ai cũng biết Mị Nguyệt là một thương nhân lớn nhất của Ossimit, vì vậy hẳn ta chết đi sẽ khiến Hoàng thành chịu một tổn thất vô cùng to lớn. Tất cả các vị ở đây ngày hôm qua đều có mặt tại trường săn nơi xảy ra án mạng vì vậy có thể nói rằng các vị không hề có bằng chứng ngoại phạm. Nếu đã là như vậy tôi đương nhiên phải theo chức trách bắt mọi người lại để thẩm vấn. Tuy nhiên ngày hôm nay tôi đã có một khẳng định nhỏ...có lẽ sẽ giúp các vị không ít!"

"Rốt cuộc có việc gì người mau nói ra, hôm nay là đại lễ của Vương, chúng ta không thể vì việc này mà làm hỏng ngày vui của ngài!"

"Mị Nguyệt bị một nhát dao đâm xuyên tim dẫn tới mất máu mà chết nhưng ai cũng biết tại tỉnh cầu Ossimit Mị Nguyệt là một người có năng lực chiến đấu vô cùng cường đại, muốn giết một kẻ như hắn là việc không hề dễ dàng do đó chắc chắn hung thủ và Mị Nguyệt phải xảy ra xô xát độ sức. Tại hiện trường ta không hề thấy có vết móng kì lạ nào ngoài dấu móng vuốt của Mị Nguyệt, do đó có thể khẳng định rằng kẻ giết Mị Nguyệt không phải là một zombie!"

"Kháo, người nói không phải zombie? Vậy mà người còn gọi chúng ta tới đây rồi giam lỏng đám người bọn ta. Hạo Trạch, người rốt cuộc tính giờ trò quỷ gì a?". Một zombie không nhận được văng tục bất chấp hình tượng quý tộc, các quý tộc khác cũng gật đầu tán thành. Phải biết trong ngày đại lễ quan trọng như hôm nay đám thương nhân như chúng có thể kiếm được bao nhiêu a!

"Hạo Trạch, người nói hung thủ không phải zombie? Vậy đó là một chủng tộc khác? Trên tỉnh cầu Ossimit chỉ có zombie, nhân thú, linh thú và một số thương gia của chủng tộc khác tới buôn bán thì không có chủng tộc nào khác! Nhân thú và linh thú năng lực dị thường thấp kém luôn là đối tượng bị chúng ta ăn thịt, các chủng tộc khác chỉ đến thành A để buôn bán, bọn họ không được phép tiến vào Hoàng thành. Như vậy...làm gì có chủng tộc nào có khả năng giết chết được Mị Nguyệt?"

"Ngài còn quên mất một chủng tộc...chúng tồn tại rất gần gũi với chúng ta, hèn yếu tới mức bị chúng ta trực tiếp ngó lơ chà đạp, nhưng chúng lại là những kẻ được phép gần gũi với chúng ta nhất, được cùng ăn cùng ngủ với quý tộc, ta tự nhiên sẽ mặc niệm rằng lũ sâu bọ ấy là vô hại...chính vì lầm tưởng như vậy nên ta không thêm phòng bị, chúng liền có cơ hội ra tay!"

Bên dưới một mảnh tĩnh lặng, tất cả đám quý tộc nhìn nhau. Trong số họ có ai là trong nhà không nuôi một "sủng vật" loài người? Bọn họ người thì ra sức chiều chuộng, người lại mặc sức hành hạ, nhưng tựu chung thì loài người mà nói trong mắt họ xưa nay luôn là những loài vật vô dụng yếu ớt cần được che chở, có đánh chết họ cũng không thể tưởng tượng được rằng những kẻ yếu ớt đó lại có thể một đao...đoạt đi mạng sống của một zombie thuần chủng cấp S!

"Hạo Trạch, người có bằng chứng chứ? Ta nghĩ dù Mị Nguyệt không phòng bị nhưng zombie trời sinh bản tính nhạy cảm với nguy hiểm, làm sao hắn(Mị Nguyệt) lại không nhận ra có nguy hiểm đang cận kề chứ? Hơn nữa ta nghe nói cánh tay phải của Mị Nguyệt bị vận gãy, điều này cho thấy hung thủ có cùng Mị Nguyệt giao đấu, nếu là loài người... cùng đánh với Mị Nguyệt làm sao có thể chiếm ưu thế?"

Một quý tộc luôn cưng chiều "sủng vật" loài người vội nhanh chóng bắt được sơ hở trong lời nói của Hạo Trạch, ông ta không tin một nhân loại yếu ớt như vậy lại có thể giết chết một quý tộc tài giỏi! Như "sủng vật" của ông ta mềm yếu lại nhu nhược, giống cái đồ luôn sợ bóng sợ gió, sợ bóng đêm, sợ zombie, sợ âm thanh ồn ào...báo hại ông ta luôn phải dùng thiết bị đặc biệt để duy trì ở hình dáng con người mỗi khi gần gũi nhân loại với đó!

"Nếu như ngài vốn chưa từng gặp hắn?"

"Sao có thể...!"

"Sao có thể a!"

Rất nhiều âm thanh vang lên biểu thị sự kháng cự với lời của Hạo Trạch. Mỗi một nhân loại khi bị đưa tới đây đều được mang thẳng tới "chợ nô lệ" để bán. Các quý tộc sẽ tùy ý chọn lựa lựa ra một nhân loại họ thấy phù hợp để đem về nuôi trong nhà do đó không có chuyện một "sủng vật" nào đó mà tất cả các quý tộc đều không biết mặt!

"Rất đơn giản, vì hắn được một người có địa vị vô cùng cao trực tiếp mang tới từ trái đất, sẽ không có ai dám nhìn mặt "sủng vật" đó, càng không có ai dám cùng hắn tranh đoạt!"

"Là ai?"

"Chẳng lẽ...Hoàng thân Viêm Hạo?"

"Đúng, đúng...nghe nói sủng vật của hắn là do chính hắn đem về, ta chưa bao giờ thấy mặt. Lại nói cách đây không lâu ta nghe đồn rằng Mị Nguyệt muốn Hoàng thân Viêm Hạo đem sủng vật đó của người để đổi lấy toàn bộ quyền kinh doanh ở A thành nhưng đã bị Viêm Hạo từ chối thẳng thừng! Không lẽ sủng vật đó...âm tàng bất lộ, giấu giếm năng lực thật?"

"Có thể lắm..."

"Các vị, ta nghĩ mọi người đã có câu trả lời? Bây giờ chúng ta nên trình việc này lên "liên minh tam lão" để họ giải quyết?"

"Đúng, nhất định phải bắt hắn, không thể một kẻ nguy hiểm như vậy sống ở tỉnh cầu Ossimit!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyền Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Cướp Ngục

Tác giả: Mục Nguyệt

"Nhất định là sủng vật của Hoàng thân Viêm Hạo! Các vị nghị trượng, xin hãy mau chóng cử người tới bắt tên sủng vật loài người đó trước khi hắn kịp tẩu thoát!"

Đại nghị trượng Bujias vốn là một zombie vô cùng cổ hủ và chấp nhất với vấn đề nhân số của chủng tộc zombie, cái chết đầy bí ẩn của Mị Nguyệt không nghi ngờ gì nữa chính là một kích chí mạng vào lo lắng này của ông ta. Vậy nên khi Hạo Trạch đến báo cáo kết quả điều tra vụ án, Bujias lập tức sai thuộc hạ tới lâu đài của Viêm Hạo để bắt người.

Nơi Viêm Hạo ở là một tòa lâu đài nguy nga tráng lệ nằm ở phía nam Hoàng thành. Trong nắng sớm nhợt nhạt, tòa lâu đài ánh lên sắc vàng yếu ớt tinh lạnh mà tang thương. Đã từng có khoảng thời gian dài sau khi lên ngôi Vương, Khắc Liệt vì lo sợ Viêm Hạo quay lại cướp ngôi vị của mình nên đã cho xây dựng tòa lâu đài hùng vĩ này để giam lỏng Viêm Hạo, cô lập hắn ra khỏi Hoàng thành, đồng thời lợi dụng lúc hắn vắng mặt để tiêu diệt toàn bộ thế lực ủng hộ Viêm Hạo.

Giờ phút này khi Khắc Liệt xưng bá quần hùng trở thành một vị vua dũng mãnh thiện chiến thì Viêm Hạo vẫn chỉ là một Hoàng thân trầm lặng khiêm nhường, luôn an vị với những gì mình đã có. Địa vị ai thấp ai cao

thì lại càng khỏi phải nói. Nhưng ở tình cầu Ossinit này, ai có gan dám đứng trước mặt Viêm Hạo mà nhạo báng hắn là kẻ bạc nhược vô dụng? Vì sao ư? Bởi vì Viêm Hạo là hậu nhân duy nhất kế thừa dòng máu của Hoàng tộc zombie cổ, năng lực chiến đấu của y so với Khắc Liệt chỉ có hơn chứ không hề kém. Đám quý tộc dù không thích thái độ ngạo mạn, thần bí của Viêm Hạo cũng chỉ đành phải nhắm mắt cúi đầu hành lễ mỗi khi nhìn thấy hắn!

Bujias cũng không ngoại lệ, dù là đại nghị trượng quyền thế vô song của Hoàng tộc zombie nhưng ông ta cũng chưa bao giờ có ý định đụng độ trực diện với Viêm Hạo, ông ta chỉ muốn lợi dụng cơ hội lần này để loại bỏ Viêm Hạo ra khỏi Hoàng thành, tránh cho hắn đe dọa tới vương vị của Khắc Liệt.

...

A Lệ bị Bạch Ngưng bỏ lại ở lâu đài của Viêm Hạo, cậu trước giờ vốn không có mấy hảo cảm với nơi này, quá lạnh lẽo và ngột ngạt. Nhưng bây giờ, vì hoàn cảnh ngặt nghèo, cậu không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc tạm thời trở về đây để chờ đợi.

Không biết Bạch Ngưng và "người đó" bây giờ ra sao? Chắc hẳn giờ này họ đã đột nhập vào ngục giam rồi! Vết thương của Bạch Ngưng vẫn chưa lành, tối qua chị ấy cơ hồ thức trắng cả đêm vì đau, liệu bây giờ vết thương còn chảy máu không? Bao nhiêu vấn đề cứ lẩn vẩn quanh đầu khiến A Lệ cảm thấy choáng váng mụ mị. Khi cậu đang chìm trong dòng suy nghĩ thì lão quản gia đã vội vã chạy đến. Lão quản gia già hốt hoảng thở không ra hơi cất lời. Ở tòa lâu đài này chỉ có duy nhất lão quản gia là luôn đối xử tốt với A Lệ bất kể thân phận của cậu chỉ là một sủng vật thấp hèn. Nhìn lão khiến cậu nhớ tới ông nội quá cố của mình, khi còn sống ông cũng đã từng yêu thương che chở cho cậu nhiều như thế, vậy mà ngay cả khi ông qua đời vì bị zombie cắn chết, cậu vẫn đang loay hoay ở nơi này không thể trở về báo thù cho ông. Từ ngày ông ra đi, trong trái tim của A Lệ bỗng hình thành nên nỗi thống hận sâu sắc với chủng tộc zombie, chỉ nghĩ tới hai chữ "sủng vật" gắn liền với mình hiện tại cậu lại càng căm hận bản thân mình hơn. Không những không giết được đám zombie đã hại chết ông mà còn để bản thân rơi vào cục diện bế tắc như hiện nay.

"A Lệ, mau vào trong phòng của Viêm hoàng, bây giờ nghị trượng Bujias đang dẫn một đội quân tới đây bắt cậu đó!"

"Bình lính? Tôi đã làm gì sai?"

"Họ nói cậu là hung thủ đã giết Mị Nguyệt! Tôi nói, chúng thật là lũ ngu ngốc, cậu yếu ớt như vậy sao có thể giết chết một quý tộc cường đại như Mị Nguyệt! Điều khó khăn là chuyện này đã được giao cho "liên minh tam lão" giải quyết, ở tình cầu Ossinit "liên minh tam lão" chính là đại diện của công lý và luật pháp, nếu cậu đã bị họ bắt đi vì một lý do nào đó thì không ai có quyền cứu cậu ra, cho dù người đó có là người có địa vị lớn thế nào đi chăng nữa!"

Ngay cả "người đó" cũng không cứu được, vậy cậu phải làm sao?

"Mau trốn đi! Bây giờ còn kịp, tôi sẽ lập tức tìm cách kết nối với Viêm hoàng để ngài trở về đòi công bằng cho cậu!"

"Không kịp nữa rồi lão quản gia, bọn chúng..."

Rầm

Cửa chính bị một lực đạo mạnh mẽ đá văng ra, đám binh lính lũ lượt kéo vào bao vây A Lệ. Dẫn đầu là gương mặt hà khắc nghiêm nghị sẵn có của Đại nghị trượng Bujias. A Lệ đã từng nghe kể về vị Nghị trượng tài ba này, nếu như Khắc Liệt nổi danh là một chiến binh bất bại oai hùng trên các chiến trường thì Bujias lại chính là kho tàng kiến thức khổng lồ của chủng tộc zombie. Tuổi của Đại nghị trượng cho tới nay không ai biết, mọi người chỉ rõ ông

ta già tới mức đã từng làm cổ vấn cho đời vua zombie. Sự hà khắc của Bujias như muốn kết băng cơ thể nhỏ bé của A Lê, cậu một lời cũng không dám nói đứng đó cúi đầu.

Bujias lặng lẽ quan sát gương mặt non nớt của A Lê, là một người từng trải, ông ta chỉ cần liếc mắt đã có thể nhận rõ bản chất thật của một con người. A Lê trong mắt của Bujias chỉ đơn thuần là một con cừu nhỏ vô dụng không hơn không kém, cậu ta mà cũng có gan giết chết Mị Nguyệt? Đây rõ ràng là chuyện không thể nào xảy ra, nhưng mọi chứng cứ mà Hạo Trạch điều tra được đều khẳng định A Lê chính là kẻ giết người, Bujias tình ý nhận ra mối quan hệ vô cùng phức tạp giữa A Lê và Viêm Hạo trong cái chết bí ẩn của Mị Nguyệt. Xem ra ông ta phải điều tra tên nhóc loài người trước mặt thật kỹ càng trước khi đưa ra kết luận về vụ án!

Bujias: "Hoàng thân Viêm Hạo hiện tại đang ở đâu?"

Quản gia: "Tiểu nhân không biết, hành tung của Viêm hoàng tiểu nhân vốn không được phép hỏi nhiều"

Bujias: "Ta không hỏi người mà là cậu nhóc đó!"

A Lê: "Hắn...hắn trước nay không cho phép tôi dò xét về đời tư của hắn!"

Bujias: "Viêm Hạo không cho cậu hỏi chuyện đời tư của hắn nhưng lại cho cậu can thiệp vào đời tư của hắn sao? Một Hoàng thân xuất thân cao quý như Viêm Hạo lại cho phép loại "sùng vật" thấp hèn như cậu vào sống trong nhà chính, đây là việc trước nay chưa từng có ở bất cứ một quý tộc nào. Người nói xem trong lòng Viêm Hạo người có đơn thuần chỉ là một sùng vật hay không?"

A Lê: "..."

Bujias: "Ta vốn không muốn kinh động tới cả Hoàng thành vì nề mặt thân phận đặc biệt của Viêm Hạo nhưng xem ra bây giờ ta buộc phải truy cứu việc này thật kỹ càng, chắc hẳn người cũng biết lần này ta tới đây là để bắt người về quy án, nếu như chủ nhân của người không xuất hiện, vậy tính mạng của người có giữ được hay không ta cũng không thể đảm bảo trước... Người đâu mau dẫn hắn đi!"

Quản gia: "Đại nghi trọng xin ngài chờ một chút, đây là lâu đài của Viêm hoàng, không ai được quyền đưa người của ngài ấy đi khi chưa được sự cho phép của ngài!"

Bujias: "Nhân loại này đã phạm phải trọng tội, chứng cứ phạm tội phi thường rõ ràng nên dù Viêm Hạo có muốn bao che cho hắn cũng không thể, huống chi hắn cũng chỉ là một sùng vật nhỏ nhoi, ta tin Viêm Hạo sẽ không vì hắn mà chống đối lại cả "Liên minh tam tộc!"

"..."

"Đưa đi!"

Quản gia: "A Lê đừng sợ, Viêm hoàng trở về nhất định sẽ cứu cậu ra!"

Bên kia A Lê đang rơi vào tình thế vô cùng nguy hiểm còn bên này Bạch Ngưng và Viêm Hạo đang ung dung tiến về phía một con thung lũng sâu nằm ở ngoại vi Hoàng thành. Vì Viêm Hạo đã từng là một thành viên hoàng thất nên cho tới hiện nay hắn là người duy nhất còn sót lại ở tỉnh cầu Ossimit biết đến sự tồn tại của cửa ngầm tiến vào ngục thất Hoàng thành.

Bạch Ngưng được Viêm Hạo mang tới một ngọn núi cao nằm trong thung lũng, quanh núi sương mù phủ trắng xóa không nhìn rõ vạn vật, khí tức nơi này tương đối lớn làm cho lồng ngực của Bạch Ngưng có chút ân oán đau đớn, bà vai bị gãy vẫn chưa lành lại lúc này càng thêm nhức nhối rồi. Bạch Ngưng cắn răng chịu đựng cố đuổi kịp bước chân của Viêm Hạo.

Là một đạo chích chuyên đạo mộ chính hiệu, Bạch Ngưng luôn tự hào với kỹ năng thăm dò đường của mình, dù là những căn hầm bí mật nằm sâu dưới lòng đất hàng ngàn năm cô cũng có thể khai quật nó lên huống chi là một ngục thất rộng lớn.

Mặc dù ngọn núi nằm trong thung lũng sâu nhưng nơi này luôn khô khan căn cốt không thấy một mạch nước nhỏ nào. Đường hầm hiện tại đã bị cây cối cùng sương mờ che khuất không rõ tung tích. Theo những gì mà Bạch Ngưng tình mắt quan sát được thì sườn của ngọn núi hơi vênh theo hướng đông bắc 9 giờ, đây là dấu hiệu cho thấy vùng này thường xuyên bị sụt lún do hoạt động địa chất hoặc do có đường hầm bên dưới. Chỉ dựa vào điểm này Bạch Ngưng đã có thể khẳng định rằng sườn Đông bắc của núi tồn tại tầng hầm thông đến Ngục thất hoàng thành.

Trên tỉnh cầu Ossimit thiếu đi thứ gọi là khí quyển, đây là nỗi tuyệt vọng vô cùng to lớn với bất cứ ai khi có ý định dựa vào từ trường để dò đường. La bàn không hoạt động, việc xác định hướng chỉ còn nước phụ thuộc vào kinh nghiệm thực tế cùng may mắn của bản thân!

"Tiếp đến đi hướng nào?"

"Bình tĩnh đi, ngài tưởng tìm đường hầm dễ lắm hay sao, đó là cả một môn nghệ thuật đấy! Huống hồ cái nơi khi họ cò gậy này lại không hề có từ trường và oxi nữa, nghèo nàn khủng khiếp, chẳng hiểu sao ở đây rõ ràng có cây cối mà lại không có oxi?"

"Cây ở đây không thải ra oxi giống như trên trái đất mà lại nhả ra khí hidrosunfua, một chất rất cần thiết giúp zombie có thể kiến tạo lớp da bên ngoài!"

Hiếm có khi Viêm Hạo chịu chủ động mở miệng nói chuyện lại còn kiên nhẫn giải thích cho Bạch Ngưng kiến thức về tỉnh cầu Ossimit, hành động đột ngột này của hắn khiến Bạch Ngưng có phần thụ sủng nhục kinh!

"Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó, ta và ngươi hiện giờ đang chung một chiến tuyến, ta chỉ đơn giản là không muốn ngươi đồng hành quá ngu ngốc làm mất mặt mình thôi!"

"..."

"Viêm Hạo, ngài thấy phía trước có gì lạ không?"

"???"

"Là cây cối ở đây a! Bình thường cây hay hướng tán về phía ánh sáng hoặc nguồn nước nhưng với một con thung lũng sâu như thế này thì điều kiện ánh sáng gần như không có, loại bỏ nguyên nhân hướng sáng chỉ còn là hướng thủy. Từ khi tiến vào thung lũng tới giờ chúng ta chưa gặp một con sông hay đầm nước nào quanh đây, vậy vì sao cây lại vươn về phía đó?"

"..."

"Vì sao a, ngài mau nêu ra suy nghĩ của mình giúp tôi giải quyết khó khăn, đừng làm ra bộ mặt thần thần bí bí như vậy được không?"

"Ta không biết!"

"..." thật là hạn hán lời!!

Biết mình lú lẫn nên lúc này Viêm Hạo ngoan ngoãn lắng tai nghe chỉ bảo của Bạch Ngưng. Á Huyết sẵn lòng người này tuy năng lực chiến đấu thấp kém nhưng bù lại có một cái đầu không quá ngu ngốc, vẫn còn chút ít hữu dụng!

"Rất đơn giản, vì cây cối ở đây hấp thụ linh khí từ máu tươi mà phát triển!"

"Máu tươi? Ngực thất chẳng lẽ ở đây?"

"Chính là ở đây, Viêm Hạo chúng ta tìm thấy đường rồi! Markle được cứu rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Huyết Săn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.